

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Novembre 2021 – n°67 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2,50\$

EL QUE DISTINGUEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del "*socialisme en un sol país*" i la contrarevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electoralesc.

RETIRADA DELS EEUU D'AFGANISTAN

El 31 d'agost de 2021 sortia puntualment l'últim soldat americà de l'aeroport de Kabul, després de pràcticament 20 anys d'ocupació militar. Era la data límit de la treva concedida pels talibans perquè els EEUU retiessin completament les seves tropes de l'Afganistan. El militarista govern demòcrata estatunidenc seguia els passos de l'anterior govern republicà, en una demostració més que al marge de les intencions dels individus és la realitat material la que s'imposa.

(continua a la pàgina 2)

SUMARI

El centralisme orgànic: qüestió vital (I)	pág. 2
Retirada dels EEUU d'Afganistan	pág. 5
L'arma llancívola de la immigració	pág. 13
Colòmbia: el fòsfor i l'aigua bullint	pág. 15
Veneçuela: el parlamentarisme condueix la classe obrera com a bestiar a l'escorxador	pág. 18
Evolució de les majors 500 empreses a l'Amèrica Llatina	pág. 20
La crisi de sobreproducció condueix a la guerra imperialista	pág. 21
Amb el govern de PSOE-Unidas Podemos la burgesia espanyola segueix al capdavant de l'explotació mundial	pág. 23
Seguint el fil del temps: Crescudada i trencament de la civilització burgesa	pág. 29

COLÒMBIA: EL FÒSFOR I L'AIGUA BULLINT (pàgina 15)

La petita burgesia és com l'AIGUA: pot bullir i fer-ho de la manera més estrepitosa però mai podrà cremar. La classe proletària és com el FÒSFOR: aparenta una inerta quietud, però, té la potencialitat de prendre i generar un incendi revolucionari. La condició perquè el fòsfor mantingui la seva capacitat de prendre, la seva potencialitat revolucionària, és que no es mulli amb l'aigua, encara que sigui l'aigua més escandalosa i borbollant del món.

CRESCUDA I TRENCAMENT DE LA CIVILITZACIÓ BURGESA (pàgina 29)

"El dic d'esquerra és el reformista, i en ell s'amunteguen els "populars", els artesans de l'oportunisme, els parlamentaris i els organitzadors progressistes; intercanviant injúries a través del corrent, totes dues corts reivindiquen tenir la recepta perquè el poderós riu segueixi el seu camí embridat i forçat.

Però en les grans corbes el corrent trenca tot fre, surt del seu llit i "salta", com va saltar el Po en Guastalla i en Volano, en una direcció inesperada, atropellant a les dues sòrdides bandes en l'ona imparable de la revolució subversiva de tota antiga forma de dic, modelant la societat com la terra amb un nou rostre."

La qüestió vital del centralisme orgànic és una qüestió sempre difícil per als qui s'acosten al Partit per la senzilla raó que xoca frontalment amb l'ambient espontani de la societat burgesa i amb els nefastos ambients suposadament alternatius, on es cultiven - empitjorades - totes les pestes de l'ambient democràtic burgès.

Per tal d'enfocar bé la qüestió haurem de partir del desenvolupament dels plantejaments del centralisme orgànic per part de l'Esquerra Comunista en el context de la lluita a l'interior de la III Internacional contra la seva degeneració.

El principi democràtic (1922)

Començarem la nostra exposició amb algunes cites d'un text de Partit titulat "**El principi democràtic**", publicat el 1922 (les negretes de les cites són nostres).

*"Més tard direm alguna cosa per demostrar que **ni tan sols al partit atribuïm aquestes facultats com a simple resultat del seu criteri especial de constitució: el partit pot o no, ser apte per complir la tasca de propulsor de l'obra revolucionària d'una classe. No al partit polític en general, sinó a un partit, el comunista, pot correspondre tal funció; i el propi partit comunista no està preventivament immunitzat contra els cent perills de la degeneració i de la dissolució. Els caràcters positius que posen al partit a l'altura de la seva tasca no es troben doncs en el seu mecanisme estatutari i en les simples mesures d'organització interna, sinó que s'afirmen a través del propi procés del desenvolupament del partit i de la seva participació en les lluites i en l'acció, com a formació d'una direcció comuna al voltant d'una concepció del procés històric, d'un programa fonamental –que es precisa com una consciència col·lectiva–, i, al mateix temps, al voltant d'una ferma disciplina organitzativa.**"* (El principi democràtic, 1922).

És a dir, no considerem que el Partit pugui complir la seva funció en virtut d'un mecanisme estatutari o per la constitució de la seva organització interna. El que veritablement determina que el Partit estigui a l'altura de la funció històrica és el seu propi procés de desenvolupament en la participació en les lluites i en l'acció (entengui's en el seu sentit històric de les grans lluites des de la constitució del Partit el 1848 amb el Manifest del Partit Comunista i no en l'immediat o vulgar "aquí i ara"), que cristal·litza en una direcció comuna. Aquesta direcció comuna es realitza entorn d'una mateixa concepció del procés històric, d'un mateix programa i d'una ferma disciplina organitzativa. I quines són les "garanties" d'un correcte desenllaç d'aquest procés? El mateix text ha aclarit que no existeixen garanties absolutes que "immunitzin" al Partit. Tornarem més endavant sobre aquesta qüestió, però ens interessa primer descartar un error recurrent: la pretensió equivocada que aquest resultat pugui aconseguir-se a través del mecanisme democràtic.

*"Però, tal com hem subratllat amb insistència, **no hi ha cap raó per fer un principi d'aquest ús del mecanisme democràtic.** Al costat d'una tasca de consulta, anàloga a la legislativa dels aparells d'Estat, el partit té una tasca executiva, que en els moments suprems de la lluita correspon senzillament a la d'un exèrcit, i que exigiria el màxim de disciplina jeràrquica. **De fet, en el complex procés que ens ha portat a la constitució de partits comunistes, la formació de la***

***jerarquia dels mateixos és un fet real i dialèctic que té llunyans orígens, i que correspon a tot el passat d'experiència i d'exercitació del mecanisme del partit. No podem admetre que una designació de la majoria del partit sigui a priori tan feliç en les seves decisions com la d'aquest jutge sobrenatural i infal·lible que, segons la creença d'aquells per als qui la participació de l'Esperit Sant en els conclaus és un fet cert, designa els caps de les col·lectivitats humanes. Fins i tot en una organització en la qual, com en el partit, la composició de la massa és el resultat d'una selecció, a través de l'espontània adhesió voluntària, i d'un control del reclutament, la decisió de la majoria no és de per si mateixa la millor; si pot contribuir a un millor rendiment de la jerarquia operant, executiva, del partit, és només com a resultat de la convergència en el treball concorde i ben encaminat.**"* (El principi democràtic, 1922).

El text posa en relleu un fet històric real i és que els complexos processos que han portat a la constitució de partits comunistes, així com a la conformació de les seves estructures internes, no han estat el resultat de consultes democràtiques sinó de processos reals i dialèctics que han comportat una selecció (a través de l'adhesió voluntària i d'un control del reclutament), una acumulació d'experiència i d'exercitació del mecanisme del partit. Ni tan sols en un Partit així, el mecanisme de la majoria porta necessàriament a la solució correcta i, si ho fa, no és com a decisió majoritària sinó perquè és el resultat de la convergència en el treball concorde i ben encaminat.

És sabut, per exemple, que, encara que els "bolxevics" tenen aquest nom per haver estat momentàniament en majoria en el Congrés de Londres, es van quedar ràpidament en minoria i van perdre el control de la publicació de l'Iskra tot seguit. Les Tesis d'Abril de Lenin el 1917 són un altre exemple clar de la futilitat de l'opinió majoritària. D'altra banda, així s'expressava Marx en una carta a Engels, el 1859: *"Els vaig dir clarament que no devíem la nostra posició de representants del partit proletari a ningú més que a nosaltres mateixos; tanmateix, això és recolzat per l'odi exclusiu i universal que ens van atorgar totes les faccions i partits del vell món. Pots imaginar com de desconcertats estaven els idiotes."* (Carta de Marx a Engels, 18 de maig de 1859, Marx and Engels Collected Works Vol. 40, p.440). Lenin s'expressa en aquests durs termes en el *Què fer?* (1902) en relació amb el "joc de la democràcia": *"Inútil perquè, en la pràctica, mai ha pogut cap organització revolucionària aplicar una àmplia democràcia, ni pot aplicar-la, per molt que ho desitgi. Perjudicial perquè els intents d'aplicar a la pràctica un "ampli principi democràtic" només faciliten a la policia les grans batudes i perpetuen els mètodes primitius de treball dominants, desviant el pensament dels militants dedicats a la labor pràctica de la seriosa i imperiosa tasca de forjar-se com a revolucionaris professionals cap a la redacció de prolixos reglaments "burocràtics" sobre sistemes de votació. Només a l'estranger, on no poques vegades s'ajunten gents que no poden trobar una labor veritable i real, ha pogut desenvolupar-se en algun lloc, sobretot en diversos grups petits, aquest "joc a la democràcia". (...) L'únic principi d'organització seriós al que han d'atenir-se els dirigents del nostre moviment ha de ser el següent: la més severa discreció conspirativa, la més rigorosa selecció dels afiliats i la preparació de revolucionaris professionals*

¹. *Si es compta amb aquestes qualitats, està assegurada una cosa molt més important que l'“ambient democràtic”, a saber: la plena confiança mútua, pròpia de camarades, entre els revolucionaris.*” Van ser necessàries les nefastes experiències posteriors de la degeneració de la II Internacional primer i després de la III Internacional perquè l'Esquerra pogués treure definitivament en la seva completa profunditat les lliçons de la necessitat de l'enterrament definitiu del mecanisme democràtic i la superació del mateix a través del centralisme orgànic; però certament les cites anteriors demostren que el menyspreu de qualsevol valor intrínsec o de principi en relació amb el mecanisme democràtic està en l'ADN del marxisme i que la conformació de l'òrgan Partit s'ha vist sempre pels marxistes com el desenvolupament dialèctic i material d'un procés de selecció. Tornarem més endavant a un fet crucial i és que tant la Primera, la Segona i fins i tot la Tercera Internacional van ser organitzacions políticament heterogènies que incloïen en el seu si fins i tot corrents declaradament no marxistes.

Tornant a **“El principi democràtic”** (1922), el text planteja que el mecanisme democràtic és un mer “accident material” i de cap manera una “plataforma indispensable”, planteja que és possible desfer-nos dels convencionalismes democràtics si tenim altres elements de decisió i de resolució dels problemes que responguin veritablement a les exigències del desenvolupament del partit i de la seva activitat:

“Però és segur que és admissible una organització que s'alliberi cada vegada més dels convencionalismes del principi de la democràcia; i no ha de ser rebutjada amb fòbies injustificades, quan es pogués demostrar que altres elements de decisió, d'elecció i de resolució dels problemes, es presenten més conformes a les exigències reals del desenvolupament del partit i de la seva activitat, en el marc de l'esdevenir històric. (...) Als nostres ulls, el criteri democràtic és fins al present un accident material per a la construcció de la nostra organització interna i per a la formulació dels estatuts del partit: no és la plataforma indispensable. Heus aquí per què nosaltres no erigirem en principi la coneguda fórmula del «centralisme democràtic». La democràcia no pot ser per nosaltres un principi, mentre que, indubtablement, el centralisme ho és, perquè les característiques essencials de l'organització del partit han de ser la unitat d'estructura i de moviment. El terme centralisme és suficient per tal d'expressar la continuïtat de l'estructura del partit en l'espai; i per introduir el concepte essencial de la continuïtat en el temps, és a dir, en l'objectiu al qual es tendeix i en la direcció en la qual s'avança cap als successius obstacles que han de ser superats; és més, lligant aquests dos conceptes essencials d'unitat, nosaltres proposariem dir que el partit comunista fongui la seva organització sobre el «centralisme orgànic». Així, alhora que es guarda de l'accidental mecanisme democràtic aquest punt que podrà servir-nos, eliminarem l'ús del terme «democràcia», tan volgut pels pitjors demagogs i impregnat d'ironia per a tots els explotats, els oprimits i els enganyats; regalant-lo, com és aconsellable, per al seu ús exclusiu, als burgesos i als campions del liberalisme, fins i tot quan aquest porta la disfressa de qualsevol de les seves poses

extremistes.” (El principi democràtic, 1922).

Organització i disciplina comunista (1924)

Aquest text enllaça amb l'anterior: *“En un dels números de la revista Rassegna Comunista es va publicar un article sobre el «principi democràtic», considerant l'aplicació ja sigui a l'Estat com a les organitzacions sindicals i polítiques, i desenvolupant la demostració que per nosaltres un principi com aquest no té cap subsistència, mentre pot parlar-se tan sols d'un mecanisme de democràcia numèrica i majoritària que pot ser convenient, per a donats organismes, en donades situacions històriques, introduir-lo o no introduir-lo.*

Està implícita en el pensament marxista la crítica a la pomposa il·lusió majoritària segons la qual, la via justa està sempre indicada per la confrontació entre les xifres d'una votació en la qual tot individu tingui el mateix pes i la mateixa influència. I aquesta crítica del criteri majoritari pot arribar a rebutjar-lo com a il·lusori no sols en el monumental engany de l'estat burgès parlamentari sinó també per al funcionament de l'estat revolucionari, i fins i tot en el si d'organismes econòmics proletaris i del nostre mateix partit, salvada sempre l'eventualitat d'haver-lo adoptat a la pràctica a falta d'una millor convenció organitzativa. Ningú més que nosaltres, marxistes, reconeix la importància de la funció de les minories organitzades i l'absoluta necessitat en les fases de la lluita revolucionària, que la classe i el partit que la condueix funcionin sota l'estricta direcció de les jerarquies de la pròpia organització i amb la més sòlida disciplina.” (Organització i disciplina comunista, 1924).

Partint del concepte que el mecanisme numèric majoritari és un mer mecanisme i de cap manera un principi, es posen en relleu tres altres punts: reconeixement de la funció de la minoria organitzada (el propi Partit en relació amb el conjunt de la classe!), necessitat del centralisme i d'una sòlida disciplina.

El text recorda que no hi ha una disciplina bona per si mateixa i que: *“És per tant evident que el criteri de la disciplina és, en situacions donades, emprat pels contrarevolucionaris i serveix per a obstaculitzar el desenvolupament que condueix a la formació del veritable Partit revolucionari de classe.*

L'exemple més gloriós de com és necessari saber esbocinar la influència demagògica de tals sofismes ens és donat precisament per Lenin, qui va ser cent vegades atacat com a dissolvent, disgregador, violador dels deures del partit, però va prosseguir impertèrrit per la seva via, i es converteix amb perfecta lògica en el reivindicador dels sans criteris marxistes de centralització orgànica en l'Estat i en el Partit de la revolució. En canvi, l'exemple més desgraciat de l'aplicació formalista i burocràtica de la disciplina ens és donat pel vot que el mateix Karl Liebknecht es considerava obligat a donar el 4 d'agost de 1914 a favor dels crèdits de guerra.” (Organització i disciplina comunista, 1924).

Karl Liebknecht va ser empresonat i assassinat per la socialdemocràcia alemanya per cridar al derrotisme revolucionari contra la pròpia burgesia, però, fins i tot així, per una formalista, burocràtica i... democràtica aplicació de la disciplina va votar a favor del pressupost perquè Alemanya entrés en guerra.

Així doncs, *“La guia que ens uneix al nostre objectiu*

¹ Només els oportunistes (diguin-se estalinistes, trotskistes, maoistes o com vulguin) han pogut pervertir aquesta exigència de Lenin d'una plena

entrega i dedicació militant a la causa revolucionària, convertint-la en un “vividor d'ofici” que viu de l'organització en lloc de viure per a la revolució.

revolucionari no pot mai per tant, estar proveïda de la condescendència formal i constant als dirigents oficialment investits, i ni tan sols pel compliment indispensable de tota la formalitat d'una consulta electiva. Repetim que la nostra solució es construeix de manera totalment diferent i superior." (Organització i disciplina comunista, 1924).

La superació de la "disciplina per la disciplina" i de l'engany democràtic es troba en la reivindicació del programa tàctic: **"La nostra opinió sobre un problema tal és que no pot resoldre's la qüestió de l'organització i de la disciplina en el si del moviment comunista sense mantenir-se en estreta relació amb la qüestió de la teoria, del programa i de la tàctica."** (Organització i disciplina comunista, 1924).

En aquest punt és fonamental recordar el que es diu en "El principi democràtic" (1922) en el sentit que el Partit no és una organització que rep la seva jerarquia des de l'exterior, com una empresa, la policia, el cos de funcionaris, la delinqüència, etc. La burgesia posa en moviment masses enormes al seu servei amb el mecanisme de la dependència o el xantatge econòmic, així com de l'amenaça de la sanció repressiva. L'estalinisme va fer el mateix utilitzant l'Estat rus contra els militants del Partit per a imposar la seva contrarevolució. L'adhesió al Partit revolucionari per contra és voluntària i el ciment de la nostra disciplina ha de trobar-se en un altre lloc.

"Hem de recordar, per començar la nostra anàlisi de la qüestió, que els partits comunistes són organismes d'adhesió «voluntària». Això és un fet inherent a la naturalesa històrica dels partits, i no el reconeixement de qualsevol «principi» o «model». És un fet que nosaltres no puguem obligar ningú a prendre el nostre carnet, no puguem fer un allistament de comunistes, no puguem establir sancions contra la persona que no se sotmeti a la disciplina interna: cadascun dels nostres adherents és materialment lliure de deixar-nos quan vulgui. No volem ara dir si és desitjable o no que estiguin així les coses: el fet és que així estan i no hi ha mitjans aptes per a canviar-les. En conseqüència, no podem adoptar la fórmula, certament avantatjosa, de l'obediència absoluta en l'execució d'ordres arribades des de dalt." (Organització i disciplina comunista, 1924).

El text ja ha avançat la importància vital del programa tàctic: **"No existeix una disciplina mecànica bona per a l'aplicació d'ordres i disposicions superiors «qualssevol que siguin», existeix un conjunt d'ordres i disposicions que responen a l'origen real del moviment que poden garantir el màxim de disciplina, és a dir, d'acció unitària de tot l'organisme, mentre que existeixen altres directrius que emanades del centre poden comprometre la disciplina i la solidesa organitzativa."** (Organització i disciplina comunista, 1924).

Hi ha ordres i disposicions que corresponen a la teoria, al programa, a les lliçons tàctiques de les derrotes i contrarevolucions sofertes. Aquestes ordres i disposicions són acceptades i dutes a terme pel conjunt de la militància perquè són coherents amb el nucli doctrina-programa-tàctica. Quan aquestes ordres i disposicions es duen a terme, els militants que les realitzen i la resta de l'organització se senten reflectits i identificats en aquesta actuació comuna tendent a un fi comú. Si, per contra, les ordres i disposicions són contradictòries amb la teoria-programa-tàctica del Partit, no hi haurà cap mecanisme democràtic ni disciplinari que pugui prevenir fraccions, ruptures

i degeneracions.

El text continua: **"Es tracta per tant, d'un disseny de les tasques dels òrgans dirigents. Qui haurà de fer-ho? Ho ha de fer tot el partit, tota l'organització, no en el sentit banal i parlamentari del seu dret a ser consultat sobre el «mandat» a atorgar als dirigents electius i sobre els límits d'aquest, sinó en el sentit dialèctic que contempla la tradició, la preparació, la continuïtat real en el pensament i en l'acció del moviment. Precisament perquè som antidemocràtics, pensem que, sobre el tema, una minoria pot tenir una visió més correcta que la majoria, en interès del procés revolucionari."** (Organització i disciplina comunista, 1924).

"Nosaltres resumim així la nostra tesi, i creiem ser fidels a la dialèctica del marxisme: l'acció que el partit desenvolupa i la tàctica que adopta, és a dir, la manera amb la qual el partit es presenta cap a l'«exterior» tenen al seu torn conseqüències sobre l'organització i constitució «interna» d'aquest. Compromet fatalment al partit qui, en nom d'una disciplina il·limitada, pretén tenir-lo preparat per a una acció, una tàctica, una maniobra estratègica «qualsevol», és a dir, sense límits ben determinats i coneguts pel conjunt dels militants."

El màxim desitjable d'unitat i solidesa disciplinària s'aconseguirà eficaçment només afrontant el problema sobre aquesta plataforma, i no prenent que estigui ja perjudicialment resolt per una banal regla d'obediència mecànica." (Organització i disciplina comunista, 1924).

Nosaltres ens comprometem a una militància per a dur a terme una acció dins de **"límits ben determinats i coneguts pel conjunt dels militants"**, com hem dit abans, **"en el sentit dialèctic que contempla la tradició, la preparació, la continuïtat real en el pensament i en l'acció del moviment"**. Fora d'això, cap regla d'obediència mecànica – qualsevol que aquesta sigui – assegurarà **"el màxim de disciplina, és a dir, d'acció unitària de tot l'organisme"**. De fet, no només no l'assegurarà, sinó que liquidarà al Partit. És per aquest motiu que és fonamental l'estudi col·lectiu dels textos de Partit, la clarificació internacional sobre la base de les experiències passades per tal d'afrontar correctament les experiències i lluites del futur.

En **"El principi democràtic"** s'afirma que **"Els desenvolupaments d'aquestes idees estan continguts en les tesis sobre la tàctica presentades al Congrés del Partit Comunista d'Itàlia, i que el lector coneix"** i en **"Organització i disciplina comunista"** es diu que **"El problema és també considerat en part en les tesis tàctiques per al IV Congrés que han estat recentment reproduïdes en "Stato Operaio"**. Són respectivament les **"Tesis sobre la tàctica del Partit Comunista d'Itàlia – Roma (1922)"** i el **"Projecte de tesis del PC d'Itàlia en el IV congrés mundial – Moscou (1922)"**, d'aquí partirem en el següent número.

(continuarà en el següent número)

RETIRADA DELS EEUU D'AFGANISTAN

El 31 d'agost de 2021 sortia puntualment l'últim soldat americà de l'aeroport de Kabul, després de pràcticament 20 anys d'ocupació militar. Era la data límit de la treva concedida pels talibans perquè els EEUU retreïssin completament les seves tropes de l'Afganistan. El militarista govern demòcrata estatunidenc seguia els passos de l'anterior govern republicà, en una demostració més que al marge de les intencions dels individus és la realitat material la que s'imposa.

Quin era l'objectiu que perseguïen els EEUU amb l'ocupació de l'Afganistan el 2001?

"La lluita contra el terrorisme, alimentat pels mateixos gringos, té l'objectiu d'obstaculitzar que Àsia, i especialment la Xina, es converteixi en el centre motriu de les finances mundials, després d'haver conquistat la producció industrial. (...) La primera guerra del Golf va ajudar els EEUU a solucionar la crisi de 1990, amb la segona guerra del Golf i amb la guerra a l'Afganistan, amb el pretext de l'atemptat de les torres bessones, va solucionar la greu crisi que va començar el 2001, mantenint les tropes d'ocupació a l'Afganistan i el Pakistan, cosa que no havia fet en la primera guerra. (...) Des de 1995 fins l'any present de 2015 als països capitalistes històrics se li ha d'afegir la Xina i la superfície total asiàtica que amb el seu impetuós desenvolupament va desplaçar definitivament el centre del capitalisme mundial d'Amèrica a Àsia, dels EEUU a la Xina. (...) Als vells imperialismes i sobretot als EEUU només els hi serveix la utilització d'una tercera guerra mundial per intentar romandre al tron. Amèrica sola no pot combatre aquesta guerra, tenint en compte la gran diferència en relació amb l'economia xinesa i la dificultat de trobar aliats." (El Comunista nº56, novembre de 2015).

*"A més, no els agraden res als angloamericans les temptatives xinès-índies per integrar a la seva àrea de negocis al desestabilitzador Pakistan, ja que des del Pakistan també es torna a armar els afganesos en la seva guerra contra l'ocupació occidental en un territori tan estratègic com l'Afganistan. Estratègic per tendir les vies, les rutes comercials (autopistes, ferrocarrils, gasoductes, oleoductes, línies elèctriques...) entre la Xina-Índia-Pakistan amb l'Iran-Aràbia-Iraq-Síria-Turquia. Entre les Repúbliques Centreesiàtiques russes amb l'Índia-Pakistan i amb tot Orient Mitjà. (...) **Aquest ha estat l'objectiu últim de la invasió de l'Afganistan i l'Iraq: envoltar i aïllar a la Xina per a intentar canalitzar, sotmetre o destruir el colossal desenvolupament de les forces productives i del capitalisme xinès i asiàtic.**"* (El Comunista nº46, maig 2007).

Els EEUU intentaven amb l'ocupació de l'Afganistan bloquejar l'expansió xinesa a Àsia i repetir la jugada amb la que a principis dels anys 90 havien pogut revertir la seva pèrdua de pes en l'economia internacional, sobretot a costa del Japó, amb la primera guerra de l'Iraq:

*"Des de 1993-1994 no es va tornar a parlar de la situació de fallida dels bancs i les Caixes d'Estalvis dels EEUU. La guerra i la postguerra de l'Iraq els van permetre anar descarregant el pes i els efectes de la crisi financera sobre el Japó, Unió Europea, Àsia, Amèrica Llatina i Àfrica. **L'exèrcit ianqui i el TERROR que***

***infor als seus concurrents són un agent econòmic, un recaptador d'impostos, de primera magnitud.**"* (El Comunista nº46, maig 2007).

La necessitat de repetir la jugada, era motiu més que suficient per organitzar els autoatemptats de les Torres Bessones de l'11 de setembre. No obstant això, **en aquest segon intent la situació ja no era la de deu anys abans, ni pel món ni pels mateixos EEUU.** La impossibilitat de descarregar els costos de la guerra sobre els altres imperialismes, juntament amb el fallit intent de presa de control de la PDVSA a través del "lockout dels gerents" de 2002-2003 i la decisió de Saddam Hussein d'exportar el seu petroli en euros, va imposar el següent pas: la invasió de l'Iraq. Amb ella, els EEUU buscaven, a més, fer escalar els preus del petroli per aconseguir, a través de la costosa indústria del fracking, convertir-se en el primer exportador net de petroli del món pocs anys després.

La realitat és que totes aquestes intervencions no han aconseguit contenir el desenvolupament de les forces productives asiàtiques, ni descarregar els costos de la guerra sobre els altres imperialismes. Addicionalment, amb la política d'eleva el preu del petroli, els EEUU han ressuscitat de la fallida l'imperialisme rus (productor de gas) i han reforçat els seus competidors.

Com han canviat les relacions de força entre els diferents imperialismes?

A la revista "El Comunista" nº43 (2004) dèiem: *"Quina serà l'actitud, l'estratègia dels EEUU enfront de la Xina-Àsia? Seguirà l'estratègia anglesa enfront dels EEUU durant el segle XX d'anar cedint el domini a poc a poc? O, per contra, es prepararà i arribarà el xoc militar de totes dues potències en un pròxim i mitjà futur?"* (El Comunista nº43, maig 2004).

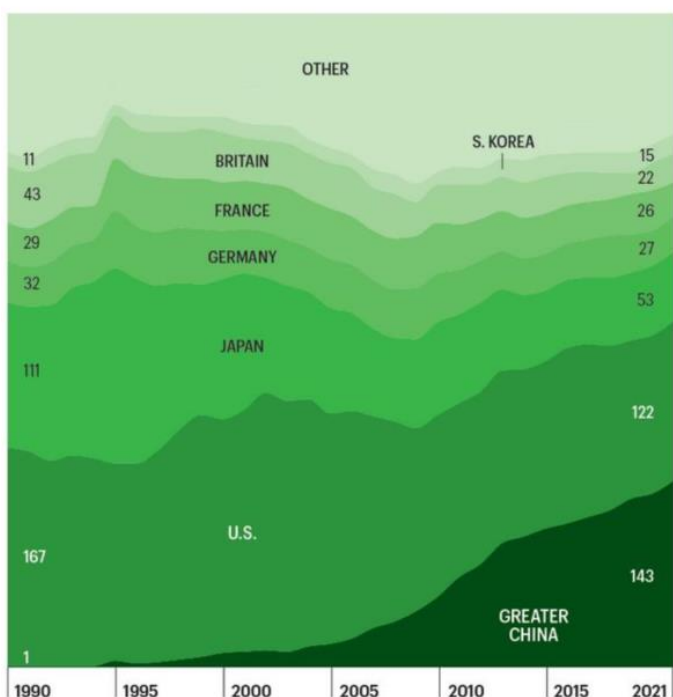
*"L'avanç de la Xina en els fets materials de la producció és el que determina el replegament dels EEUU que, cada dia que passa, aprofundeix la seva reculada des de la seva antiga posició de primacia mundial i es troba en pitjor posició per a afrontar una guerra oberta contra la Xina o contra el món. Al mateix temps, el contendent que va perdent ha d'intentar sobreviure per tots els mitjans, fins i tot per mitjans que li acaben perjudicant, com s'ha vist empès a fer amb els aranzels o podria veure's obligat a fer amb una guerra impossible de guanyar. Com vam dir a El Comunista nº64: "No es tracta de la seva consciència dels fets, ni tan sols de la seva voluntat subjectiva, això no seria marxisme. Es tracta de quins actes es veu obligada a realitzar la burgesia estatunidenca, o fraccions d'aquesta, per efecte de la seva situació material. I en la situació actual de l'imperialisme, els **EEUU només poden triar entre jugades perdedores.**"* (El Comunista nº65, gener 2021).

"El que no pot veure la burgesia estatunidenca és que els efectes que veu amb espant no són només o no tant el fruit de la política de replegament emmurallat. Són sobretot el resultat del desplaçament de la producció cap a Àsia, de la caiguda tendencial de la quota de guany en general i més accentuadament als països de capitalisme més antic, de la impossibilitat material de continuar imposant a la resta de burgesies del món les seves condicions parasitàries. (...)

Per això, una altra cosa serà el que les lleis de l'economia li permetin o imposin fer al capitalisme estatunidenc. Això serà el que determini si aquest pot efectivament tornar a la seva política anterior i recuperar parcialment les posicions d'influència abandonades, si es veurà obligat a seguir la dinàmica de replegament actual o si pot arribar fins i tot a una situació de col·lapse i implosió interna." (El Comunista nº65, gener 2021).

El desenvolupament del capitalisme xinès en l'àmbit característic de la fase imperialista del capitalisme es pot veure en la seva evolució dins de les 500 empreses més grans del món per facturació recollides per la revista Fortune. La Xina ha desplaçat els EEUU, disparant el seu ascens a partir de 2008. Contra la Xina, els imperialismes occidentals no han pogut aplicar la mateixa recepta que li van aplicar al Japó a partir del 1990.

BREAKDOWN OF FORTUNE GLOBAL 500 COMPANIES BY GEOGRAPHY

El mateix desenvolupament material es veu en l'evolució dels primers bancs del món. Dominats per l'imperialisme anglo-americà el 1970, són copats pel puixant imperialisme japonès el 1990 però els llocs són recuperats entorn del 2010 pel capital anglo-americà després d'haver imposat al Japó els costos de la guerra del golf, la contingentació de les seves mercaderies i haver-lo tancat en una crisi de sobreproducció dins de les seves fronteres. Però el 2021, els primers 4 bancs són xinesos i els seus volums de capital dupliquen cadascun d'ells als seus correlatius angloamericans.

Primers 10 bancs mundials el 1970

Posició	Banc	País	Actius en M \$
1	Bank of America	US	25.573
2	First National City	US	23.092
3	Chase Manhattan	US	22.168
4	Barclays Bank	UK	15.137
5	Manufacturers Hanover	US	11.965
6	JPMorgan	US	11.448
7	National Westminster Bank	UK	10.642
8	Western Bancorp	US	10.617

9	Banca Nazionale del Lavoro	Itàlia	10.233
10	Chemical New York	US	9.739

Primers 10 bancs mundials el 1990

Posició	Banc	País	Actius en M \$
1	Sumitomo Bank	Japó	13.357
2	Dai-Ichi Kangyo Bank	Japó	12.322
3	Fuji Bank	Japó	11.855
4	Crédit Agricole	França	11.802
5	Sanwa Bank	Japó	11.186
6	Mitsubishi Bank	Japó	10.900
7	Barclays Bank	UK	10.715
8	National Westminster Bank	UK	9.761
9	Deutsche Bank	Alemanya	8.462
10	Industrial Bank of Japan	Japó	8.184

Primers 10 bancs mundials el 2010

Posició	Banc	País	Actius en M \$
1	Bank of America	US	160.000
2	JPMorgan Chase	US	133.000
3	Citigroup	US	127.000
4	Royal Bank of Scotland	UK	123.000
5	HSBC	UK	122.000
6	Wells Fargo	US	94.000
7	ICBC	Xina	91.000
8	BNP Paribas	França	91.000
9	Santander	Espanya	82.000
10	Barclays	UK	80.000

Primers 20 bancs mundials el 2021

Posició	Posició anterior	Banc	País	Actius en milers de M \$
1	1	ICBC	Xina	440
2	2	China Construction Bank	Xina	362
3	3	Agricultural Bank of China	Xina	336
4	4	Bank of China	Xina	305
5	5	JPMorgan Chase	US	235
6	6	Bank of America	US	200
7	8	Citigroup	US	167
8	9	HSBC Holdings	UK	160
9	7	Wells fargo	US	158
10	10	Mitsubishi UFJ Financial Group	Japó	144
11	11	Bank of Communications	Xina	132
12	12	Crédit Agricole	França	127
13	13	BNP Paribas	França	122
14	17	China Merchants Bank	Xina	106
15	22	Postal Savings Bank of China	Xina	103
16	14	Sumitomo Mitsui Financial Group	Japó	101
17	15	Banco Santander	Espanya	97
18	20	Shanghai Pudong Development Bank	Xina	96
19	21	Industrial Bank	Xina	94
20	16	Goldman Sachs	US	93

La Xina ha guanyat el primer lloc en el comerç mundial, superant als seus competidors en les exportacions totals i netes:

Exportacions en milions de dòlars				
País	2001	2008	2019	2020
Xina	266.098	1.430.693	2.498.569	2.590.600
EEUU	729.080	1.299.898	1.644.276	1.430.253
Alemanya	571.426	1.457.462	1.493.266	1.383.968

Font: UN Comtrade Database

Importacions en milions de dòlars				
País	2001	2008	2019	2020
Xina	243.552	1.132.562	2.068.950	2.055.590
EEUU	1.140.900	2.164.834	2.567.492	2.405.381
Alemanya	486.022	1.192.581	1.239.897	1.171.915

Font: UN Comtrade Database

Es pot veure igualment la primacia de l'imperialisme xinès en la producció d'acer, ciment, alumini, etc. en l'estudi publicat en El Comunista nº65.

Conclusió: *"El desenvolupament de les forces productives a Àsia li ha guanyat la partida als EEUU en els seus intents d'envoltar i aïllar a la Xina per mitjà de les seves intervencions militars a l'Afganistan i l'Iraq."* (El Comunista nº66, juliol 2021).

Conseqüències de la derrota dels EEUU a l'Afganistan

És obvi que l'objectiu final que els EEUU perseguien amb la invasió de l'Afganistan (i l'Iraq) no s'ha aconseguit. Ni el de descarregar la crisi en els seus competidors ni el d'evitar la interconnexió entre les diferents parts d'Àsia. No obstant això, amb la seva presència militar en el lloc i el finançament de tota mena de grups terroristes aconseguia alentir i mantenir en suspens la penetració xinesa a l'Afganistan: *"De moment, l'empresa Xina Metallurgica Group Corporation té formalment la concessió per explotar la gran mina de coure de Mes Aynak, a unes desenes de quilòmetres al sud de Kabul. Però l'enorme cost i la inseguretat han deixat la inversió en suspens."* (La Vanguardia, 22-08-2021). Però ara EEUU ha hagut d'abandonar amb la cua entre les cames la posició des de la qual realitzava el seu sabotatge sistemàtic a la zona. **Es tracta sens dubte d'una DERROTA en tota regla**, derrota que d'altra banda el desenvolupament de les forces productives a Àsia feia en realitat inevitable.

En contra del que la premsa burgesa ha publicat, és important veure que Kabul no és Saigon, que l'Afganistan no és Vietnam, que els talibans no són el Viet Cong (que, per cert, no li va donar cap treva als EEUU en la seva desbandada), i, sobretot, que la burgesia afganesa no és la burgesia revolucionària vietnamita que va derrotar militarment a l'exèrcit francès primer, a l'americà i al de Vietnam del Sud més tard, i al de la Xina i Cambodja després, mentre que les derrotes de britànics, russos i ara americans a l'Afganistan mai van tenir aquest contingut revolucionari burgès.

La derrota dels EEUU el 1975 a les mans de la burgesia vietnamita va suposar l'obertura del desenvolupament del capitalisme a Àsia que els EEUU ha intentat frenar infructuosament des de llavors. La derrota dels EEUU el 2021 a les mans de la burgesia afganesa, recolzada pel Pakistan i la Xina, és la demostració del tancament d'un cicle, que el desenvolupament de les forces productives a Àsia ha superat ja les possibilitats de resistència dels EEUU.

Una altra de les conseqüències immediates de l'actual derrota és una pèrdua de credibilitat dels EEUU en el seu paper de matón del món. Un cervell de la burgesia estatunidenca (M.R. Bloomberg) publica un editorial en el seu periòdic que trasllueix una certa desesperació: *"Després d'aquesta tragèdia, la paraula dels EEUU podrà tornar a ser creïble?".* O, en altres paraules: *"La resta d'imperialismes hauran de pensar-s'ho molt abans d'unirse en una aliança seriosa amb el més que probable cavall perdedor."* (El Comunista nº66, juliol 2021).

Vol això dir que EEUU hagi desaparegut com a imperialisme i deixi d'intentar jugar aquest paper? En absolut. No obstant això, cada dia que passa té més difícil sortir victoriós d'un conflicte interimperialista mundial, més difícil aconseguir aliats pel mateix i cada cop més s'acumulen els intents fallits de desencadenar-lo. Òbviament això no vol dir que no vagi a continuar intentant-ho, tant a Àsia Central (i Oriental) com a la resta del món. Davant aquesta dificultat material, **l'alternativa històrica a la qual s'enfronten els EEUU, si no aconsegueixen fer esclatar una tercera matança imperialista, és la seva implosió interna (semblant a la soferta per Rússia als anys 90), amb o sense guerra civil o desmembrament intern.**

"Si finalment fracassa l'imperialisme angloamericà en els seus intents per provocar la guerra entre l'Índia i la Xina, el vell bloc ha de reduir el seu poder fins enfonsar-se en un procés més o menys llarg, depenent de l'esclat del krack financer i industrial internacional, de la seva intensitat i del grau de generalització per tot el globus. O aquesta línia progressiva de pèrdua de poder decisorí pels angloamericans o estan obligats pel determinisme econòmic a fer la guerra en defensa del Model de Vida Americà, ja que quan esclati la gran crisi de sobreproducció relativa, de sobre capacitat productiva, també han de saltar per l'aire el Model de Vida d'Europa Occidental i fins i tot el Model de Vida Japonès. [i avui diríem també xinès]." (El Comunista nº47, maig 2008).

Aquesta perspectiva és el colofó d'un procés que venim descrivint des de fa anys. Vol això dir que si els EEUU no aconsegueixen desencadenar la guerra el capitalisme trobarà per fi la pau? Les guerres són inevitables en el capitalisme a conseqüència de la guerra comercial i del seu veritable contingut: la destrucció de la sobre capacitat productiva acumulada (veure en aquest número l'article "La crisi de sobreproducció condueix a la guerra imperialista"). Davant això l'única alternativa històrica és la REVOLUCIÓ COMUNISTA INTERNACIONAL!

El cost de la intervenció militar

La base de la guerra és l'economia productiva: no és el geni militar sinó el múscul productiu el que determina el vencedor i el vençut.

"La guerra de l'Afganistan, al principi, no va necessitar una despesa rellevant. És en els últims dos anys quan han començat a multiplicar-se els morts i les despeses. Especialment, amb l'arribada del pacifista guerrer Barack Obama a president dels EEUU, ja que ha estès la guerra afganesa a regions senceres del Pakistan, amb l'objectiu d'impedir o retardar la construcció de gasoductes i oleoductes des de l'Iraq-Iraq-Emirats-Aràbia cap a l'Índia-Xina-Korea, etc., passant per l'Afganistan-Pakistan. Els oleoductes, gasoductes, autopistes, ferrocarrils, aeroports, condueixen a l'establiment d'unes xarxes, d'una tela d'aranya

d'interessos i interdependències econòmiques, polítiques i militars entre les grans i mitjanes potències d'Àsia Central i de l'Est amb Orient Mitjà, trencant definitivament el control d'Occident sobre l'àrea geoestratègica de l'Àsia Menor pel seu petroli i gas. (...) Com la despesa de les guerres d'ocupació de l'Iraq (des de 2003), de l'Afganistan i de part del Pakistan està corrent gairebé tot ell a costa dels EEUU, aquesta despesa gegantesca en les guerres que empantanen a l'ocupant, desvia immenses quantitats de diners des de la producció, les finances, les infraestructures i els serveis dels EEUU cap a aquesta foguera sense fi de la guerra.” (El Comunista n°50, setembre 2010).

El cost de la guerra a l'Afganistan ha arribat a 2,2 bilions de dòlars, amb una ingent quantitat de vides incinerades:

“En aquest període, 800.000 soldats estatunidencs hauran servit en aquest front bèl·lic, dels quals, fins ara, han mort 2.443 (...) Hi ha altres 20.666 ferits. I entorn de 3.800 civils contractats pel Pentàgon que van morir. (...) En aquests càlculs cal incloure altres 1.144 militars morts a les files dels aliats – van participar a la guerra 51 països –, a més de 113.000 afganesos, entre militars, policies i civils. A aquests cal sumar la mort de 51.191 milicians islàmics. El cost econòmic ascendeix a 2,2 bilions de dòlars (...) En aquesta xifra s'inclouen les operacions a l'Afganistan i el Pakistan i costos de la reconstrucció, així com la formació d'un exèrcit de 300.000 integrants, que s'ha evaporat. El Sigar indica que la despesa exclusiva en accions militars puja a 837.000 milions de dòlars.” (La Vanguardia, 23-08-2021). A aquests morts cal sumar-los els nombrosos soldats que moren prematurament en tornar per suïcidis o a conseqüència de seqüeles de la seva presència a l'Afganistan i l'Iraq.

Aquests costos han representat al seu torn una sèrie de beneficis fabulosos per les empreses del sector militar, però són un llastre massa pesat per una economia que es replega: *“Aquesta retirada parcial de soldats de l'Afganistan, l'Iraq i Alemanya posa de manifest no tant o no sols la línia de Trump de replegament sinó la **incapacitat dels EEUU de mantenir el seu exèrcit desplegat rebent hòsties pertot arreu.**”* (El Comunista n°65, gener 2021).

Enfonsament de l'estat titella afganès

Davant la perplexitat dels EEUU, els talibans han pogut recuperar en qüestió de dies el control sobre la pràctica totalitat de l'Afganistan.

El pla dels EEUU era retirar-se deixant a un exèrcit de 300.000 soldats armats perquè l'Afganistan es dessagnés en una guerra civil interna que prolongués el bloqueig que ja no podien mantenir ells mateixos in situ, intervenint indirectament per ajudar a mantenir el caos, com van fer amb èxit a la guerra Iraq-Iran entre 1980 i 1988. EEUU s'il·lusionava amb poder retirar-se de l'Afganistan mantenint un peu dins a través de l'exèrcit del govern de Ghani i de la seva xarxa de contactes, però la pràctica totalitat d'aquest exèrcit s'ha negat a servir per enèsima vegada de carn de canó per a major glòria de l'imperialisme americà (a diferència del que sí que va fer el govern de Najibullah quan es van retirar els russos el 1989). Davant l'ofensiva llampec llançada pels talibans i iniciada precisament en els territoris de l'antiga Aliança del Nord (que en el primer govern talibà no van arribar a controlar), diversos dels antics senyors de la guerra anteriorment oposats als talibans van pactar directament amb ells (Gulbudin

Hekmatyar o Ismail Khan a Herat), uns altres van fugir sense combatre (Adbul Rashid Dostum a Mazar-i-Sharif) i tan sols el fill de Ahmad Shah Massud juntament amb el segon de Ashraf Ghani, Amrulah Saleh, han intentat organitzar una petita oposició armada a la vall del Panjshir, esperant una col·laboració internacional que no ha arribat, col·lapsant ràpidament.

Els esdeveniments es van precipitar a l'inici d'agost: *“Al principi, els atacs dels talibans el mes passat (...) van ser repel·lits pels comandos de les forces especials afganeses. Però el 6 d'agost, els talibans van prendre Zaranj, la polsosa capital de la província suroccidental de Nimroz, sense gairebé resistència. (...) En dos dies, els talibans controlaven cinc de les 34 capitals provincials, quatre d'elles al nord, històricament un bastió de la resistència dels senyors de la guerra al domini talibà. (...) Les converses entre Ghani i Dostum van caure en sac trencat per la rendició aquest mateix dia de centenars de soldats afganesos a la pròxima Kunduz. Per quan Ghani va volar de tornada a Kabul, els talibans controlaven nou de les 34 capitals de província del país. (...) el veterà senyor de la guerra Mohammad Ismail Khan havia reprès la lluita contra el vell enemic. (...) Però el divendres, el senyor de la guerra, de 70 anys, ja havia depositat les armes i posava per les fotos en un luxós sofà amb membres de la mateixa organització islamista contra la qual va lluitar com a part de l'aliança del nord en la dècada de 1990. (...) Després de negociacions a Qatar aquest mateix dia [es refereix al següent diumenge], es va arribar a un acord segons el qual els talibans no obstaculitzarien l'evacuació estatunidenca a l'aeroport, però tindrien accés al palau presidencial. A les 7 de la tarda, els afganesos van saber que Ghani havia fugit. Els militants islamistes van irrompre a Kabul i van prendre els llocs de policia abandonats. (...) El dilluns, Kabul es va despertar amb l'ocupació talibà.”* (Expansión, 20-08-2021).

El fracàs del pla dels EEUU arriba al punt que tota la seva inversió per frenar als talibans ha anat a parar precisament a les mans dels propis talibans: *“Els càlculs realitzats per Reuters indiquen que l'administració federal va gastar 28.000 milions de dòlars exclusivament en armes des del 2002 fins al 2017. El Pentàgon considera que els talibans podrien disposar de 2.000 vehicles blindats i 40 aeronaus encara operatius. (...) Entre el 2003 i el 2016, les tropes oficials de l'Afganistan van rebre 358.530 rifles, 64.000 metralletes, 25.327 granades o 22.174 Humvees.”* (La Vanguardia, 05-09-2021). **TOT UN ARSENAL PER LA CARA A COMPTE DE L'ONCLE SAM!**

Així es lamentava perplex un dels titelles dels EEUU, una vegada fugit: *“Va haver-hi rumors que les instruccions de no lluitar venien de dalt”, explica Ajmal Ahmady, el governador del banc central afganès, educat a Harvard, en un tuit el dilluns després d'exiliar-se. “Sembla difícil de creure, però continua sent inexplicable que les Forces de Seguretat Nacional Afganeses abandonessin els seus llocs tan ràpidament. No s'entén.”* (Expansión, 20-08-2021).

Bases materials de la rapidesa de l'avanç talibà

Què va succeir a la fi de juliol que va provocar l'acceleració completa de la presa del poder per part dels talibans? Què va fer que les resistències inicials es tornessin en un avanç sense resistència? Què va fer que senyors de la guerra com Ismail Khan

passessin de preparar-se per a la guerra a fotografiar-se en un sofà amb els talibans? Per què van fugir d'altres?

El 28 de juliol de 2021, el representant talibà Abdul Ghani Baradar es va reunir (juntament amb una delegació que incloïa el representant del consell religiós i el de publicitat) amb Wang Yi, ministre d'Exteriors xinès. En aquesta reunió, el ministre xinès va assenyalar que *"els talibans afganesos són una important força militar i política a l'Afganistan i que esperen que juguin un rol important en la pau, reconciliació i procés de reconstrucció del país."* (Ministeri d'Afers exteriors de la RPC, 28-07-2021).

Aquesta declaració significa un suport públic i explícit al fet que els talibans prenguin el control del país. A canvi, els talibans *"treballaran amb la resta de parts per establir un marc polític a l'Afganistan amb base àmplia, inclusiu i acceptat pel poble afganès sencer i protegir els drets humans, especialment els drets de dones i nens. (...) els talibans afganesos no permetran mai a cap força usar el territori afganès en detriment de la Xina [en referència al ETIM (Moviment Islàmic del Turkestan Oriental, per les seves sigles en anglès)]. (...) Els talibans afganesos faran un esforç per potenciar i possibilitar un entorn d'inversió."* Traduït, els talibans es comprometen a crear un ambient segur per les inversions xineses en un entorn capitalista i a no servir de plataforma perquè els grups finançats pels EEUU ataquin la Xina, a oblidar la reivindicació del Pastunistan, tot això, encara que mantinguin una part de la superestructura més folklòrica assegurant la seva intercompatibilitat amb la gestió capitalista.

Quin és el volum potencial d'aquest negoci?

*"De totes maneres, el portaveu talibà Sohail Shahin ha avançat alguna cosa. I ho ha fet davant la televisió xinesa. (...) "El món pot venir a explorar les nostres mines; aquesta invitació és per tots els països, i agraïm a qualsevol país que ens ajudi en aquests moments crítics". Va ser tota una invitació a la Xina, innecessària a hores d'ara. **El sòl de l'Afganistan posseeix de tot, des de pedres precioses fins a les anomenades terres rares per a l'alta tecnologia. I unes reserves enormes de liti (...).**"* (La Vanguardia, 21-08-2021). *"l'Afganistan s'assenta sobre dipòsits [de minerals i terres rares] estimats per valor **d'un bilió de dòlars** o més, incloent el que podria ser la major reserva de liti del món (...)." (Bloomberg, 24-08-2021).*

Amb aquesta perspectiva de negoci, els talibans han fet capitular a part dels seus enemics convertint-los en els seus futurs socis. Som els representants a l'Afganistan d'aquest negoci amb la Xina: preferiu que ens continuem matant entre nosaltres o millor explotem tots aquest negoci que pot ser més sucós que el de l'opi i altres fonts de finançament actuals?

A això cal sumar que *"les tropes estatunidenques van sortir sigilosament de l'aeròdrom de Bagram en plena nit l'1 de juliol. En partir, van tallar l'electricitat de la base militar fortificada que durant dues dècades havien utilitzat (...)* Per quan les tropes afganeses van descobrir que les estatunidenques havien marxat hores abans, Bagram ja havia estat saquejada." (Expansión 20-08-2021). La sensació de l'exèrcit afganès d'haver estat abandonats a la seva sort, com a caps de bestiar a l'escorxador, no podria ser major. Aquest exèrcit armat pels EEUU no sols no ha lluitat, sinó que una part important del mateix s'ha integrat amb els talibans: els soldats talibans que van ocupar la pista de

l'aeroport de Kabul dos mesos més tard no portaven turbant i barbes llargues, sinó que anaven vestits amb uniforme militar regular.

Els talibans es comprometen a ser un fidel reflex de les necessitats del capitalisme a l'Afganistan. De fet, poden jugar aquest paper perquè estaven ja demostrant a la pràctica que la seva gestió es corresponia millor a les exigències modernes del capital que la gestió inoperant del govern titella dels EEUU.

De la mateixa manera que amb la invasió de l'Iraq, la burgesia dels EEUU confon els seus desitjos amb la realitat material. En aquella invasió, la burgesia estatunidenca va ser incapaç de veure que no era suficient amb eliminar a l'individu Saddam Hussein perquè aquest individu no era més que l'expressió dels interessos d'una burgesia que estava preparada per a barallar-se fins al final per cada pam de terreny que l'exèrcit estatunidenc volgués conquerir. En l'actual desbandada, EEUU tampoc ha sabut veure que a l'Afganistan no serviria posar un o quinze titelles seus al capdavant del govern perquè existeix un cos social burgès i petit burgès al qual la realitat econòmica material li imposa un altre camí.

Un exemple d'aquest cos social burgès: *"Els talibans no són gent professional, però quan els cridem venen i amb l'anterior Govern tot eren problemes", assenyala satisfet l'empresari Qari Gul Mohammed, que ingressa entorn d'un milió de dòlars a l'any. No dubta a afirmar que, amb ells en el poder, se sent més segur. A més de tenir quatre empreses que exporten fruita seca fora de l'Afganistan, aquest influent home de negocis de 50 anys ha estat un dels negociadors entre els talibans i les autoritats deposades. Va formar part d'un grup de 12 notables, sis del sector econòmic i sis del religiós, que es va moure entre bastidors de l'un a l'altre costat."* (El País, 26-09-2021).

De l'estudi de les finances talibanes a la província de Nimroz, es desprèn que *"només el 9% (5,1 milions de dòlars) de les finances dels talibans es van obtenir de les drogues l'any passat, mentre que el 80% (40,9 milions de dòlars) va provenir dels impostos al trànsit de béns legals (...)* La carretera tenia més de 25 llocs de control governamentals i en molts es cobrava una tarifa. En canvi, els talibans que vigilen les carreteres tenen molts menys llocs de control i donen un rebut, per la qual cosa solament és necessari un únic pagament. (...) En els últims anys, els talibans han ampliat la seva base impositiva a partir dels impostos del oshr, un delme dels cultius de la collita, i el zakat, un impost religiós del 2,5% de la renda disponible que es destina als més pobres." (Expansión, 18-08-2021).

El govern titella dels EEUU cobrava diverses vegades la "mossegada" o "alcabala" per una mateixa mercaderia, encarint els productes que transiten des del Pakistan o l'Índia a l'Iran i viceversa, d'acord amb la funció dels EEUU de bloquejar el desenvolupament de les forces productives. En canvi, els talibans garanteixen només un pagament, demostrant que representen una gestió capitalista més moderna. A més, garanteixen una certa assistència a la part més pobra de la població com fa qualsevol estat capitalista, obtenint una certa simpatia d'aquest sector de la població.

Finalment, l'assassinat sistemàtic de civils per part dels EEUU explica la simpatia de sectors de la població amb els qui els combaten.

Aquests factors materials expliquen el ràpid avanç talibà i per què, malgrat que *"l'Exèrcit Nacional Afganès ha estat en mans de tadjiks, uzbeks i hazares"* (La Vanguardia, 28-08-2021), aquest exèrcit s'hagi rendit i dissolt com un terròs de sucre en l'aigua davant els talibans majoritàriament paixtus.

Els intents de bloqueig dels EEUU

La reacció dels EEUU ha estat la congelació de comptes i de l'aportació del FMI per l'Afganistan: *"El Fons Monetari Internacional va comunicar que el nou govern de l'Afganistan no podrà utilitzar els gairebé 500 milions de dòlars. (...) Els EEUU han congelat gairebé 9.500 milions de dòlars en actius pertanyents al Banc Central de l'Afganistan i ha parat tots els enviaments a aquest país."* (Bloomberg, 18-08-2021).

Amb aquesta actuació els EEUU no aconsegueixen frenar la seva pèrdua de control, sinó que l'acceleren, llençant completament a la burgesia afganesa en braços de la Xina i altres potències. Malgrat aquest intent de bloqueig, per no quedar-se completament fora de joc, els EEUU han declarat que realitzaran petites aportacions per ajuda humanitària.

El 20-10-2021 es van reunir a Moscou representants de la Xina, Rússia, el Pakistan, l'Índia i l'Iran, a més de la resta d'estats d'Àsia Central, amb el govern talibà. La línia marcada als talibans és: "polítiques moderades", "govern inclusiu", "no permetre organitzacions terroristes", etc. a canvi de finançament ("assistència econòmica") i de promoure una conferència de donants sota l'auspici de l'ONU.

Per sabotejar aquesta unificació de la burgesia afganesa, l'Estat Islàmic de Jorasán ja ha realitzat almenys dos atemptats contra població hazara (xiïtes), un altre en l'enterrament de la mare del portaveu dels talibans i ha reivindicat diversos atacs contra patrulles talibanes. L'objectiu principal dels països convocants de la conferència és que els grups finançats pels EEUU (l'Estat Islàmic de Jorasán) siguin neutralitzats i l'Afganistan s'obri a les seves inversions i al trànsit de les seves mercaderies. Això explica fàcilment per què EEUU va declinar participar en la conferència, malgrat haver estat convidat.

El caos de l'aeroport de Kabul

Els últims esbufecs de la presència estatunidenca van ser altament il·lustratius. Mentre al costat talibà es presumia de control de la situació, a l'aeroport gestionat pels soldats estatunidencs imperava un caos palès, s'aglomerava la gent, fins al punt que des dels avions que s'enlairaven es va arribar a llançar al buit als qui havien aconseguit colar-se dins.

Els EEUU van intentar en va que no hi hagués una aglomeració, fent crides perquè ningú anés a l'aeroport, però no aconseguien contenir la situació. El remei va ser el ja típic de l'imperialisme anglo-saxó: *"El dimecres passat, l'Ambaixada dels Estats Units a l'Afganistan va emetre un avís advertint els estatunidencs que no s'acostessin a l'aeroport per "amenaces de seguretat" fora dels accessos. Aquest avís també el van llançar les Ambaixades del Regne Unit i Austràlia."* (Expansión, 27-08-2021). Van assenyalar fins i tot el grup que anaven a utilitzar: l'Estat Islàmic de Jorasán. I així va ser, el divendres 27 d'agost de 2021 van esclatar dues bombes a l'aeroport de Kabul.

Els talibans es desmarcaven dels atemptats i aprofitaven per mostrar que l'exèrcit estatunidenc era incapaç d'evitar-los:

"L'Emirat Islàmic condemna enèrgicament l'atac a civils en l'aeroport de Kabul, que va tenir lloc en una zona on les forces estatunidenques són responsables de la seguretat." (Expansión, 27-08-2021).

Aquest atemptat resolva una altra qüestió, justificava la decisió de mantenir la sortida: *"El G7 no va aconseguir convèncer el dilluns passat al president dels Estats Units, Joe Biden, de la necessitat d'estendre l'evacuació més enllà del 31 d'agost." Els EEUU tenien bons motius. Els talibans havien deixat de matar soldats estatunidencs i d'atacar les seves posicions perquè els EEUU s'havien compromès a sortir en una data límit, però: "Suhail Shaheen, va avisar ahir en declaracions a la cadena britànica Sky News que estendre més enllà de finals d'agost els esforços dels països aliats per evacuar gent de l'Afganistan suposa una "línia vermella" i provocaria "una reacció."* (Expansión, 24-08-2021).

Els EEUU van voler fer una última demostració al món que tenia controlada la situació. El comiat dels EEUU va ser l'assassinat de 10 civils a Kabul el 29-08-2021 amb el pretext de tractar d'evitar un segon atemptat: *"Un atac amb dron destinat a neutralitzar un suposat cotxe bomba va matar el diumenge a deu civils a Kabul, la meitat nens."* (El País, 31-08-2021). Pretenen fer creure que coneixen amb antelació fins i tot el grup que farà els atemptats, però cada vegada que "responen" no fan més que matar civils. Hi ha una explicació molt simple per a això, ells mateixos organitzen els atemptats.

Els únics actors no són la Xina i els EEUU

L'admissió per part dels EEUU de la seva incapacitat de mantenir l'ocupació, no sols beneficia la burgesia afganesa i xinesa.

El Pakistan, bressol i protector dels talibans afganesos, és un dels clars beneficiats del nou statu quo: *"Els afganesos han trencat els grillons de l'esclavitud", va declarar el primer ministre Pakistanès Imrán Jan."* (La Vanguardia, 22-08-2021). Encara que tendenciosa, és significativa aquesta declaració: *"Fa set anys, un antic cap dels serveis secrets pakistanesos, Inter-Services Intelligence (ISI), Hamid Gul, va llançar una provocadora sentència (...): "Quan s'escrigui la història, es dirà que l'ISI va derrotar a la Unió Soviètica a l'Afganistan amb l'ajuda d'Amèrica. I després que l'ISI, amb l'ajuda d'Amèrica, va derrotar a Amèrica."* (La Vanguardia, 22-08-2021).

L'Iran també s'alegra de la fugida americana, després de l'assetjament al qual ha sotmès a l'exèrcit americà a l'Iraq (on la presència militar americana és ja residual i la finalització de la presència militar està prevista per aquest mateix 2021): *"L'Iran, la gran potència xiïta, no ha reconegut els talibans (extremistes sunnites). No obstant això, les declaracions dels seus alts càrrecs donen clares senyals de l'aprovació de la República Islàmica al recentment restaurat Emirat Islàmic de l'Afganistan. El president iranià (...) ha celebrat "la vergonyant derrota dels EEUU" en aquest país i ha declarat que la nova situació "ha de convertir-se en una nova oportunitat per recuperar la vida, la seguretat i la pau". (...) l'Ambaixada de l'Iran és una de les poques que encara continua activa a Kabul."* (El País, 28-08-2021). L'imperialisme iranià també tractarà de jugar les seves cartes dins de l'Afganistan: *"l'Iran, ha criticat l'exclusió dels hazares*

(xiïtes) (...), 30 dels 33 llocs estan ocupats per païxus." (La Vanguardia, 10-09-2021).

D'altra banda, al mateix temps que augmenta la influència pakistanesa disminueix la influència índia, que és un dels països que ha vist amb preocupació el canvi de govern a l'Afganistan, especialment en relació amb la continuïtat dels projectes que l'imperialisme indi preveia desenvolupar a l'Afganistan: "Es començarà amb un pla econòmic per fer el país autosostenible, explotant mines i recuperant el projecte del gasoducte TAPI, que portaria gas dels jaciments de Turkmenistan cap a l'Índia a través de l'Afganistan i el Pakistan. Es tracta d'una canonada que interessa els indis i molesta els xinesos, i sens dubte és un assumpte del qual es va ocupar el talibà cap Abdul Ghani Baradar en la seva visita a la Xina després de passar per Turkmenistan." (La Vanguardia, 24-01-2021). No és un secret que, des de l'Índia, governada actualment per nacionalistes hindús, s'estan organitzant les accions de sabotatge de l'expansió xinesa al Pakistan, com no és improbable que es faci a l'Afganistan: "el Pakistan torna a estar en el bàndol guanyador, però empassa saliva. Ha barrat el 90% de la seva frontera, amb 575 torretes. El seu ministre d'Exteriors va acusar ahir "la intel·ligència afganesa [pre talibana] i índia" de "l'atemptat suïcida" del mes passat contra un autobús – prop d'una presa pakistanesa – en què van morir nou enginyers xinesos." (La Vanguardia, 13-08-2021). "Només el 2020 van dur a terme 120 atacs i el juliol passat van ser 26." (El País, 06-09-2021). A través d'aquests grups, siguin independentistes balutxis o els Tahreek-e-Taliban Pakistan (la branca pakistanesa dels talibans, oposada al govern del Pakistan), intentaran els imperialismes americà i indi sabotejar la interconnexió Xina-Pakistan.

En aquest sentit, la Xina és perfectament conscient que el ETIM ha usat Afganistan com a base pels seus atacs previs a la Xina promoguts pels EEUU (havent-hi històricament fins i tot uigurs entre els talibans). De totes maneres, amb la seva sortida, EEUU ha perdut gran part de la seva capacitat d'influència mentre que ara mateix és la Xina qui té alguna cosa a oferir als talibans i a la burgesia afganesa en general. D'altra banda, la Xina té la situació sota control tant a Xinjiang com a la resta del país, d'una manera molt més aclaparadora que fa vint anys.

Pel que respecta a Rússia, ara com ara s'alinea amb la Xina en els seus interessos respecte Afganistan. No obstant això, manté també una certa preocupació quant a l'expansió del terrorisme islamista (és a dir, de la desestabilització i provocació promoguda pels EEUU a la zona), que l'ha portat a augmentar la seva presència militar a les fronteres afganeses, com també ho ha fet la mateixa Xina, la presència militar de la qual fora de les seves fronteres va obrint-se pas a poc a poc: "tropes xineses i tadyiques van iniciar fa tres dies maniobres antiterroristes als afores de Dushanbé, capital de Tadjikistan, i es van comprometre a treballar juntes per a garantir la seguretat regional." (La Vanguardia, 20-08-2021). "Un dels temors del Kremlin és que l'arribada de refugiats, a Rússia o al seu pati de darrera, sigui utilitzada per elements extremistes. "No volem que, camuflats de refugiats, vinguin combatents", ha dit recentment (...) Vladimir Putin". (La Vanguardia, 27-08-2021).

"A la xerrada amb Putin el dimecres, Xi va reiterar la posició de la Xina de no interferència i de respectar la sobirania i independència de l'Afganistan. Per part seva, el líder rus li va dir

a Xi que comparteix les posicions i interessos de la Xina i que està disposat a treballar amb Pequín per "evitar que les forces estrangeres interfereixin i destrueixin" l'Afganistan. Xi va instar a totes les parts a l'Afganistan a construir un marc polític obert i inclusiu, implementar polítiques moderades i estables i tallar els llaços amb tots els grups terroristes. (...) Amb la vista posada en la vasta riquesa mineral del país i evitar que el terrorisme s'estengui per la frontera, les autoritats xineses i russes s'han mostrat fins ara benivolents amb els talibans." (La Vanguardia, 26-08-2021).

Respecte Qatar, que ha allotjat la cúpula talibà durant aquests últims anys i ha estat la seu de les reunions entre ells i els americans, té també un interès imperialista a la zona, de moment en sintonia amb l'Iran i evidentment amb la seva aliada Turquia. Han estat precisament les aerolínies de Qatar les primeres a reprendre els vols comercials des de l'aeroport de Kabul, abandonat pels estatunidencs. "Qatar ha participat, al costat de Turquia, en la reparació i funcionament de l'aeròdrom que va quedar inutilitzat després de la sortida de les tropes estatunidenques." (El País 10-09-2021). "Qatar i Turquia s'han ofert a gestionar l'aeroport, però els talibans no semblen disposats a deixar la seguretat en mans d'una empresa privada, com proposa Ankara." (La Vanguardia, 10-09-2021).

Quant a la UE, la situació creada a l'Afganistan després de la sortida americana té diverses conseqüències. D'una banda, reafirma a tot un sector de la burgesia europea la necessitat imperialista de millorar la seva capacitat militar conjunta. D'altra banda, tampoc volen deixar perdre les oportunitats de negoci que la Xina també persegueix a la zona, i ja preparen el possible desembarcament de les seves inversions a través de l'anomenada "ajuda humanitària": "Els russos i els xinesos ja són allà i necessitem un compromís si volem de veritat ajudar sobre el terreny", va declarar un alt diplomàtic de la Unió Europea (...). (Expansión, 09-09-2021). Uns dies després: "La Unió Europea va prometre 1.000 milions d'euros, o 1.150 milions de dòlars, en ajudes a l'Afganistan i països veïns." (New York Times, 12-10-2021).

Finalment, una altra qüestió que preocupa a Europa (com a l'Iran o Turquia, o fins i tot a Rússia) és la possible allau de refugiats o emigrants en el cas que la situació no s'estabilitzi en els pròxims mesos. Actualment el Pakistan i l'Iran alberguen la major part dels refugiats afganesos a l'exterior (la majoria són els diversos milions de desplaçats interns), però existeix un cert risc que la situació pugui ser utilitzada d'una manera similar al dels milions de refugiats sirians llançats cap a Europa el 2015. Per preparar-se per aquesta possibilitat, totes les burgesies "humanistes" implicades estan ja construint murs i militaritzant les seves fronteres. Veure també en aquest número de la revista, l'article "L'arma llancívola de la immigració".

Les tasques del proletariat afganès

Per evitar perdre'ns en les campanyes de màrqueting dels uns i els altres, cal tornar als enunciats fonamentals, massa vegades sepultats sota el soroll general de la ideologia dominant. Donem-nos suport sòlidament en dos pilars bàsics de la concepció materialista de la història:

"El conjunt d'aquestes relacions de producció forma l'estructura econòmica de la societat, la base real sobre la qual

s'aixeca la superestructura jurídica i política i a la qual corresponen determinades formes de consciència social. El mode de producció de la vida material condiona el procés de la vida social política i espiritual en general. No és la consciència de l'home la que determina el seu ser sinó, per contra, el ser social és el que determina la seva consciència." (Prefaci a la Contribució de la Crítica de l'Economia Política, K. Marx, 1859).

"(...) cal distingir sempre entre els canvis materials ocorreguts en les condicions econòmiques de producció i que poden apreciar-se amb l'exactitud pròpia de les ciències naturals, i les formes jurídiques, polítiques, religioses, artístiques o filosòfiques, en una paraula, les formes ideològiques en què els homes adquireixen consciència d'aquest conflicte i lluiten per resoldre'l. I de la mateixa manera que no podem jutjar a un individu pel que ell pensa de si, no podem jutjar tampoc a aquestes èpoques de transformació per la seva consciència, sinó que, per contra, cal explicar-se aquesta consciència per les contradiccions de la vida material, pel conflicte existent entre les forces productives socials i les relacions de producció." (Prefaci a la Contribució de la Crítica de l'Economia Política, K. Marx, 1859).

Si algú necessita una simplificació d'aquests precisos i profunds teoremes, per al cas que ens ocupa: no explicarem el caràcter i significat històric del moviment talibà per les seves declamacions, turbants i barbes, sinó que explicarem el veritable significat d'aquestes declamacions, turbants i barbes per l'anàlisi de la base material, de les relacions de producció, de les quals són reflex i superestructura en un període donat.

Una comparació il·lustrativa: els EEUU i Europa van enfilars el grup de Jomeini al poder a l'Iran, recolzant-se en la petita burgesia del basar, per tal de descarrilar la modernització industrial capitalista que tractava d'introduir el Sha de Pèrsia. Això no va evitar que la República Islàmica prengués el relleu del Sha com a expressió de l'embranchida de les forces productives i hagi servit per al desenvolupament i conformació de la potència capitalista actual que és l'Iran. La superestructura islàmica no ha molestat més que la superestructura cristiana (catòlica, ortodoxa o protestant) a la qual es va afanyar a tornar la burgesia occidental, després d'haver fet tan sols dos passos i mig en la seva dominació de classe.

El primer govern talibà no era un retorn al feudalisme, sinó que era una expressió adequada de la necessitat de l'imperialisme estatunidenc de bloquejar les forces productives a la regió i de la penetració de l'imperialisme rus en aquesta. Els EEUU s'havien recolzat en la població de les zones rurals, però això no anava a bloquejar unes forces productives que no es podien bloquejar, fins al punt que els talibans no servien ja més als EEUU.

El nou govern talibà és l'expressió del desenvolupament d'aquestes forces productives que l'ocupació militar dels EEUU no ha pogut evitar. És l'expressió adequada a aquest moment del desenvolupament de la burgesia afganesa, com ens ha confirmat més amunt el testimoni del burgès de Kandahar, la gestió de les carreteres i de la recaptació d'impostos.

L'Afganistan és un país plenament integrat en el mercat mundial, un lloc de trànsit de mercaderies i connexió entre els grans països de l'àrea. Opi, amfetamines i productes miners

s'exporten a tot el món i s'exportaran encara més si les previsions d'inversió xineses i dels altres imperialismes es fan realitat.

D'altra banda, la població a l'Afganistan cada dia emigra més a les ciutats, una tendència completament capitalista. Kabul compta ja amb gairebé 5 milions de persones, i totes les ciutats afganeses no han fet més que créixer en població, com el país sencer, durant els anys de l'ocupació.

Els talibans actuals són l'expressió d'aquesta realitat material i és el que els permet presentar-se al món com a gestors adequats del capitalisme afganès: *"Els talibans van prometre ahir una "amnistia general" després de la presa de Kabul i un Estat en el qual les dones podran treballar en el "marc de l'Islam". (...) "No volem que ningú surti del país, aquest és el seu país, aquesta és la nostra pàtria comuna, tenim valors comuns, religió comuna, nació comuna (...)"*. (Expansión, 22-08-2021).

Els caràcters del moviment talibà són utilitzats per la propaganda occidental, tan retrògrada com ells, per exigir-los respecte als drets de les dones i als drets humans i presentar-se com el seu garant. En el capitalisme no hi ha éssers humans, homes i dones abstractes, hi ha explotadors i hi ha explotats. Les condicions de vida de les dones proletàries afganeses tampoc tenen res a veure amb les condicions de vida de les dones burgeses afganeses. Els talibans són retrògrads i reaccionaris, sí. Igual de reaccionaris que qualsevol grup polític-militar secundat per aquest o aquell grup imperialista, igual que aquests mateixos grups imperialistes, però es tracta d'una naturalesa reaccionària en relació amb la revolució proletària, no d'un retorn feudal.

A l'Afganistan no hi ha cap lluita contra el feudalisme que lliurar. A l'Afganistan el que està a l'ordre del dia és la lluita per l'abatiment del capitalisme i el derrocament dels seus gestors (tecnòcrates, talibans, qui sigui), lluita que el proletariat afganès (a l'Afganistan i a l'emigració) només pot portar endavant juntament amb la resta del proletariat mundial, organitzant-se com a classe per a si en el Partit Comunista Internacional.

El proletariat afganès i internacional s'obrirà pas, a través dels deserts que sigui necessari travessar, rebutjant la droga del nacionalisme i de la religió (en aquest cas, més que mai, l'opi del poble) i qualsevol divisió per motiu de llengua o ètnia, recuperant el marxisme com l'arma que podrà permetre a la classe obrera, a través de la revolució comunista internacional, retornar a la burgesia internacional tota la sang obrera vessada i acabar definitivament amb les crisis, les guerres i les atrocitats del capitalisme.

**FORA ELS EXÈRCITS IMPERIALISTES
DE TOTS ELS PAÏSOS!
CONTRA LA GUERRA IMPERIALISTA: REVOLUCIÓ
COMUNISTA INTERNACIONAL!**

L'ARMA LLANCÍVOLA DE LA IMMIGRACIÓ

En la lluita intestina que lliuren entre si les diferents potències imperialistes, tot val, i el proletariat, els sense reserves, no som més que carn de canó utilitzada pels seus interessos. En aquesta lluita, tots els estats burgesos són igual de criminals i assassins.

El setembre de 2021, gairebé 14.500 persones es van aglomerar sota un pont, a les portes dels EEUU al Río Bravo, perseguides a cavall per la policia estatunidenca perquè no entressin al país. La majoria eren haitians, però no venien d'Haití, sinó que estaven vivint en altres llocs de Llatinoamèrica. Dormien entre enderrocs i fems; a la travessia varis van ser assassinats, a més de patir violacions. Els EEUU ràpidament els va enviar directament de tornada a Haití, omplint diversos avions al dia, independentment que ja no hi visquessin, retornant-los a un lloc on no els hi quedaven arrels. El 2018 les diferents caravanes d'immigrants que van partir sobretot des d'Hondures i Mèxic cap EEUU van arribar a aglutinar unes 10.000 persones. Aquestes caravanes són gestionades per Mèxic; sobretot a través de Tapachula, el poble mexicà fronterer amb Guatemala. Allà empresonen, apallissen, torturen als immigrants i els retornen a l'altre costat de la frontera o bé els deixen partir als EEUU, no sense extorsions, en funció dels interessos de l'estat burgès mexicà: quan vol reclamar més diners dels EEUU els deixen continuar per generar un problema a la frontera dels EEUU, quan rep els diners no deixa passar a ningú. **Aquestes caravanes no s'organitzen de manera espontània, per poder mobilitzar grups tan grans de persones alhora es necessiten mitjans i una xarxa coordinada.** El diari burgès espanyol El País recollia el mes de setembre passat que a l'actual caravana un comandant haitià era qui mobilitzava la majoria: *"El comandant Lempira ja no pot mirar enrere. Va ser una de les cares visibles (...) de les caravanes dels últims dies. Va mobilitzar a centenars d'haitians i centreamericans desesperats per fugir de Tapachula a través de grups de WhatsApp i convocatòries públiques al parc central"*. (El País, 13-09-2021). El 2018 l'Església catòlica va posar els mitjans (al·lotjament i menjar) perquè els immigrants poguessin anar avançant cap EEUU. Només el mes d'agost passat, als EEUU van detenir a 209.000 immigrants i aquesta xifra és menor que la de juliol (El País, 20-09-2021).

9.000 persones, el mes de maig i en un sol dia, van ser llançades per l'estat burgès marroquí a travessar la frontera entre el Marroc i l'estat capitalista espanyol arribant a Ceuta. El criminal estat espanyol va enviar l'exèrcit que, juntament amb la policia, el mateix dia els van anar retornant al Marroc, perseguint-los per l'aigua i per la platja. Els dies posteriors les forces repressives de l'estat burgès van anar a la caça, com si d'animals es tractés, dels que no van aconseguir fer fora; els immigrants s'arribaven a amagar a les clavegueres per no ser retornats. Als menors que es van quedar a Ceuta els tenien i tenen encara amuntegats en barracons, en condicions immundes. La burgesia va tenir el desvergonyiment de publicar el mes de maig (El País, 13-05-2021) que deixarien de despullar i explorar els genitals dels menors per fixar la seva edat (cosa que significa que porten anys fent-ho) i que deixarien de lligar als seus lliats a qui tingués *"trastorns de conducta"*, és a dir, als qui es rebel·lessin contra el seu empresonament en els centres de menors i les infames condicions en les que els tenen.

El 2020 van arribar a l'illa Gran Canària a l'estat espanyol en patera uns 23.000 immigrants (la majoria, uns 15.000, ho van fer d'agost a novembre). Va haver-hi dies en què arribaven en total més de 2.000 immigrants en pateres per la ruta que surt dels ports marroquins d'Al-Aaiun i Dakhla. En els centres on els tanquen no hi ha els mínims serveis bàsics, són insalubres i el menjar que els donen és escàs i dolent, motiu pel qual s'han anat amotinant en centres de una o altra illa amb la consegüent repressió brutal de la policia espanyola que després de cada motí s'emporta a diversos immigrants presos. A l'illa d'El Hierro, on arriben les pateres que es desvien de rumb i no arriben a Gran Canària, la Creu Roja va ser l'encarregada de tancar-los en un barracó en un lloc inaccessible de l'illa i custodiar-lo perquè ningú pogués acostar-se i veure les condicions en les que els tenien presos. El criminal estat marroquí els utilitza d'arma llancívola per pressionar l'estat espanyol i la Unió Europea en la seva posició envers el Sàhara i perquè li donin més diners per contenir-los. El criminal estat espanyol els persegueix i els tanca fins expulsar-los sense miraments.

La ruta per mar des d'Algèria a l'estat espanyol està reactivant-se des de 2019. A les platges d'Almeria van trobar 9 cadàvers el mes de setembre, entre ells un nen. El 2020 van arribar més de 11.000 immigrants per aquesta ruta. L'estat burgès algerià també pressiona tant la Unió Europea com l'estat espanyol per rebre més diners i en la seva relació amb el Marroc; potència rival en el nord d'Àfrica.

Clarament tots aquests Estats permeten i donen carta blanca a les anomenades màfies perquè treguin les embarcacions al mar o moguin els immigrants pels deserts. La veritable màfia són tots i cadascun dels estats capitalistes burgesos.

Al març de l'any passat l'estat capitalista turc va llançar a més de 130.000 persones a la frontera amb Grècia. En aquest cas el *matón* Turquia va declarar obertament que obria les fronteres perquè la UE complís amb els pagaments promesos per contenir els refugiats; l'exèrcit grec directament els va disparar i llençar gas, assassinant a varis immigrants. Quan els immigrants entren per mar a Grècia, la policia grega els retorna a aigües turques en botes inflables que la pròpia policia punxa perquè s'enfonsin, quan entren pel riu Evros la policia turca i grega juguen a un ping pong macabre amb els immigrants que són enviats d'un costat a un altre diverses vegades.

El 2015 més d'un milió de refugiats van arribar a Europa i el resultat va ser el pacte amb Turquia per pagar-li 6.000 milions d'euros a canvi dels seus serveis com a carceller i *matón* a sou. Turquia encara no ha rebut tots aquests diners i cada vegada que llança a carn humana a les fronteres de la UE, la UE li deixa anar una mica més. A Turquia és sabut que els refugiats són utilitzats per treballar en els tallers tèxtils de sol a sol vivint amuntegats en els camps de refugiats. A la "humanista" Europa els van ficar i continuen ficant en camps de refugiats que quadruplicuen la capacitat per la qual van ser construïts, com el de Moria a Grècia, que es va incendiar el 2020 amb 12.000 persones vivint-hi quan es va construir per 3.000. Allà les burgesies tanquen a la població sobrant, a qui continuen explotant en les pitjors condicions, fins que ni tan sols els serveixin per a això i acabin fent sabó amb les seves cendres.

L'estat bielorús està organitzant l'arribada d'immigrants a les fronteres d'Europa per Lituània, Letònia i Polònia per pressionar contra les sancions i bloquejos efectuats per la UE. Més de 3.000 persones han intentat entrar a Lituània en el que va d'any. Són bielorussos o d'algun país veí? No, provenen sobretot de l'Iraq, transportats fins a Minsk per enviar-los contra les fronteres de la UE. Els estats lituà, letó i polonès han portat l'exèrcit a les zones frontereres, decretant l'estat d'emergència, arrestant els immigrants i retornant-los o deixant-los en els boscos on acaben morint de fred. Polònia ha aprovat la construcció d'un mur i Alemanya desplega la seva policia fronterera per a assegurar-se que Polònia no li faci la mateixa jugada.

L'estat burgès francès tampoc té objecció en pressionar el Regne Unit a través del Canal de la Mànega deixant que els immigrants creuin al costat anglès; la resposta de la burgesia anglesa ha estat posar a patricular un vaixell de guerra a les aigües del canal i com altres països veïns, proposar pagar a tercers països situats en un altre continent per a enviar-hi a tots aquells que demanin asil.

La UE s'ha dotat d'una policia de fronteres pròpia, (Frontex), amb pressupost propi, amb mil agents que s'ampliaran a deu mil, per la devolució en calent dels immigrants, com a demostració de la seva unió imperialista cada vegada més estreta en l'àmbit militar i com a demostració que la UE s'està conformant com un únic estat amb una frontera exterior comuna.

A la burgesia li interessa la immigració controlada per poder baixar el preu de la força de treball i realitzar una explotació feroç a la classe obrera immigrant sense papers en els moments del cicle econòmic que els interessa, però la seva arribada massiva i sense control li suposa un problema.

Per poder controlar tota aquesta massa d'immigrants la burgesia compta amb les ONG i organitzacions "humanitàries" la funció de les quals és la de gendarme i carceller. Són els encarregats de fer l'inventari del número d'immigrants que arriben, controlen el seu tancament, reprimeixen les rebel·lions, s'asseguren que vagin a treballar gratis on la burgesia necessiti, imposen les duríssimes condicions en les que són tancats, i són els xivatos de la policia. Tot això a cop de subvencions i donacions milionàries. **Aquest és el veritable caràcter criminal d'aquestes organitzacions malgrat tota la seva verborrea lacrimògena i altruista.**

De les xifres oficials de morts en les rutes migratòries que dona la burgesia no es pot fer ni cas, oficialment diuen que unes 4.000 persones moren l'any, però qui pot comptar a tots els que s'ha empassat el mar, els deserts, les muntanyes, rius i boscos i tots els assassinats que les policies frontereres i màfies oculten?

Aquestes masses humanes utilitzades per les diferents burgesies com ariet estan conformades per una amalgama d'estrats socials arruïnats als països d'origen, una barreja d'origen proletari i petit-burgès. Sovint, els desorbitats preus que cobren els "coiots" i màfies vàries no els pot pagar el proletariat, només la petita burgesia. Aquesta petita burgesia es veu proletaritzada i acaba treballant als països d'arribada amb una elevada explotació en sectors en què la burgesia imposa baixíssimes condicions de treball (jornalers del camp, neteja, càrnies, hostaleria, construcció, etc.). Un dels motius pels quals, malgrat aquestes condicions de treball asfixiants, no hi ha més

explosions en els centres de treball és que un sector important d'aquests elements petitburgesos proletaritzats no ha renunciat a continuar sent el que era als seus països d'origen, petita burgesia. El seu somni és estalviar per muntar un negoci al seu país d'origen, comprar una casa, etc. i per complir aquest somni petitburgès s'accepten les pitjors condicions de treball dificultant la polarització de la lluita en els centres de treball. A això se li suma l'afluència de la pròpia petita burgesia arruïnada local, amb els mateixos resultats:

"(...) en tot país capitalista existeixen sempre, al costat del proletariat, extenses capes de petita burgesia, de petits propietaris. El capitalisme ha nascut i continua naixent, constantment, de la petita producció. Una sèrie de noves "capes mitges" són inevitablement formades, una vegada i una altra pel capitalisme (...). Aquests nous petits productors són novament llançats, de manera no menys infal·lible, a les files del proletariat. És molt natural que la concepció del món petitburgesa irrompi una vegada i una altra en les files dels grans partits obrers." (Marxisme i revisionisme, Lenin, 1908).

L'oportunisme es caracteritza per fer que el proletariat defensi els punts de vista de la petita burgesia, enlloc que la petita burgesia arruïnada renunciï als seus punts de vista i abraçi els del proletariat.

Aquesta barreja de masses proletaritzades del món en els centres d'explotació capitalista, a nivell immediat, realimenta les ideologies petit burgeses d'origen, combinades amb el somni d'escapar de la proletarització. Però **al mateix temps és una oportunitat de superar l'estretor nacional i de reintroduir als països d'origen les posicions comunistes.** Històricament, molts comunistes s'han format en la immigració. A tall d'exemple, el Partit Comunista Xinès (l'original marxista, no la seva degeneració posterior maoista) es va fundar per part d'enginyers que van anar a formar-se a fàbriques franceses on van entrar en contacte amb les idees comunistes, introduint-les posteriorment a la Xina.

La tasca dels comunistes és denunciar l'ús criminal de les masses proletaritzades com arma llancívola entre imperialismes, combatre la difusió dels punts de vista de la petita-burgesia (d'on sigui o vingui) entre el proletariat, ensenyar a aquestes capes proletaritzades que en el capitalisme no hi ha lloc per elles com a "classes mitges" i que han d'abraçar els punts de vista revolucionaris del proletariat, organitzar conjuntament per la lluita immediata les masses proletaritzades superant qualsevol nacionalisme o divisió de llengua, difondre les posicions del marxisme en el lloc d'actuació i introduir-les en els llocs d'origen dels treballadors immigrants, aprofitant les relacions que encara mantenen amb aquests països.

Una única vegada a la història hi ha hagut un país on qualsevol treballador del món, sense necessitat de cap formalisme, era automàticament ciutadà de ple dret: la Rússia de després de la Revolució d'Octubre, abans que la contrarevolució estalinista destruís el caràcter de classe d'aquesta revolució amb la mentida del "socialisme en un sol país".

Només la revolució social anticapitalista podrà fer néixer, de les cendres del capitalisme criminal, una societat sense classes, sense estat ni fronteres, sense immigració forçada ni il·legal, sense guerres ni fam, sense propietat privada, ni diners ni treball assalariat: el Comunisme.

COLÒMBIA: EL FÒSFOR I L'AIGUA BULLINT

En l'actual crisi de sobreproducció mundial del capitalisme som testimonis d'un procés de matança de les classes mitges. Ofegades econòmicament, són les que primer es mobilitzen per a evitar la seva ruïna i no dubten a cridar a la classe obrera perquè defensi els seus interessos. Com més abocades a la ruïna estiguin, major virulència poden prendre les seves mobilitzacions, però no per això es tornaran en revolucionàries.

La petita burgesia és com l'AIGUA: pot bullir i fer-ho de la manera més estrepitosa però mai podrà cremar. La classe proletària és com el FÒSFOR: aparenta una inerta quietud, però, té la potencialitat de prendre i generar un incendi revolucionari. **La condició perquè el fòsfor mantingui la seva capacitat de prendre, la seva potencialitat revolucionària, és que no es mulli amb l'aigua, encara que sigui l'aigua més escandalosa i borbollant del món.**

“Les capes mitjanes – el petit industrial, el petit comerciant, l'artesà, el pagès-, totes elles lluiten contra la burgesia per a salvar de la ruïna la seva existència com a tals capes mitjanes. No són, doncs, revolucionàries, sinó conservadores. Més encara, són reaccionàries, ja que pretenen tornar enrere la roda de la Història. Són revolucionàries únicament quan tenen davant de sí la perspectiva del seu trànsit imminent al proletariat, defensant així no els seus interessos presents, sinó els seus interessos futurs, quan abandonen els seus propis punts de vista per a adoptar els del proletariat.” (Manifest del Partit Comunista, Marx i Engels, 1848).

Una de les característiques definidores de l'oportunisme consisteix precisament a sostenir teòricament o en la pràctica el postulat invers: que els proletaris han d'abandonar el seu programa revolucionari comunista i adoptar els punts de vista de les capes mitjanes, defensant així el proletariat els interessos presents... de les capes mitjanes.

Les protestes i manifestacions d'abril a juny de 2021 a Colòmbia tenen com a base la matança d'aquestes classes mitjanes (petita i mitjana burgesia del camp i la ciutat, aristocràcia obrera, estudiants) i, per això, desperten les simpaties dels corrents ideològics de la petita burgesia en altres països, també de les més sibil·lines que intenten presentar el moviment com un moviment proletari.

El 28 d'abril de 2021, l'anomenat Comitè Nacional del Paro (CNP) va convocar un nou aturada/lockout patronal a Colòmbia contra la següent reforma tributària: *“(...) a partir de 2022, els qui guanyen més de 2,4 milions de pesos mensuals (uns 663 dòlars d'avui) han de declarar impost de renda, (...). Pel 2023 es preveu estendre la base a aquells que reben una xifra superior a 1,7 milions de pesos mensuals (uns 470 dòlars). Es proposa, així mateix, que als treballadors del sector públic o privat que guanyin més de 10 milions de pesos mensuals (uns 2.765 dòlars) se'ls cobri durant el segon semestre d'enguany l'impost temporal i solidari als ingressos alts”, a més de l'impost de renda. Unes altres de les mesures previstes (...): eleva les sobretaxes a la gasolina i el dièsel, modifica l'impost que es cobra per l'ús de combustibles fòssils i crea un impost nacional sobre productes plàstics d'un sol ús utilitzats per a envasar, embalar o empaquetar béns. (...) La llei proposada contempla el cobrament de l'IVA, que és del 19%, a les tarifes de serveis públics d'energia, aqüeducte i clavegueram i gas domiciliari, per a usuaris dels estrats socials 4, 5 i 6, els més alts de l'escala.”* (France 24, 16-04-2021).

Contra qui estava dirigida aquesta reforma? El marxisme exigeix que partim de l'anàlisi de la base material de les relacions de producció: *“Els éssers humans han estat sempre, en política, víctimes nòcies de l'engany aliè i propi, i ho continuaran sent*

mentre no aprenguin a descobrir darrere de totes les frases, declaracions i promeses morals, religioses, polítiques i socials, els interessos de l'una o l'altra classe.” (Tres fonts i tres parts integrants del marxisme, Lenin, 1913).

Vegem les dades del DANE (Departament administratiu nacional encarregat de la planificació, aixecament, processament, anàlisi i difusió de les estadístiques oficials de Colòmbia): el 2020, un 63,8% dels assalariats cobrava menys d'un salari mínim (248\$).

Enero – octubre (2017 – 2020)

Total Nacional

	Hasta 1.0 smmlv	Desde más de 1.0 smmlv hasta 2.0 smmlv	Más de 2.0 smmlv		Menos de 0,9 smmlv	Entre 0,9 y 1,1 smmlv	Más de 1,1 smmlv
	%	%	%				
2017	58,0	28,5	13,5	2018	44,2	22,2	33,6
2018	56,6	31,2	12,2	2019	43,2	24,6	32,2
2019	60,8	26,7	12,5	2020	48,6	22,5	28,9
2020	63,8	24,8	11,4				

Font: DANE (https://twitter.com/DANE_Colombia/status/1335975184067686402)

Les estadístiques mostren la proletarització gradual dels sectors de l'aristocràcia obrera i de la petita burgesia. De la combinació de les segmentacions proporcionades i del valor del salari mínim pel 2020, surt la següent taula:

Percentatge de treballadors per rang salarial (Colòmbia, 2020)		
SM < 272,8\$ (SM < 1,1)	272,8\$ <= SM <= 496\$ (1,1 <= SM <= 2,0)	496\$ < SM (2,0 < SM)
71,1%	17,5%	11,4%

Veiem que **l'obligació de declarar l'impost de renda afectava a menys de l'11,4% dels assalariats el 2022 i a poc més de l'11,4% el 2023**. El 88,6% dels assalariats no es van veure afectats per la reforma tributària perquè el 71,1% cobra per sota dels 272,8\$ i un altre 17,5% cobra entre aquesta quantitat i 496\$. Evidentment, tampoc va afectar la massa del proletariat l'impost planificat sobre els salaris de més de 2.765\$ al mes.

¿Qui conforma el Comitè Nacional de l'Atur?

“Organización Nacional Indígena de Colombia ONIC, LGBTI por la Paz; Coordinadora de Organizaciones Sociales COS; Organizaciones Feministas Populares; Mujeres por la Paz; Confederación de Pensionados de Colombia CPC; Marcha Patriótica; Asociación Nacional de Estudiantes de Secundaria – ANDES; Asociación Colombiana de Estudiantes Universitarios – ACEU; Asociación Nacional de Zonas de reserva Campesina Anzorç; Coordinadora Nacional de Cultivadores de Coca, Amapola y Marihuana COCCAM. La Unidad Nacional Afro-descendiente UNAFRO. Unión Nacional de Integración Rural UNIR, Mesa Departamental de Derechos Humanos y Territorio del César, Red de Mujeres del Caribe, Fundación Desarrollo Sostenible del Pacífico Colombiano FUNDABIENESTAR, Asociación de Campesinos y Comunidades sin tierra del César ASOCAMTICE, Red de Mujeres Afrocaribes REMA, Organización de Comunidad Afro, Negra, Afrocolombiana, Raizal y Palenquera, Residentes en Baranoa ASCAFROB, Asociación Campesinas del Catatumbo ASAMCAT, Asociación Prodesarrollo de Familias APRODEFA, Mesa Ecueménica por la Paz, Asociación de parceleros del Toco ASO, Asociación Colombia profunda, Federación Nacional Sindical Unitaria Agropecuaria FENSUAGRO, Cooperativa Multiactiva agropecuaria encanto de manantiales de Rovira Tolima COOPAMARO, Raizal Youth Organization, La Red de Voceras Párala Ya, La Asociación Sindical de Profesores Universitarios – ASPU, El Comité Permanente por la defensa de los Derechos Humanos – CPDH, Colectivo Nacional Sindical Clasista Guillermo Marín, Juventud

Democrática Popular Judep, Organizaciones de Mujeres del Pueblo Colombiano OMPC, Organización Nacional Indígena de Colombia, Movimiento por la Constituyente, Coordinadora de Organizaciones y Movimientos Sociales de Colombia Comosoc, Partido Comunista, Unión Patriótica, Observatorio Nacional Comunal de Derechos Humanos, Observatorio Comunal de Colombia, Grupo Guillermo Ferguson, dirigentes sindicales clasistas de la CUT, FECODE y sindicatos nacionales, departamentales y sectoriales. ". En aquest front interclassista no falta ningú, des de la Mesa Ecumènica als estudiants, passant per les diverses organitzacions d'empresaris del camp (FENSUAGRO, Coordinadora Nacional de Cultivadores de Coca, Amapola y Marihuana, etc.), les empreses de serveis sindicals i arribant a l'anti-comunista Partit Comunista de Colòmbia, integrat en la Unión Patriótica.

Conseqüentment amb el seu caràcter petit burgès, el CNP havia enviat al juny de 2020 a l'actual govern un llistat de reivindicacions que van continuar reclamant en les aturades d'abril de 2021: "(...) 2. **Renda Bàsica d'emergència** (...) **Moratori** en el pagament de crèdits Hipotecaris i de consum, (...) 3. **Defensa de la producció nacional** (agropecuària, industrial, artesanal, pagesa) i l'ocupació amb drets. (...) **condonació de crèdits agropecuaris i subsidis per a la producció de les i els pagesos i petits i mitjans productors i un programa de compres públiques per a la producció agropecuària.** Que no es desmillorin les condicions de les i els treballadors i de les i els pensionats. (...) 4. **Suport al sistema educatiu públic** dirigit a garantir la **matrícula zero** en les institucions d'educació superior pública i subsidis dirigits a garantir la continuïtat dels estudis en les institucions d'educació superior privada i suport al sector cultural. (...) 5. **No privatització de la xarxa de transport en oleoductes d'Ecopetrol.** (...) **emetre moneda a través del Banc de la República,** usar les reserves internacionals, realitzar moratòria temporal i renegociar el deute extern i **suspendre les exempcions tributàries a les grans empreses i al capital financer.**" (Agència d'Informació Laboral- AIL, 20-07-2020).

Cap reivindicació obrera: subvencions per a la burgesia agrària, condonació dels seus crèdits bancaris... Per als treballadors: ocupació amb drets i que no es desmillorin les seves condicions laborals; igual que no dir res o igual que dir el que fa segles que ve rumiant la petita burgesia: "*Quant als treballadors, ells hauran de continuar sent assalariats, per als quals, no obstant això, el partit democràtic procurarà més alts salaris, millors condicions de treball i una existència més segura. Els demòcrates tenen l'esperança de realitzar aquest programa per mitjà de l'Estat i l'Administració municipal i a través d'institucions benèfiques. En concret: aspiren a corrompre a la classe treballadora amb la tranquil·litat, i així adormir el seu esperit revolucionari amb concessions i comoditats passatgeres.*" (Circular del Comitè Central de la Lliga dels Comunistes, K. Marx, març 1850). Si a algú li queda algun dubte sobre el caràcter petit burgès d'aquesta plataforma, pot llegir les plataformes dels seus antecessors en "*Les lluites de classes a França*" (K. Marx, 1851), "*El 18 Brumari de Luís Napoleón Bonaparte*" (K. Marx, 1850) i en la "*Circular del Comitè Central de la Lliga dels Comunistes*" (K. Marx, març 1850).

El 28 d'abril de 2021 es va iniciar l'atur contra la reforma tributària i per a reclamar els punts anteriors. La petita i mitjana burgesia agrària i de transports van bloquejar carreteres i autopistes. L'atac contra la petita burgesia i l'aristocràcia obrera i la seva conseqüent entrada en ebullició, va provocar evidentment esclats en els sectors més pobres del proletariat que es van projectar d'una manera espontània i desorganitzada en forma de saquejos. Va haver-hi saquejos en centres comercials i

supermercats dels quals el proletariat s'emportava els aliments, i en benzineres per a proveir-se de combustible, es van incendiar comissaries... La ciutat on es van concentrar majors saquejos i enfrontaments contra la policia va ser Cali, i concretament els barris més pobres com Siloé, la Luna, Puerto Rellena. Cali és la tercera ciutat més poblada de Colòmbia i on hi ha una major taxa d'atur. "*Per ciutats, Bogotá va registrar una taxa de desocupació del 17,2%, mentre que a Cali del 24,3%, a Medellín va ser del 15,8%, a Barranquilla del 9,6% i a Bucaramanga del 12,6%.*" (Europapress, 30-06-2021).

El 2 de maig, el Govern va retirar la reforma tributària. El ministre d'hisenda va renunciar i després la ministra d'extersiors. A meitat de maig es va retirar la reforma del sistema sanitari.

Es van militaritzar vàries ciutats del país i el propi govern va aïllar la Vall del Cauca enviant a "*10.000 policies i 2.100 militars* (...)." (La Vanguardia, 11-05-2021).

El 16 de maig el govern va iniciar negociacions amb el CNP. L'1 de juny el CNP ja va començar a cridar que es desbloquegessin les carreteres a pesar que les negociacions amb el govern es trenquessin tan sols cinc dies després. Al juny van entrar en escena els estudiants, encarregats d'aixecar del tot els bloquejos, sobretot a Cali: "*Pel mes de juny de 2021, els bloquejos van començar amb una quantitat per sota del número que es va presentar l'últim dia de maig (16 vs 12).* (...) *En aquest sentit, una decisió que va marcar un punt de trencament important, va ser la prioritització de la vida i els drets humans que va portar a l'establiment de diàlegs amb els líders i lideresses dels moviments socials participants de l'Aturada com a mecanisme per a la resolució de conflictes. Aquesta decisió va venir acompanyada del reconeixement de la Unión de Resistencias Cali (URC) – "Primera Línea Somos Tod@s", (...) es va institucionalitzar la taula de diàleg amb la URC (...).*" (Informe de Seguridad y Convivencia, enero-junio 2021, Alcaldía de Cali).

El discurs oficial de l'acord el va donar un capellà: "*A més de les autoritats locals, es destaca l'acompanyament de l'arxidiòcesi, la 'minga' social i Indígena, la coordinació de la Mesa per la Pau i la Justícia, organitzacions defensores de drets humans, la MAPP-OEA, ONU Drets Humans i la Missió de Verificació de Naciones Unidas.*" (El tiempo, 02-06-2021). Aquests grups de l'Església i la petita burgesia rural són els que havien iniciat el moviment i van controlar després la situació: "*La nostra lluita és pacífica en la cerca per garantir els drets a la protesta social, a la pau i a la vida. Per tant, reiterem que no obeeix a les dinàmiques de la URC que es planegin o realitzin atemptats en contra de les institucions de l'estat (...).*" (Comitè de Comunicaciones, URC, 10-06-2021).

L'11 de juny van desbloquejar el barri de Siloé emetent aquest comunicat: "*Aconseguiu reconeixement (...) per part de l'administració municipal, posicionament a nivell nacional i reconeixement internacional (...) es va establir una taula de diàleg per a negociar transformacions a la nostra ciutat i territoris (...). Tombem la reforma tributària. Tombem la reforma a la salut. Aconseguiu la Renúncia del ministre Carrasquilla i de la cancellera Claudia Blum. Aconseguiu subsidi del 25% del sou per a les empreses que vinculin joves formalment i que es crearà el programa: Joves Propietaris, amb el qual s'espera que la joventut accedeixi més fàcilment a la compra d'habitatge (...).*" (Unión de resistencias comuna 20, Comunicado conjunto glorieta de la lucha Siloé punto de resistencia la Nave, 11-06-2021).

Van ficar el peu en les institucions burgeses, van aconseguir a les empreses una subvenció del 25% de les nòmines i facilitats per la compra del seu habitatge. A canvi d'això, van enviar tothom a casa seva.

Entre el CNP i els aspirants a poltrona de la URC, van desbloquejar les carreteres: "1.003 bloquejos en vies del país ja han estat aixecats. (...) donar reobertura a les vies sembla haver-se convertit en prioritat no sols pel Govern, el sector privat i la ciutadania en general, **sinó també per al Comitè Nacional d'Aturada (CNP), que va sol·licitar als seus representants regionals aixecar els tancaments viaris**". (Portafolio, 01-06-2021). El 17 de juny el CNP va anunciar la fi de les mobilitzacions.

La petita i mitjana burgesia es va mobilitzar per aconseguir concessions del govern, per a fer la seva campanya parlamentària i al mateix temps obrir la vàlvula de fuita de l'olla de pressió de la misèria que viu la classe obrera per així poder controlar els barris obrers, exercir una repressió cruenta, militaritzar-los i infondre el terror entre el proletariat. Oficialment va haver-hi 75 morts i 548 desaparicions des del 28 d'abril fins al 17 de juny, la majoria en els barris obrers. I els morts els continuarà posant cada dia la classe obrera, només que pels interessos d'altres classes.

Cali – com moltes ciutats obreres del món – és un polvorí i l'aigua bullent es va afanyar a xopar-lo després d'haver-lo remogut. Mentre segueixi mullat d'aigua, bullint o gelada, el polvorí no cremarà i no donarà de si més que saquejos com a vàlvula de fuita. Aquests saquejos que són precisament el que entusiasma als corrents espontaneistes de la petita burgesia radicaloide i els hi serveixen per afirmar falsament el caràcter proletari del moviment.

Mastegueu i digeriu aquesta explicació d'Engels: "Quan els obrers francesos escrivien en els murs de les cases durant cadascuna de les revolucions: «Mort aux voleurs!» Mort als lladres!, i en efecte afusellaven a més d'un, no ho feien en un arravatament d'entusiasme per la propietat, sinó plenament conscients que abans de res calia desembarassar-se d'aquesta banda. Tot líder obrer que utilitza a elements del lumpemproletariat per a la seva guàrdia personal i que es recolza

en ells, demostra amb aquest únic fet que és un traïdor al moviment." (Prefaci a la guerra camperola a Alemanya, 1870).

El saqueig és una SORTIDA INDIVIDUAL DESESPERADA, mimetisme del caràcter petitburgès del moviment del qual representa el ressò. La revolució proletària i fins i tot una insurrecció de classe no només no es distraurà en un saqueig, sinó que abans de res haurà d'expropiar per la força i prendre el control d'aquests centres de distribució i procedir a la seva distribució organitzada i centralitzada entre la classe obrera. Simultàniament, i sobre la base d'aquest control i de l'expropiació dels mitjans de producció, enfrontarà en una lluita ofensiva (i no de "resistència") a les forces de l'ordre burgès.

Però, per això, el fòsfor proletari ha de conquerir la seva independència de l'aigua bullent petitburgesa, ha de teixir les seves organitzacions de lluita immediata fora de la influència de la petita i mitjana burgesia, ha de constituir-se en classe i, per tant, en partit polític (Manifest del Partit Comunista, Marx i Engels, 1848), òrgan de direcció sense el qual la classe obrera és una classe per al Capital, però no per a si. (Misèria de la Filosofia, K. Marx, 1847).

Al caràcter conservador de la petita i mitjana burgesia li va com a anell al dit el concepte de "resistència" i, millor encara el de "resistències", recordem que lluiten "per a salvar de la ruïna la seva existència com a tals capes mitjanes. No són, doncs, revolucionàries, sinó conservadores.". El proletariat en la seva lluita immediata pot desenvolupar una lluita en la qual ens defensem, però en el seu sentit ampli no duu a terme una lluita de "resistència", sinó una lluita per la supressió de les relacions de producció existents, en paraules del Manifest del Partit Comunista (1848): "Les classes dominants poden tremolar davant una Revolució Comunista. **Els proletaris no tenen res a perdre en ella més que les seves cadenes. Tenen, en canvi, un món que guanyar.**

¡PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!"

Llegeix, dona suport i difón la premsa comunista!

The Internationalist Proletarian #8

Organic centralism: a vital question (I)

U.S. withdrawal from Afghanistan

Immigration as a weapon of war

Colombia: the matchstick and the boiling water

Evolution of the largest 500 companies in Latin America

Venezuela: parliamentarism drives the working class like cattle to the slaughterhouse

The overproduction crisis leads to imperialist war

With the PSOE-Unidas Podemos government the Spanish bourgeoisie remains at the forefront of world exploitation

Following the thread of time: The rise and fall of bourgeois civilisation

Workers of the World, unite!

THE INTERNATIONALIST PROLETARIAN

ORGAN OF THE INTERNATIONAL COMMUNIST PARTY

December 2021 – Issue 8 – Price: 2 € / 2,50\$

WHAT DISTINGUISHES OUR PARTY: The line that goes from Marx to Lenin, to the foundation of the Communist International and the Communist Party of Italy (Livorno 1921); the struggle of the Communist Left against the degeneration of the International, against the theory of the "socialism in a single country" and the Stalinist counterrevolution; the refusal of the Popular Fronts and the Resistance. Blocks; the hard work of restoration of the revolutionary doctrine and organ, in contact with the working class, outside the personal and electioneering politicking.

U.S. WITHDRAWAL FROM AFGHANISTAN

On August 31, 2021, the last American soldier left Kabul airport on time, after almost 20 years of military occupation. It was the deadline of the truce granted by the Taliban for the US to completely withdraw its troops from Afghanistan. The militaristic US Democratic government was following in the footsteps of the previous Republican government, in yet another demonstration that, regardless of the intentions of individuals, it is the material reality that imposes itself. (Continues on page 2)

CONTENTS

Organic centralism: a vital question (I)	p. 2
U.S. withdrawal from Afghanistan	p. 5
Immigration as a weapon of war	p. 13
Colombia: the matchstick and the boiling water	p. 15
Venezuela: parliamentarism drives the working class like cattle to the slaughterhouse	p. 18
Evolution of the largest 500 companies in Latin America	p. 20
The overproduction crisis leads to imperialist war	p. 21
With the PSOE-Unidas Podemos government the Spanish bourgeoisie remains at the forefront of world exploitation	p. 23
The rise and fall of bourgeois civilization (1951)	p. 29

COLOMBIA: THE MATCHSTICK AND THE BOILING WATER (page 15)

The petty bourgeoisie is like WATER: it can boil and do it in the most resonating way but it can never catch fire. The proletarian class is like MATCHSTICK: it appears inert and still, but it has the potential to ignite and generate a revolutionary fire. The condition for the matchstick to maintain its capacity to ignite, its revolutionary potential, is that it does not get wet with water, even if it is the most scandalous and bubbling water in the world.

THE RISE AND FALL OF BOURGEOISE CIVILIZATION (page 29)

"The leftist dike is the reformist one, and in it crowd the 'popular', the artisans of opportunism, the parliamentarians and the progressive organizers; exchanging insults across the stream, both courts claim to have the recipe for the mighty river to follow its bridled and forced path. But in the great bends the current breaks every bank, comes out of its bed and 'jumps'; as the Pó jumped at Guastalla and Volano, in an unexpected direction, sweeping over the two sordid banks in the unstoppable wave of the subversive revolution of every ancient form of dike, molding society like the earth with a new face."

VENEÇUELA: EL PARLAMENTARISME CONDUEIX LA CLASSE OBRERA SEMPRE, COM A BESTIAR A L'ESCORXADOR, A DESSAGNAR-SE EN FAVOR DEL DÉU CAPITAL

Al moviment obrer veneçolà li ha mancat sempre una organització sindical classista, en la seva incipient lluita. Per allà en els anys trenta del segle XX les primeres manifestacions de descontent dels obrers petrolers es van realitzar per a exigir que se'ls dotés d'aigua en els llocs de treball, sent aquestes impulsades per treballadors immigrants europeus, lluites i experiències organitzatives que no van arribar a superar el tradeunionisme, ja que aquests moviments i lluites dels treballadors veneçolans van ser captades primerament pel partit estalinista, PCV (Partit Comunista de Veneçuela) i després pels partits Acció Democràtica (AD) i el partit social cristià (COPEI). D'allà venen tots els sindicalers, totes les divisions que han sofert aquests partits parlamentaris. Els actuals sindicalers són els fills naturals, són cosins, nets i nebots del partit de la burgesia, digui's Causa R, Bandera Roja, Avantguarda Popular, Esquerra Diari, Consciència per la Unitat, el PSL, trotskistes i gramscians, per a nomenar alguns.

Durant la dècada de 1930 existia el buró del Carib, un organisme que formava part de la Internacional Comunista degenerada i la funció de la qual era organitzar, coordinar i atendre els partits estalinistes als països del Carib. Al començament de 1931 el buró del carib reuneix a Caracas la primera cèl·lula del Partit Comunista de Veneçuela (PCV), com a part de la política de la Rússia estalinista per a la seva expansió, formant aquest tipus d'organitzacions per al desenvolupament de la política contrarevolucionària de la construcció del socialisme en un sol país, els fronts interclassistes, i govern obrer. Això és el que arriba a Veneçuela, anomenant-ho marxisme. En aquest sentit, cap organització de l'anomenada esquerra s'ha basat en l'arma teòrica del marxisme com a ciència.

Quan el parlamentarisme toca sostre, i les masses proletàries van perdent confiança en el parlament, sorgeixen els moviments ultranacionalistes, com el que es va manifestar a Veneçuela amb els intents de "cop d'estat" el 1992 i 1994, que per arrelar-se van buscar el contacte amb l'ultranacionalisme dels estalinistes del PCV (prorús), Bandera Roja (proxinès), el PRV grup de Douglas Bravo, Causa R, etc. D'aquests corrents el partit dels oficials de l'exèrcit capitalista va anar cooptant i organitzant els seus militants i propagandistes dins de l'anomenada societat civil. Amb aquests ex-enemics de l'exèrcit burgès es va anar muntant la gran xarxa electoral que va portar els militars colpistes a guanyar les presidencials de la república sense canonades, sense tancs ni avions de guerra, sense bombes, sinó amb la força ideològica-política dels vots, del "pacífic" parlamentarisme ultranacionalista i patriòtic... van presentar un projecte nacionalista moderat secundat econòmicament per l'empresa gringa Coca-Cola, els bancs espanyols BBV, Santander, etc. i el Partit de l'Exèrcit va guanyar les eleccions formant govern des del febrer de 1999.

Aquest Estat capitalista esparracat està cridat a esclatar. Si no ha esclatat és per l'atracció ideològica que va inculcar el patriotisme chavista, lligat a les engrunes que va distribuir, al costat de l'atracció ideològica, la FE religiosa, cultivada pels governs chavistes. Recordi's que el partit de l'exèrcit chavisme va arribar al govern després d'una altra llarga crisi de 1983 a 1999, amb la massacre del sacudón o caracazo de 1989. Aquesta carnisseria humana va imposar una disciplina de ferro de caserna al proletariat en general. Disciplina que va continuar creixent amb la derrota dels cops d'estat (1992-1994) fracassats. Les eleccions de 1998 van remullar el disciplinarisme de caserna dels

barris. Les empreses i els barris obrers, molt joves aquests, van quedar influenciats i controlats pels grups activistes, incloent els delinqüents distribuïdors de droga, que s'havien format sota l'ègida de la clandestinitat i de les guerrilles i dels seus grups de suport. En passar-se gairebé tots aquests grups o moviments al Partit de l'Exèrcit-Chavisme, la classe obrera veneçolana es va quedar òrfena momentàniament fins i tot per a organitzar ni tan sols una mínima defensa de les seves condicions de vida i treball, va ser lliurada lligada de peus i de mans pels quals igualment l'havien estat utilitzant fins llavors. Per a poder defensar-nos fins i tot en el pla immediat, cal desemmascarar el Partit de l'Exèrcit-Chavisme com un partit mussolinià, parafeixista i no "d'esquerra" (expressió ambigua on n'hi hagi), sinó anticomunista i antiobrer, el mateix que el partit dels adecos, copeyanos, Causa R, Bandera Roja i totes les seves escissions i els guerrillers: tot chovinisme a la francesa o patriota a la veneçolana. La classe obrera és antipatriota, és internacional i internacionalista i així ha de ser la seva lluita.

Amb l'arribada de la crisi succeeix el que normalment succeeix entre creditor i deutor, en l'activitat de compra i venda: l'Estat veneçolà es fa insolvent, els seus creditors reclamen el seu pagament. Llavors, com busca la sortida a la crisi el govern de torn? Reduint dràsticament les condicions de treball i existència dels assalariats.

El parlamentarisme es presenta sempre dòcil i pacífic, i la història ha demostrat que és violent i sanguinari quan es tracta de defensar els interessos dels capitalistes, i això és vàlid per a Veneçuela i la resta del món.

"Els règims burgesos parlamentaris en els seus orígens es van oposar amb tota energia al dret de coalició obrera i a les vagues, amb ferotges lleis criminals. Només el 1871 el parlament anglès, que tenia segles de vida, va suprimir les lleis que consideraven delictes la constitució dels sindicats de treballadors, de les trade unions, sense per això deixar de ser, com Marx diu, una trade unions de capitalistes. La revolució francesa amb una llei del 1791 prohibeix i castiga les associacions d'obrers. En el pensament liberal clàssic aquestes fan renèixer les corporacions feudals eliminades per la revolució burgesa.

Els termes sindicat i vaga respecte als termes llibertat i democràcia estan al costat oposat de les barricades. En el perfecte estat liberal-democràtic com ho defineix el pensament burgès qualsevol ciutadà és tutelat per les lleis i per ser l'estat el pare comú de tots, i per contra s'ha de condemnar com a lesiva de la il·limitada llibertat personal, de la qual la més important, segons els burgesos, és la de vendre's en les condicions de lliure mercat de treball a l'explotador capitalista.

A mesura que l'organització obrera és subjugada a l'estat, com és avui tendència general a tots els països, sigui amb forma de coacció o amb forma de subordinació dels caps sindicals als partits burgesos, de la qual la segona evidentment és pitjor, el problema del desenvolupament de les lluites econòmiques i de les vagues en sentit revolucionari esdevé més complex i ardu." (Seguint el fil del temps del 19 al 26 de gener de 1949).

A Veneçuela el parlament va decretar el memoràndum 2792 emanat pel ministeri amb competència laboral l'11 d'octubre del 2018, el qual va fixar els lineaments per a les negociacions o discussions dels contractes col·lectius en el marc del programa de recuperació, creixement i prosperitat econòmica. Aquest document autoritza desconèixer els drets contractuals i salarials, fixant un salari mínim que en realitat és un màxim al qual pot

reduir-se legalment qualsevol salari superior, fruit d'acords o de lluites anteriors. La història ha demostrat que el capitalisme de 1848 quan Marx i Engels i el capitalisme del segle XXI, l'any 2021, és el mateix: en arribar la crisi, el parlament, a cada moment del cicle econòmic capitalista vota lleis a la mesura de les necessitats o dels vicis de les manades dels esteparis llops patronals. I així, avui la situació real de la classe obrera és que el cost de la cistella bàsica està entorn dels 600\$, l'alimentària en 300\$, l'economia està totalment dolaritzada amb un salari pagat en bolívans, sent el salari mínim de 7.000.000 Bs mensuals, i 3.000.000 de cistella tiquet (equival a menys de 2,5\$, al preu dòlar del 02-09-2021), que cada vegada es rebaixa amb l'alça diària del dòlar en relació al bolívar. I, unit a això, un sistema de salut en detriment i un deteriorament cada vegada major dels serveis públics.

Aquesta política antiobrera d'atac continu als diferents sectors del proletariat s'ha dut a terme amb el suport actiu o passiu de tots els sindicats subvencionats, aquests sindicalers d'ahir i avui a Veneçuela, han organitzat la desorganització de la classe obrera veneçolana a canvi de càrrecs polítics i administratius en les diferents dependències de l'estat. Com a mostra un botó: a l'anterior ministre d'educació Aristóbulo Istúriz, vell sindicaler que ha viscut subvencionat per tots els governs, no se li recorda amb un guix ni esborrany en una aula de classe. Quan els treballadors de l'ensenyament per necessitat de no morir de fam pels baixos salaris, es declaren en vaga, és Aristóbulo, aquest sindicaler ministre, qui es reuneix i els llegeix la cartilla als seus antics col·legues dels sindicats subvencionats de l'ensenyament, declarant que tots aquells treballadors que no entrin en la seva línia els acomiada i els obliga a renunciar amb la persecució repressió i els baixos salaris. I aquesta política de terror d'estat, ha permès a l'actual govern mantenir-se sense cap resistència obrera de manera independent per part d'aquest sector de treballadors que anys anteriors va ser un sector combatiu per defensar els seus salaris i contractes col·lectius. És el que ha succeït amb la lluita que des del 2017 van emprendre els treballadors de la salut, per millors condicions de treball i salaris. L'estat va empresonar metges i infermeres mentre el moviment estava fora de control. El secretari executiu nacional dels treballadors de la salut Pablo Zambrano va prendre el control del conflicte, col·locant-se al capdavant d'aquestes manifestacions, il·lusionant sobretot les infermeres que es mantenien al carrer protestant per a després trair-les. El seu objectiu era guanyar-se un espai i així anar a les eleccions com a diputat. Avui ja és diputat. La història de sempre, el parlamentarisme utilitza la lluita proletària per a arribar als escos institucionals.

La lluita i combativitat de la classe obrera de les empreses bàsiques de Guaiana han estat absorbides pel parlamentarisme, ahir quan estaven al capdavant d'aquesta lluita aquells partits anomenats d'ultra esquerra, anarquistes, trotskistes i gramscians, surt electe com a governador per l'estat Bolívar, Andrés Velásquez uns dels sindicalers més emblemàtics en la lluita en les empreses bàsiques, representant al partit Causa R. Avui les lluites que han emprès, per millors salarials, els obrers d'aquestes empreses bàsiques estan condemnades al fracàs, s'ofeguen i ofegaran en les aigües tèbies o bullint dels sindicalistes militants dels partits polítics parlamentaris. Ha declarat el sindicaler Rubén González que: *"li correspon a tots els veneçolans en aquests moments fer un pas al capdavant en defensa del mandat popular (...) que busca una sortida democràtica i pacífica a la greu crisi que travessa el país."* (Primícia, 11-03-2021). Es refereix a l' *"acord 37 partits polítics i*

més de 100 organitzacions de la societat civil amb la signatura del pacte per la llibertat i eleccions lliures transparents" (Primícia, 11-03-2021). Un altre sindicaler agrega: *"aquest acte va ser una veritable crida a la unitat del país, l'únic partit on hem de militar és Veneçuela"* (Primícia, 11-03-2021). Així que res nou al panorama a les lluites dels obrers de les empreses bàsiques.

Amb la constant repressió per part de l'estat capitalista, s'utilitza la delinqüència, i tenen figures com el famós Koki, com a ens de distracció, i per a controlar qualsevol intent d'organització del proletariat a les barriades, donant-los a aquests la distribució de les bosses CLAP (comité local de abastecimiento y alimentación), vendes de bombones de gas domèstiques, aigua potable. I quan l'estat preveu que pugui sorgir un esclat social, (com el caracazo de 1989), pren els barris amb tots els seus organismes de seguretat amb el pretext de buscar el nom que ells mateixos han creat (Bambi, Wilexi, Koki, el Picuri, el Conejo, i altres), assassinant obrers, entrant per la força a les seves cases, senyalant-los com a part de les bandes. D'altra banda, quan els treballadors s'organitzen de manera independent dels sindicats, són perseguits, i detinguts, tal és el cas de les infermeres de l'estat Anzoátegui, el professor de l'estat Sucre, l'únic delictes del qual va ser exigir millores salarials. Així es confirma la política del parlamentarisme d'ahir i avui.

Aquesta és la realitat que viu i enfronta la classe obrera i el proletariat veneçolà, desarmat teòricament sense un organisme classista que li serveixi com a instrument per a la lluita de millors condicions de treball i salaris.

Germans de classe proletaris, necessitem recuperar el sindicalisme classista, les nostres indicacions no són noves, ni fàcils o màgiques. La classe obrera no podrà lluitar ni tan sols per les seves reivindicacions immediates si no trenca amb la política burgesa que influencia i dirigeix tot l'aparell sindical, trencant amb el seu control organitzatiu, tendint a formar organismes de lluita econòmica propis i independents dels partits polítics parlamentaris, combatent la política de submissió o de solidaritat a l'economia nacional o d'empresa, combatent i desemmascarant el règim democràtic-parlamentari com a instrument clàssic de dominació de la dictadura del capital. Només així podrem lluitar per millors condicions laborals i socials al mateix temps que preparem les condicions per poder en un moment de la història abolir l'esclavitud del treball assalariat.

**PER L'ALLIBERAMENT DELS OBRERS PRESOS!
PER L'ABOLICIÓ DEL TREBALL ASSALARIAT!
SI EL CAPITALISME SOBREVIU REBENTANT LA CLASSE
OBRERA, QUE REBENTI EL CAPITALISME, AMB TOTS ELS
SEUS VIRUS I GUERRES!**

EVOLUCIÓ DE LES MAJORS 500 EMPRESES PER FACTURACIÓ A L'AMÈRICA LLATINA

La següent taula, confeccionada amb dades de la revista burgesa "América Economía", mostra les tendències del desenvolupament de l'imperialisme a Llatinoamèrica. Els estats apareixen per ordre descendent de la seva participació en les 500 majors empreses per facturació el 2021.

Brasil manté el primer lloc en el rànquing global, encara que ha passat de copar la meitat de la llista a un terç d'aquesta. En les 20 primeres, empata amb Mèxic, atès que a les 8 que apareixen caldria sumar-li Itaipú Binacional que és participada també per Paraguai i apareix assignada a aquest últim. Mèxic ha anat escalant posicions en el rànquing general, saltant de 94 el 2008 a 142 el 2021, acostant-se a les 170 actuals del Brasil. Xile havia enlairat del 1991 al 2008 situant-se amb 4 empreses entre les primeres 20 (ara ha baixat a 2) i passant de 24 a 98 empreses entre les primeres 500 empreses (ara ha baixat a 84).

Perú també ha perdut terreny després de l'enlairament 1991-2008, Colòmbia els hi recupera posicions després de la seva caiguda el 2008 i Argentina veu descendir d'una manera sostinguda la seva participació en la llista mentre treuen el cap molt tímidament Equador, Uruguai, Bolívia, Paraguai, Costa Rica i Panamà.

Veneçuela apareix en la taula malgrat haver estat escombrada del rànquing. La línia corresponent resumeix el resultat de la política del capitalisme imperialista rendista petroler del chavisme: 34 empreses el 1991, 2 el 2008, cap el 2021.

Els dos pols d'atracció i d'influència són Brasil i Mèxic i el desenvolupament de la seva política i la seva relació econòmica amb els grans blocs imperialistes (EUA, Xina, UE) marcarà les grans línies de l'àrea.

	1 ^{es} 20			1 ^{es} 50			1 ^{es} 100			1 ^{es} 500		
	1991	2008	2021	1991	2008	2021	1991	2008	2021	1991	2008	2021
Brasil	7	6	8	22	20	17	44	38	41	254	209	170
Mèxic	9	7	9	19	17	23	34	33	39	82	94	142
Xile	1	4	2	3	8	7	4	16	13	24	98	84
Perú	-	-	-	-	-	-	1	2	1	10	44	34
Argentina	1	1	1	2	3	2	11	7	3	60	40	32
Colòmbia	-	1	-	1	1	1	2	1	2	30	13	28
Equador	-	-	-	1	-	-	1	-	1	2	-	3
Uruguai	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	3
Bolívia	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1
Paraguai	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2	-	1
Costa Rica	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
Panamà	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
Veneçuela	2	1	-	2	2	-	3	2	-	34	2	-

Font: América Economía

**LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFON
LA PREMSA COMUNISTA
"EL COMUNISTA"**

**PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org – pci@pcielcomunista.org**

“Durant cada crisi comercial, es DESTRUEIX sistemàticament, no només una part considerable de productes elaborats, sinó fins i tot de les mateixes forces productives ja creades. Durant les crisis, una epidèmia social, que en qualsevol època anterior hagués semblat absurda, s'estén sobre la societat – l'epidèmia de la SOBREPRODUCCIÓ. La societat es troba sobtadament retrotrèta a un estat de barbàrie momentània: sembla que la fam, que una guerra devastadora mundial l'han privat de tots els seus mitjans de subsistència; la indústria i el comerç semblen aniquilats. I tot això, per què? Perquè la societat posseeix massa civilització, massa mitjans de vida, massa indústria, massa comerç. Les forces productives de què disposa no serveixen ja al desenvolupament de la civilització burgesa i de les relacions de propietat burgeses; per contra, resulten ja massa poderoses per aquestes relacions, que constitueixen un obstacle pel seu desenvolupament; i cada vegada que les forces productives salven aquest obstacle, precipiten en el desordre tota la societat burgesa i amenacen l'existència de la propietat burgesa. Les relacions burgeses resulten massa estretes per contenir les riqueses creades en el seu si. Com venç aquesta crisi la burgesia? D'una part, per la **DESTRUCCIÓ obligada d'una massa de forces productives; d'una altra, per la **CONQUESTA de nous mercats i l'EXPLOTACIÓ més intensa dels antics**. De quina manera ho fa, llavors? **Preparant crisis més extenses i més violentes i disminuint els mitjans de prevenir-les.**” (Manifest del Partit Comunista, K. Marx i F. Engels, 1848).**

Les paraules clau d'aquest passatge en el qual estan filmades totes les crisis capitalistes són: **SOBREPRODUCCIÓ, DESTRUCCIÓ, CONQUESTA i EXPLOTACIÓ**. El desenvolupament posterior del capitalisme no ha fet més que confirmar-ho.

La caiguda tendencial de la quota de guany

El capital es compon de capital constant **c** (mitjans de producció: matèria primera i desgast de la maquinària), de capital variable **v** (temps de treball remunerat o salaris) i del plusvalor **p** (temps de treball no remunerat a la classe obrera). La divisió $p' = \frac{p}{v}$ ens dóna la taxa de plusvalor o grau d'explotació: temps no remunerat / temps remunerat. La divisió $g' = \frac{p}{c+v}$ expressa la taxa o quota de guany, el plusvalor arrencat dividit pel capital invertit: “La quota de guany és el ressort propulsor de la producció capitalista, que només produeix el que pot produir-se amb guany i en la mesura en què aquest pot obtenir-se.” (El Capital, Llibre III, Capítol XV, K. Marx). Marx formula la lapidària condemna del sistema capitalista, **la quota de guany tendeix a decreïxer amb el seu propi desenvolupament**: “La tendència progressiva de la quota general de guany a baixar només és, doncs, una expressió característica del règim capitalista de producció del desenvolupament ascendent de la força productiva social del treball.” (El Capital, Llibre III, Capítol XIII, K. Marx).

Si diem **T** a la jornada sencera (**p + v**, temps no remunerat més temps remunerat), podem dividir el numerador i el denominador de **g'** per **T**. Obtindrem una versió equivalent de la fórmula en la qual tots els components es refereixen a la jornada sencera: p_T és la relació entre el plusvalor i la jornada (entre 0 i 100%), v_T és la relació entre els salaris i la jornada sencera (entre 0 i 100%), c_T és el valor de les matèries primeres i desgast de maquinària processades en una jornada (entre 0 i infinit).

$$g' = \frac{p}{c+v} = \frac{p/T}{c_T + v_T} = \frac{[0 : 1]}{[0 : \infty] + [0 : 1]}$$

Vegem el cas més favorable al capitalisme, salari tendint a zero i la pràctica totalitat de la jornada com plusvalor $v \rightarrow 0$, $p \rightarrow T$:

$$g' = \frac{p_T}{c_T + v_T} \rightarrow \frac{1}{c_T + 0} = \frac{1}{c/T}$$

Però... ¿què és c_T sinó el **grau de desenvolupament tecnològic** el qual no fa sinó augmentar exponencialment amb el desenvolupament del capitalisme? Un numerador constant (1) dividit per un denominador que no fa més que augmentar, tendeix a 0. Per tant, històricament i malgrat l'augment del grau d'explotació, la quota de guany tendeix a decreïxer:

$$\text{taxa de guany} = g' = \frac{p}{c+v} \rightarrow 0$$

Marx enumera també les causes que converteixen aquesta llei en tendencial: l'augment del grau d'explotació, la reducció del salari per sota del seu valor, l'abaratiment dels elements que formen el capital constant, la superpoblació relativa, el comerç exterior i l'augment del capital-accions.

Però la caiguda tendencial de la taxa de guany s'imposa i força un increment de la competència entre capitalistes, una agudització de la guerra comercial entre ells i la necessària destrucció de mitjans de producció i força de treball (el denominador de la divisió!) per a relançar un altre cicle anàrquic i caòtic de l'acumulació per l'acumulació.

La destrucció per a superar la sobreproducció

Vegem com a continuació Marx exposa el desenvolupament de les contradiccions internes de la llei de la caiguda tendencial:

“De qualsevol manera que sigui, sempre quedarà ociosa necessàriament una part de l'antic capital, ocios en la seva funció de capital, en la mesura en què ha de funcionar com a tal capital i valorar-se. Quina part concreta d'ell quedarà ociosa, és el que ha de decidir la lluita de la concurrència. (...) Les pèrdues són inevitables per a la classe en el seu conjunt. Però, quina part d'elles ha de suportar cada capitalista? Això ho decideix la FORÇA i l'ASTÚCIA; en arribar aquí, la concurrència es converteix en una lluita entre germans enemics. (...) les pèrdues es reparteixen d'una manera molt desigual i en forma molt diferent, fent que uns capitals es paralitzin, que uns altres es DESTRUEIXIN, que uns altres experimentin una pèrdua simplement relativa o una depreciació purament transitòria, etcètera.

Però, en tot cas, l'equilibri es restablirà mitjançant la immobilització i fins i tot la DESTRUCCIÓ de capital en major o menor proporció. I això es farà extensiu en part a la substància material del capital (...) La paralització de la producció deixarà ociosa a una part de la classe obrera i, amb això, la part que treballa es veurà col·locada en condicions en què no tindrà més remei que accedir a una baixada de salaris, fins i tot per sota del nivell mitjà; (...) La paralització de la producció així operada prepararà una ampliació posterior de la producció dins dels límits propis del capitalisme.

D'aquesta manera, es reprendrà de nou el cercle. (...) D'altra banda, en estendre's les condicions de producció, en ampliar-se el mercat i en augmentar la capacitat productiva, es reprendrà el mateix cercle viciós d'abans.” (El Capital, Llibre III, Capítol XV, K. Marx).

L'única manera que té el capital de reprendre de nou el seu cicle (cercle viciós) és la destrucció obligada d'una massa de forces productives. Aquestes forces productives inclouen la substància material del mateix capital i la força de treball, única font de plusvalor. Aquesta destrucció es realitza simultàniament a la conquesta de nous mercats i l'explotació més intensa dels antics, en una lluita de la concurrència en què els factors decisius són la força i l'astúcia. Per a la classe obrera, això significa: sobreexplotació dels ocupats, ser carn de canó per a la guerra entre capitalistes i la liquidació de la sobreproducció no apta per a l'explotació capitalista.

La raó última de la guerra en el capitalisme, doncs, no és la victòria sinó la destrucció: **"La guerra és la solució capitalista de la crisi; la destrucció massiva d'instal·lacions, de mitjans de producció i de productes permet a la producció recuperar-se, i la destrucció massiva d'homes posa remei a la "sobre-població" periòdica que va de la mà amb la sobre-producció."** (Auswitch o la gran coartada, Programme communiste, 1960).

Els comunistes davant la guerra imperialista

La Internacional Comunista, reorganització del moviment proletari impulsada per la victoriosa revolució bolxevic a Rússia, aixecant-se sobre les ruïnes de la traïció dels dirigents de la II Internacional, va declarar al proletariat mundial:

"Enrecorda't de la guerra imperialista! Aquestes són les primeres paraules que la Internacional Comunista dirigeix a cada treballador, qualsevol que sigui el seu origen i la seva llengua. Recorda que, a causa de l'existència del règim capitalista, un grapat d'imperialistes va tenir durant quatre llargs anys la possibilitat d'obligar a tots els treballadors del món a degollar-se! Recorda que la guerra burgesa va sumir Europa i el món sencer en la fam i la indigència! Recorda que **sense la liquidació del capitalisme, la repetició d'aquestes guerres criminals no només és possible sinó inevitable!**" (Estatuts de la Internacional Comunista, II Congrés, 1920).

El 1920 estava clar per a tots els comunistes que precisament la guerra imperialista com a resultat de la crisi de sobreproducció relativa de capitals imposava el caràcter internacional de l'emancipació de la classe obrera: **"La guerra imperialista va confirmar una vegada més la veracitat del que podia llegir-se en els estatuts de la I Internacional: l'emancipació dels treballadors no és una tasca local ni nacional sinó una tasca social i internacional."** (Estatuts de la Internacional Comunista, II Congrés, 1920).

Això era abans que els greus errors tàctics del "front únic polític", del "govern obrer", del "govern obrer i camperol" destruïssin a la pròpia Internacional, convertint-la en una sucursal subordinada a les necessitats de la construcció de capitalisme a Rússia. Ja el 1934, la Rússia estalinista havia entrat en la Societat de les Nacions, estigmatitzada per Lenin com la "cova dels bandits". El 1943, en plena segona guerra mundial, l'estalinisme dissolia el cadàver de la Internacional per repartir-se millor Europa i el món amb la resta de potències imperialistes.

I bé, després d'haver exposat tot això, en la situació actual en la qual el capitalisme s'ha estès fins a l'últim racó del món i davant l'aprofundiment de la crisi de sobreproducció actual i l'agudització dels conflictes entre potències imperialistes, **quina és la posició internacional dels comunistes?**

Avui com ahir, la posició militant comunista és la del **derrotisme revolucionari**, la transformació de la guerra imperialista en guerra civil revolucionària:

"6è Tot partit que desitgi pertànyer a la III Internacional ha de denunciar tant al socialpatriotisme confés com al socialpacifisme hipòcrita i fals; es tracta de demostrar-los sistemàticament als treballadors que sense la liquidació revolucionària del capitalisme, cap tribunal d'arbitratge internacional, cap debat sobre la reducció d'armaments, cap reorganització "democràtica" de la Lliga de Nacions poden preservar a la humanitat de les guerres imperialistes." (Condicions d'admissió, II Congrés de la Internacional Comunista, 1920).

"Es limitaran a maleir tota guerra i tot allò militar, es limitaran a exigir el desarmament? Mai es conformaran amb un paper tan vergonyós les dones d'una classe oprimida que sigui veritablement revolucionària. Els diran als seus fills: "Aviat seràs gran. Et donaran un fusell. Pren-lo i aprèn bé a fer servir les armes. És una ciència imprescindible pels proletaris, i no per disparar contra els teus germans, els obrers d'altres països, com succeeix en la guerra actual, i com t'aconsellen que ho facis els traïdors al socialisme, sinó per lluitar contra la burgesia del teu propi país, per posar fi a l'explotació, a la misèria i a les guerres, no amb bons desitjos, sinó venent la burgesia i desarmant-la." (El programa militar de la revolució proletària, Lenin, 1916).

"El proletariat no només ha d'oposar-se a tota guerra d'aquest tipus, sinó que ha de desitjar la derrota del 'seu' govern en tals guerres i utilitzar aquesta derrota per una insurrecció revolucionària, si fracassa la insurrecció destinada a impedir la guerra." (El programa militar de la revolució proletària, Lenin, 1916). Només així ens lliurarem de manera definitiva de les crisis i les guerres, de l'explotació i l'opressió:

"La nostra consigna ha de ser: armar al proletariat per a vèncer, expropiar i desarmar a la burgesia. (...) Només després d'haver desarmat a la burgesia podrà el proletariat, sense traïr la seva missió històrica universal, convertir en ferralla tota classe d'armes en general, i així ho farà indubtablement el proletariat, però només llavors; de cap manera abans." (El programa militar de la revolució proletària, Lenin, 1916).

Si és cert que el capitalisme condueix inevitablement a la guerra imperialista, no és menys cert que en aquesta cruïlla no faltaran els comunistes per a convertir aquesta guerra reaccionària en una guerra revolucionària que sigui la tomba del capitalisme. Condició ineludible: partit comunista únic per a tots els estats del món, rebutjant qualsevol aliat, fermament fundat sobre la integral doctrina marxista.

"Els comunistes consideren indigne ocultar les seves idees i propòsits. Proclamen obertament que els seus objectius només poden ser aconseguits enderrocant per la violència tot l'ordre social existent. Les classes dominants poden tremolar davant una revolució comunista. Els proletaris no tenen res a perdre en ella més que les seves cadenes. Tenen, en canvi, un món que guanyar. Proletaris de tots els països, uniu-vos!" (Manifest del Partit Comunista, 1848).

AMB EL GOVERN DE PSOE-UNIDAS PODEMOS LA BURGUESIA ESPANYOLA SEGUEIX AL CAPDAVANT DE L'EXPLOTACIÓ MUNDIAL

Com a part integrant de l'imperialisme europeu, el capitalisme espanyol i l'europeu van de la mà en aquesta crisi caracteritzada, entre altres coses, per l'emissió de deute estatal i corporatiu. Avui dia el BCE està comprant mensualment uns 80.000 milions de deute i la Reserva Federal entorn de 120.000 milions. A l'estat espanyol el deute "(...) en tan sols setze mesos va augmentar un 16,4%, a un ritme de 12.568 milions mensuals de mitjana, batent un rècord històric rere l'altre sense gairebé un respir, fins a superar al juny els 1,42 bilions d'euros, una xifra sense precedents (...). Aquesta xifra equival al 122,1% del PIB. (...) Si en el futur es mantingués aquest ritme d'aprimament, Espanya trigaria prop de 23 anys a digerir només el deute acumulat fins ara durant la pandèmia, (...)." (Expansión, 18-08-2021).

D'una banda, l'economia espanyola bat el rècord d'endeutament i per l'altra acaba de rebre, a mitjan agost, "més de 69.500 milions als quals opta en ajudes directes, ampliables fins a 140.000 milions si l'Executiu recorre també als préstecs. "Espanya ha rebut 9.000 milions en prefinançament (...)." (Expansión, 18-08-2021). L'enviament d'aquests diners no està exempt de condicionants per part de qui el presta, "el desbloqueig dels següents trams estarà lligat a l'execució de projectes i a reformes estructurals compromeses amb els socis europeus, entre les quals sobresurten les del mercat laboral i el sistema públic de pensions (...)." (Expansión, 18-08-2021). "Precisament, la reforma de les pensions és una de les transformacions de gran importància que Brussel·les exigeix a Espanya per a mantenir oberta la màniga dels fons europeus." (Expansión, 19-08-2021).

Reducció de les despeses generals improductives per a la burgesia

S'imposa una reforma sobre les pensions i ja s'han posat a la feina. El mes de juliol passat ja se li "va escapar" al "ministre d'Inclusió, Seguretat Social i Migracions, José Luis Escrivá (...) que els nascuts en la generació del baby boom (entre 1958 i 1977) hauran de "treballar una mica més" si no volen veure afectada la seva pensió." (El País, 02-07-2021). El que està posant sobre la taula la burgesia espanyola és que l'esclat que van sofrir els fons de pensions de les empreses privades dels EEUU és una cosa que pot tornar a succeir, però aquesta vegada amb els fons de pensions públics a nivell mundial per l'envelliment de la població. Actualment a l'estat espanyol "(...) per cada pensionista hi ha dues persones en edat de treballar. Això és, els 19,5 milions d'afiliats a la Seguretat Social sufraguen els més de 9,8 milions de pensions que l'Estat abona a 8,9 milions de pensionistes." (Expansión, 19-08-2021). El Banc d'Espanya ha publicat recentment i posa en relleu que "(...) les pensions tenen una rendibilitat molt superior al que creix l'economia, i, per tant, captaran una proporció cada vegada major de recursos. A més, hi ha cada vegada més pensionistes i quan es jubili la generació del baby boom es passarà dels 10 milions actuals a 15 milions el 2048. (...) Avui dia, les pensions ja suposen el 31% de la despesa de totes les Administracions i el 45% dels desemborsaments de l'Administració central." (El País, 12-08-2021).

I a l'Estat burgès els comptes no li surten ja que "La Seguretat Social precisa d'ajuda per a pagar les pensions. Des de fa tres anys, l'Estat li presta milers de milions cada any per a atendre les seves obligacions." (El País, 06-08-2021) Què hi ha darrere d'aquestes declaracions i plors sobre els comptes que no surten?

La confirmació que es continuarà descarregant brutalment la crisi sobre l'esquena de la classe obrera, allargant els anys de cotització o reduint les pensions. Aquest sistema capitalista de producció HA DE TREURE del mig a la cada vegada més gran massa de la classe obrera que ja no li és productiva (els jubilats), que li suposa una despesa excessiva i de la qual ja no pot apropiarse el plusvalor. Com? "Dels gairebé 80.000 morts per coronavirus a Espanya, el 37,5% (una mica menys de 30.000) van ser interns en residències, amb independència que morissin a la seva habitació o després de ser portats a urgències." (El País, 06-06-2021). Aquestes són les xifres que ells mateixos publiquen i cal dir ben alt i clar que no se'ls va atendre i SE'LS VA DEIXAR MORIR, tancats a les seves habitacions. "Metges Sense Fronteres va denunciar, en un informe publicat a l'agost de l'any passat, l'"abandonament" de les persones majors i les mancances dels centres (...)." (El País, 06-06-2021). En aquest informe s'explica que la majoria de residències "Preferien moltes vegades que els majors, mentre no hi hagués resultats fiables de les proves, quedessin tancats a les seves habitacions (...). El resultat era espantós: una successió de portes tancades, a vegades amb clau, i persones colpejant i suplicant per sortir. Un horror." (MSF, agost de 2020).

Així és com es va reduir per primera vegada en 15 anys el nombre de pensionistes: "S'observa en comparar les baixes en pensions, provocades gairebé en exclusiva per defuncions, durant els nou primers mesos de l'any (...). Han augmentat un 13,5%, prop de 50.000 més que en el mateix període de l'any anterior." (El País, 25-11-2020). Però això no és suficient, malgrat aquestes morts el que la burgesia veu és l'augment constant de pensionistes i la corresponent despesa.

No els semblaria tan greu la situació si almenys hi hagués una taxa de natalitat elevada per a reemplaçar als que ja no se'ls pot explotar més, però això tampoc és així. "Per sisè any consecutiu, (...) va haver-hi més defuncions que naixements." (Expansión, 18-06-2021).

Abans que esclatés la crisi sanitària "la inversió pública en sanitat a Espanya es va reduir a la meitat, segons els càlculs de l'Institut Valencià de Recerques Econòmiques (IVIE). En concret, entre l'any 2011 i el 2018 (últim amb dades disponibles), la inversió del sector de la sanitat pública a Espanya va caure un 50,7%. Això significa que, a conseqüència de les depreciacions i desgast pel pas del temps, en aquest període el valor dels actius de la sanitat pública (edificis, maquinària o tecnologia) es van reduir en un 10,2%." (La Vanguardia, 24-07-2021). S'han confirmat plenament les conclusions de l'estudi realitzat en El Comunista n°32 (novembre de 1996) sobre les conseqüències a llarg termini de la reducció d'inversió en sanitat. Era materialment impossible que el sistema públic sanitari espanyol pogués donar resposta a l'increment d'ingressos en les Unitats de Vigilància intensiva (UCI) ja que el març de 2020 els llits disponibles eren 4.404 per a tot l'estat espanyol. Uns mesos més tard el Govern de PSOE-Unidas Podemos va dir que construirien més hospitals i més llits d'aquest tipus. La realitat és que no s'han construït nous hospitals (s'han anat acabant els que ja estaven planificats i s'han adaptat espais dels ja existents) i molts dels llits que han ampliat no es poden posar en funcionament per manca d'intensivistes i tecnologia adequada. Hi ha tal manca de personal que no es poden cobrir les vacances del personal auxiliar i es repeteix la història de cada any: "El tancament de llits és un fenomen que es dona cada estiu en tota Espanya (...) aquest estiu s'han tancat més de 9.600 llits, 2.700

més que l'any passat, segons informa el mitjà especialitzat ConSalud. També s'han paralitzat milers de consultes, proves diagnòstiques i intervencions quirúrgiques als hospitals." (El País, 18-08-2021). "Només entre març i agost del passat any, es van deixar de practicar 93.000 operacions." (El País, 08-06-2021). Això implica que moltes d'aquestes operacions pendents acaben amb complicacions afegides i/o en morts, encara que ningú es prengui la molèstia d'esbrinar-ho: "Els registres a Espanya funcionen així de malament, no sabem amb seguretat de què han mort milers de persones." (La Vanguardia, 18-10-2020), segons el president de la Societat Espanyola d'Hematologia i Hemoteràpia.

A la Comunitat de Madrid "la mitjana d'espera pels pacients que estan en llista d'espera estructural per a una cirurgia ha crescut en un 63%: de 44,82 dies a 73,10. Una pujada que afecta, sobretot, als qui més dies els hi falten perquè arribi la seva cirurgia." (El País, 08-06-2021). A l'atenció primària aconseguir cita ha estat gairebé impossible durant molt de temps i s'ha optat per diagnosticar telefònicament i receptar sense haver vist al malalt ni haver-li fet proves. Hi ha hagut un increment important de sol·licituds per a poder rebre les ajudes de la Llei de dependència, ajudes que tenen "un import mitjà mensual de 306 euros. Les ajudes per a costejar una plaça en una residència no arriben a 450 euros al mes." I qui pretengui rebre aquesta ajuda ha de saber que amb alta probabilitat la rebrà una vegada hagi mort: "Durant els últims dotze mesos, l'any de la pandèmia, van morir 55.375 persones, més de 151 cada dia, esperant una resposta de l'Administració o els serveis i ajudes." (La Vanguardia, 16-03-2021). Malgrat el suposat context de pandèmia, tampoc sembla que les burgesies europea i espanyola tinguin al cap prioritzar la sanitat en el repartiment de la milionada que arriba amb el Next Generation, que s'emportarà menys de 3.000 milions dels 140.000 € aportats per la UE.

Amb el Govern de PSOE-Unidas Podemos, els beneficis de la gran patronal espanyola es disparen

Mentre redobla la pressió sobre la classe obrera local, l'imperialisme espanyol continua obtenint gran part del seu guany dels negocis que té a nivell internacional. En el cas del Banc Santander els beneficis obtinguts als EEUU han passat del 7% el 2019 al 30% el 2021. "Santander destina 5.000 milions d'euros a fer-se amb el 100% de les seves filials als EEUU i a Mèxic a les quals preveu excloure de Borsa." (Expansión, 25-08-2021). El BBVA, en canvi, deixa els EUA per a anar a altres països: "Després de la sortida dels Estats Units, Espanya serà l'única filial rellevant del grup en economies madures, elevant-se encara més la dependència de Mèxic i Turquia, que generen gairebé el 45% i el 19% del benefici del grup, respectivament." (Expansión, 17-11-2020). El 2019 BBVA obtenia un 42% de Mèxic i un 9,2% de Turquia. I no solament hi ha hagut benefici per a aquestes dues entitats: "La gran banca - Santander, BBVA, CaixaBank, Sabadell i Bankinter - va guanyar prop de 7.825 milions d'euros durant el primer trimestre del 2021, enfront de les pèrdues de l'any anterior, per les menors dotacions per fer front a la pandèmia i l'impacte positiu de la fusió de CaixaBank i Bankia." (La Vanguardia, 10-05-2021). Efectivament a això ha contribuït que "(...) l'onada de fusions provocarà un aprimament de plantilles pràcticament rècord enguany a Espanya. Si sumem les sortides anunciades per ERO en curs (Santander España, Ibercaja), plans de jubilacions en marxa (Sabadell) i ajustos derivats d'integracions en procés, la xifra de baixes pot rondar les 17.300 persones, al voltant del 10% de la plantilla total." (Expansión, 06-04-2021). "Cal recordar que les despeses de personal representen més de la meitat del total de les despeses

d'explotació dels bancs (...)" (La Vanguardia, 19-04-2021), així que és més que probable que segueixin amb els ERO en aquest sector ja que encara tenen marge de maniobra: "(...) Espanya continua sent un dels països amb la xarxa bancària més densa del món, amb una mica més de 45,5 sucursals per cada 100.000 adults, segons dades del FMI." (La Vanguardia, 08-09-2021). "La banca ve destruint llocs de treball des de la crisi financera de 2008. En total 100.000 des de llavors." (El País, 03-09-2021).

En el **sector de l'energia** s'ha deslligat una carrera per ocupar els primers llocs i obtenir ajudes des que es va decidir, per part de les grans burgesies mundials i de l'alemanya específicament a nivell europeu, apostar obertament per les energies renovables per a intentar deixar enrere la dependència del petroli. Les empreses espanyoles no podien ser menys i, ara com ara estan ben posicionades: "Totes les companyies energètiques tracten de posicionar-se als Estats Units en el mercat energètic verd. En aquests moments, Iberdrola compta amb una cartera de 13 GW; Naturgy, 12 GW, i Acciona ja té operatius 1.000 megawatts. (...)" (La Vanguardia, 14-05-2021). També en el **sector de les farmacèutiques** i sanitari s'ha deslligat una competència feroç per l'increment de la demanda en aquest sector i concretament amb les vacunes. Com a exemple veiem a la multinacional catalana Grifols que "segueix endavant amb la producció d'una immunoglobulina hiperimmune com a potencial teràpia d'immunització passiva contra la Covid-19 a la seva planta de Carolina del Nord (els EEUU)." (La Vanguardia, 21-07-2020). "Grifols ha tancat un acord amb la companyia estatal egípcia National Service Projects Organization (...) L'operació permetrà a Grifols reforçar-se a Orient Mitjà i Àfrica, després de consolidar la seva presència als EEUU, Europa i amb l'aposta xinesa." (La Vanguardia, 25-11-2020).

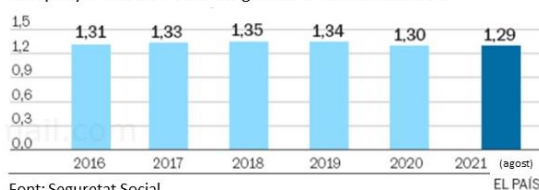
Com veiem, el conjunt dels negocis de la gran burgesia catalana, part central de la burgesia espanyola, està obtenint guanys i d'aquí ve que segueixin amb el pla de desactivació de l'independentisme que van iniciar quan van treure al sector de la burgesia representat pel PP-Rajoy substituint-lo pel govern de la falsa esquerra PSOE-Unidas Podemos (enèsima reedició del burgès Front Popular) amb l'objectiu d'evitar enfrontaments interns a l'Estat Espanyol que espantin els seus negocis. El president de Foment del Treball (principal organització empresarial catalana) i vicepresident de la CEOE (Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresarials) "(...) Josep Sánchez Llibre, va anar més enllà. No només va donar suport als indults, sinó que va assegurar que la "normalització" de les relacions entre els Executius central i català propiciarà que en "mesos" o "anys" tornin les més de 7.000 firmes que des del 2017 han traslladat la seva seu social a una altra autonomia (...)" (Expansión, 18-06-2021). El president de la CEOE també els va secundar públicament. En el pla econòmic Catalunya va començar a perdre manxa en el moment en què es van iniciar les primeres consultes independentistes, moment en el qual "(...) Madrid sobrepassa per primera vegada a Catalunya el 2014, l'any de la primera consulta il·legal del 9-N que va promoure Artur Mas, (...) Entre les empreses que han canviat la seva seu social de Catalunya a Madrid des de l'1-O del 2017 estan CaixaBank, Sabadell, Gas Natural Fenosa, Cellnex, Abertis, Colonial, Catalana Occident, (...)" (Expansión, 23-08-2021). I més recentment "Madrid recapta 1.100 milions més que Catalunya en l'IRPF." (Expansión, 07-09-2021). Els indults als caps visibles de la petita i mitjana burgesia catalana són el desinflatament del "soufflé" català. Però els indults no inclouen el pagament de la factura de les despeses del "procés" i els representants de la burgesia espanyola centralista oposats a la "reconciliació" amb les burgesies perifèriques utilitzen els

mitjans dels quals disposen (Tribunal de Comptes, Tribunal Suprem) per tal de continuar pressionant al bloc del govern i el nacionalisme basc-català: *"el rebuig de la banca espanyola a avalar les fiances que demana el Tribunal de Comptes a una trentena d'alts càrrecs per haver destinat diners públics a internacionalitzar el procés entre 2011 i 2017. En total, la justícia els reclama 5,4 milions d'euros, que han d'abonar avui com a molt tard (...)"* (Expansión, 21-07-2021). Amb la detenció a Sardenya de l'expresident de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, el passat 23 de setembre, a més, aquest titella aconseguirà també no caure en l'oblit quan el cicle del "procés" està ja conclouent, almenys durant un temps. En el pla social el suport ha passat a ser gairebé testimonial ja que *"Si el 2014 les manifestacions a favor de la ruptura van arribar a congregar 1,8 milions de persones, segons la Generalitat, enguany la marxa va reunir 400.000 assistents, segons l'organització, i 108.000 participants, segons la Guàrdia Urbana de Barcelona."* (Expansión, 14-09-2021).

La baralla d'una part important d'aquest sector de la petita i mitjana burgesia que acudeix a aquestes manifestacions està en evitar el seu imminent trànsit al proletariat, sobreviure a la matança de les classes mitjanes per a poder continuar xuclant guany aliè, en aquesta ocasió, del pot de les ajudes de l'imperialisme europeu i en concret de l'espanyol on *"El Consell de Ministres va aprovar ahir una ampliació del termini de cobertura de les ajudes directes de 7.000 milions (...)"* Així, els autònoms i empreses podran destinar les ajudes a satisfer deutes i realitzar pagaments a proveïdors i altres creditors, financers i no financers, així com a compensar els costos fixos incorreguts, incloses les pèrdues comptables, sempre que s'hagin generat en el termini establert i procedeixin de contractes anteriors al 13 de març de 2021 (...)" (Expansión, 15-09-2021). L'Estat al servei de la Patronal i l'Estat com a capitalista col·lectiu ideal tal com ja van deixar establert Marx i Engels el 1848 al Manifest del Partit Comunista: *"El Govern de l'Estat modern no és més que una junta que administra els negocis comuns de tota la classe burgesa."*

Aquesta és l'evolució del nombre d'empreses a l'estat espanyol:

Companys inscrites en la Seguretat Social. En milions.

Una part molt gran d'aquest milió i escaig d'empreses haurà de sucumbir en la crisi, en el procés de concentració del capital: *"El 99% de les companyies espanyoles no arriben ni a la definició de mitjanes (entre 50 i 249 empleats) i un 82,81% tenen menys de tres persones en plantilla."* (El País, 17-10-2021).

Des de l'inici de la crisi "sanitària" el març de 2020, el Govern de l'estat espanyol s'ha dedicat a proporcionar crèdit abundant i barat a les empreses: *"La línia d'aval públic posada en marxa per l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) per a pal·liar la crisi originada per la pandèmia de la covid va concloure el 2020 facilitant 114.647 milions d'euros de finançament a les empreses espanyoles. (...) Els principals beneficiaris d'aquestes ajudes han estat les empreses més petites i autònoms."* (La Vanguardia, 13-01-2021). Un informe fet pel BBVA Research estima que *"Les mesures desplegades en els últims mesos per a protegir el teixit productiu han evitat que entre 3.000 i 15.000 empreses més entrin en concurs de creditors."* (La Vanguardia, 16-04-2021). Una de les mesures estrella, pels avantatges que els ofereix a les

empreses ha estat la dels ERTOS (Expedient de Regulació Temporal d'Ocupació). Aquests expedients són el marc ideal per a poder fer i desfer a gust de l'empresa. Per començar molts dels ERTOS que es van instar des del març estaven en frau de llei. Les empreses, públiques i privades, es van llançar a incomplir qualsevol normativa sobre aquest tema perquè saben bé que la probabilitat de ser descobertes i multades per part d'Inspecció de Treball és baixíssima. Per donar una xifra estimada: *"La Inspecció de Treball ha detectat que hi ha 20.000 empreses en les quals es podria estar utilitzant l'expedient de regulació temporal d'ocupació (ERTO) de manera fraudulenta."* (La Vanguardia, 02-07-2021), que traduït a la realitat és que el número és molt major. Les empreses que han fet acomiadaments, encara que no es pogués, tampoc tenen molt a tèmper, la justícia burgesa està de la seva part: *"El TSJ de Catalunya avala un ERO de 1.000 persones per Covid malgrat la prohibició."* (Expansión, 25-02-2021), com també ho està la Inspecció de Treball i la Seguretat Social que "consideren que la *"pèrdua de la totalitat de les exoneracions de cotitzacions socials [per tots els treballadors coberts per un ERO] en cas de produir-se l'acomiadament d'un dels empleats afectats seria una conseqüència excessivament onerosa per a l'empresa davant l'incompliment de la salvaguarda de l'ocupació"*. "Inspecció li ha comunicat a la Direcció General de Treball que *"(...) la Inspecció no es veu autoritzada per a exigir a l'empresa la totalitat de la quantitat que la companyia incomplidora pot haver descomptat de les cotitzacions socials."* (Expansión, 20-01-2021). Després d'uns mesos de pausa es van reactivar els Expedients de Regulació d'Ocupació (acomiadaments col·lectius, denominats ERO) i van començar els acomiadaments, només a Catalunya *"Segons dades de la Generalitat, entre gener i febrer es van comptabilitzar un total de 4.500 persones acomiadades a través d'un ERO. (...) equival a la suma de tots els acomiadats els anys 2017 i 2018."* (La Vanguardia, 17-03-2021). I les empreses poden estar tranquil·les mentre tinguin en els seus despatxos a les empreses de serveis sindicals signant el que se'ls hi posi per davant: *"El Corte Inglés i els sindicats han resolt per la via ràpida el primer ERO de la història de la companyia. (...) pla d'ajustament que afectarà 3.292 treballadors."* (El País, 24-03-2021). L'empresa de serveis sindicals UGT va al capdavant de la resta de la Patronal i al juny va presentar-ne un a Catalunya per tal d'acomiadar a 45 empleats seus.

Què és per a la classe obrera estar en EROTO? *"La xifra concreta de treballadors que, malgrat estar en un EROTO, no estan cobrant la prestació per desocupació, és una de les grans desconegudes d'aquesta crisi. (...) la causa de les incidències està en l'origen de l'expedient, que són els fulls de càlcul que les empreses envien per tramitar l'ERTO. "Tots els errors són confusions de les empreses: DNI mal posats, números de compte incorrectes, falta de dades..."* (El País, 01-07-2020). *"Malgrat que en els últims mesos hi ha hagut una millora en les tramitacions, en les dades d'entre març i octubre encara consta que 68.000 persones no han cobrat els ERTOS a Catalunya. Segons les dades aportades pel Ministeri de Treball, entre març i octubre 1,3 milions de persones van cobrar una prestació d'ocupació, 809.424 d'elles en concepte d'ERTO. (...) a la província de Barcelona, on el nombre d'expedients és molt elevat, s'ha arribat a trigar quatre mesos a cobrar l'atur."* (El País, 14-12-2020). Significa NO COBRAR durant mesos, cobrar malament i tard i no poder reclamar perquè les oficines del SEPE han estat tancades i sense contestar als telèfons, fer hores extres, encara que no estigui permès, carregar amb més volum de treball perquè l'empresari no desafecta a la totalitat de la plantilla... Hi ha un nombre elevadíssim de famílies de la classe obrera que no

pot fer front als pagaments de les factures i que té seriosos problemes per poder fer la compra, assumir les despeses de l'escolarització, compra de medicines... Això contrasta amb el que ha vingut publicant la premsa burgesa sobre l'estalvi de les famílies espanyoles: *"l'estalvi de les llars espanyoles en 60.807 milions d'euros el 2020, fins a depassar els 108.800 milions en el conjunt de l'any (el 14,7% de la renda bruta disponible), més del doble que el 2019."* (Expansión, 21-05-2021). Les famílies que han pogut estalviar han estat les de la burgesia, petita burgesia i aristocràcia obrera, els que no troben on invertir. La classe obrera viu al dia i ha de pagar els deutes pels impagaments de lloguers, hipoteques i factures. *"Més de tres milions de persones estaven el 2020 en situació de manca material severa, segons l'Institut Nacional d'Estadística. L'indicador mesura quants dels enquestats no poden permetre's quatre punts d'una llista de nou, que inclou no poder menjar carn o peix almenys cada dos dies, tenir retards en pagaments relacionats amb l'habitatge, impossibilitat d'afrontar despeses imprevistes o de mantenir la casa a temperatura adequada. Són un milió més que en 2019."* (Expansión, 18-08-2021). *"Des del 2018, el nombre de persones en pobresa severa s'ha incrementat la barbaritat del 50%, elevant-se a sis milions. (...) són ja onze milions les persones que es troben en situació d'exclusió social a Espanya, 2,5 milions més que el 2018."* (La Vanguardia, 07-10-2021). I en el cas que hi hagués hagut una mica d'estalvi el que succeeix és que en comptes de poder consumir més productes els diners s'acaben gastant en comprar productes d'ús habitual que ara són més cars. *"L'agost passat l'índex de preus al consum (IPC) va pujar fins a 3,3%, la seva taxa més alta des d'octubre del 2012."* (Expansión, 15-09-2021). S'han encarit la fruita i hortalisses fresques, l'oli, els ous, també *"els combustibles, amb alces del 20,9% en la gasolina i del 18,5% en el gasoil. Sense oblidar el 32% que puguen els combustibles líquids o el 20,8% que ho fan els hidrocarburs líquids; això és, el butà i el propà. (...)"* (Expansión, 15-09-2021). Aquestes pujades repercuteixen en les factures, la de la llum *"a l'agost es va disparar ni més ni menys que un 34,9% respecte a fa un any (...)"* (Expansión, 15-09-2021). El resultat de no poder pagar el crèdit de la hipoteca al banc ha estat que *"El nombre d'execucions hipotecàries ingressades (tant habitatge habitual com altres immobles), 20.460, és un 17,5% superior al 2019, sent el primer repunt interanual des del 2012."* (El País, 08-09-2021). Això contrasta amb el tracte que el Govern dona als empresaris en la Llei que està pendent d'aprovar amb la que *"L'emprenedor podrà protegir el seu habitatge habitual i tot el seu patrimoni personal en els processos concursals."* (El País, 19-07-2021).

L'Estat de la patronal, intenta protegir els de la seva classe atès que la crisi està arruïnant i arruïnarà a tota una sèrie d'empresaris i amenaçant-los amb ser llançats a les files del proletariat. Un exemple servirà per il·lustrar el contingut real d'organitzacions com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i com tots aquests elements petitburgesos semiarruïnats es mussen els sentits al proletariat en el seu intent desesperat de resistir-se a la proletarització. L'exemple ha estat publicat per un periòdic burgès i està a la vista de tot el món, per qui vulgui veure i escoltar. Es tracta d'una empresària de la construcció: *"va crear una societat, va construir i va vendre al voltant de 50 xalets i 200 habitatges en la zona oest de Madrid, la de rendes més altes."* (El País, 09-10-2021). Aquesta empresària a la qual el seu negoci especulatiu i criminal li va deixar de funcionar amb l'esclat de la bombolla hipotecària, ha estat desnonada del seu modest xalet de 540m² amb una parcel·la de 2.600m² i és ara integrant de la PAH, on no tenen objeccions a admetre que: *"Abans aquest tipus de perfils, de rendes altes, era més habitual en la PAH. Amb la*

crisi de 2008 van arribar moltíssims hipotecats: classe mitjana, empresaris i autònoms." (El País, 08-10-2021). D'aquí el suport i el bombo mediàtic que reben aquestes organitzacions i la rèmora tremenda que representen, adherint-se com a sangoneres al tronc del proletariat per intentar tornar-se a enfilars a la gepa de la qual han caigut.

A tot això cal sumar la recent publicació del projecte de Pressupostos Generals de l'Estat pel 2022 (pendent d'aprovació parlamentària), completament continuista, en el qual el govern suposadament d'esquerres manté el sostre de tributació a la patronal existent des de fa anys: *"La principal novetat és la fixació d'un tipus mínim del 15% de l'impost de societats. Aquest sòl de tributació, no obstant això, afectarà menys de l'1% de les empreses, les més grans, i en aplicar-se sobre la base imposable tindrà un escàs impacte recaptatori."* (El País, 07-10-2021).

Les raquíques pujades del Salari Mínim Interprofessional (SMI) i el redoblament de l'explotació obrera

En El Comunista nº61 de desembre del 2018 vam publicar que: *"El 5 de juliol del 2018, la Patronal (CEOE-CEPEYME) i les empreses de serveis sindicals (CCOO-UGT) van signar el denominat "IV acord per a l'ocupació i la negociació col·lectiva" amb el qual es posava un sostre del 2% (més una part variable de l'1%) als increments salarials. En aquest acord d'Estat s'aprovava la pujada del Salari Mínim a 1.000€ mensuals l'any 2020, partint dels 737€ del 2018, amb el suport del govern de Rajoy (...)"*

Però el govern de PSOE-Unidos Podemos dona un cop d'efecte propagandístic i, per decret, apuja el salari mínim a 900€ des de l'1 de gener del 2019. Així esborren de la memòria la pujada de 1.000€ acordada quan governava Rajoy. Hem d'entendre que l'actual govern busca no haver de pujar el 2020 a 1.000€ el Salari Mínim, sinó pujar-lo un 2%, un 3% o un 4% (el que serien pujades de 18€, 27€ o 36€ respectivament) deixant-lo en 918€, 927€ o 936€ en lloc dels 1.000€ el gener del 2020. (...) esperarem a veure què fan el gener del 2020 aquests grans equilibristes del trapezi amb xarxes i amb la música de fons del cretinisme parlamentari". El gener del 2020 el salari mínim estava en 900€, el febrer del 2020 es puja retroactivament a 950€. Setembre del 2021: *"El Govern i els sindicats van tancar anit un acord per tal d'apujar 15 euros el salari mínim interprofessional (SMI) fins a desembre d'enguany. És a dir, que aquesta renda passaria de 950 a 965 euros mensuals. En termes relatius, això suposa un increment de l'1,6%."* (Expansión, 17-09-2021). **15 miserables euros de pujada** i davant aquest anunci han sortit a advertir i plorar les pimes que això podria destruir fins a 130.000 llocs de treball (Expansión, 15-09-2021). S'obliden que *"El Consell de Ministres va aprovar ahir una ampliació del termini de cobertura de les ajudes directes de 7.000 milions per a autònoms i pimes?"* (Expansión, 15-09-2021). A l'estat espanyol hi ha uns 4 milions d'aturats dels quals 1 milió són de molt llarga durada. *"Un milió de persones entre 16 i 29 anys estan en desocupació, el 30% de la seva població activa."* (Expansión, 18-06-2021). Per a tota aquesta massa de desocupats *"Treball planteja una ajuda assistencial a la desocupació d'uns 452 euros."* (La Vanguardia, 10-05-2021).

La premsa burgesa va publicar l'agost del 2021 un estudi sobre les jornades laborals "perdudes", en milions, des del 2015 i fins al segon trimestre del 2021. Es pot veure que el conjunt de la burgesia venia perdent *"cada trimestre unes 30 milions de jornades per malaltia, accident o incapacitat temporal, segons la mitjana dels cinc anys anteriors al coronavirus"* i que aquesta xifra *"es va començar a incrementar en el primer trimestre de*

2020, *disparant-se en el segon trimestre, i va tornar a créixer amb força en l'arrencada d'enguany fins a les 54,5 milions de jornades perdudes per malaltia.*" (Expansión, 19-08-2021).

Aquí hem de veure que el propi sistema capitalista s'encarrega, pel sol desgast de l'explotació diària, de fer perdre 30 milions de jornades i que llavors la pujada no és tan gran. L'increment de jornades perdudes, sobretot les derivades del Covid-19 per les baixes reals i confinaments preventius, és un fet i entorpeix la marxa i guany de les empreses: *"(...) la dada més demolidora és que per cada treballador contagiats per coronavirus les empreses espanyoles han hagut de suportar una mitjana de 55,4 dies de baixa, molt per sobre del desenvolupament de la malaltia. Això es deu al fet que a més de la baixa per malaltia s'han produït nombroses baixes per aïllament dels contactes estrets d'aquests contagiats.*" (Expansión, 19-08-2021). Si comparem els 54,5 milions de jornades perdudes per malaltia, accident o incapacitat temporal amb les 210.000 jornades perdudes per vaga des del 2020 veiem que la vaga ha tingut molt poc impacte. Aquesta xifra és una mostra objectiva de la desorganització i de la feblesa actual de la classe obrera. En un període en què en l'estat espanyol *"(...) va arribar a haver-hi més de 3,6 milions de treballadors en ERTO al mateix temps (...). De fet, a tancament de juliol encara hi havia 331.486 treballadors en aquesta situació, dels quals més del 70% tenen el contracte totalment suspès. A més, 1,2 milions de treballadors van arribar a perdre la seva ocupació en el segon trimestre de l'any passat"* (Expansión, 19-08-2021). Els assassinats laborals, no obstant això, van continuar augmentant: *"A pesar que l'activitat econòmica va sofrir un enfonsament sense precedent per les mesures per lluitar contra la pandèmia, un total de 708 treballadors van perdre la vida en accident laboral en el 2020 (...). Aquesta xifra, encara provisional, suposa 13 defuncions més que l'any anterior (+1,9%)."* (La Vanguardia, 13-02-2021).

Recuperar el sindicalisme de classe, introduir en la lluita immediata el programa comunista

L'explicació a la falta de resposta proletària cal buscar-la en el control total i absolut que exerceixen sobre la classe obrera el sindicalisme subvencionat i la falsa esquerra que enganyen i sotmeten la classe obrera als seus interessos.

A mesura que vagi avançant la crisi, aquestes empreses de serveis sindicals hauran d'actuar com a vàlvula de fuita, hauran de donar sortida a determinades situacions amb l'objectiu de controlar-les i que no es descontrolin, és la seva tasca i per a això els paga l'Estat i la Patronal. Gradualment veurem com augmenten la seva activitat mitjançant la convocatòria de vagues, manifestacions i concentracions i amb una major escenificació i canvi en el llenguatge que venen utilitzant. Recentment hem vist com nomenaven a Matías Carnero (president del comitè d'empresa de Seat i d'UGT de Catalunya) membre del Consell de Vigilància de Volkswagen dir que *"(...) aquest és un bon moment per a reforçar el paper dels sindicats de classe, ho dic ben clar, no de sindicats que sorgeixen del no-res, per interessos de partit o del que sigui. Quan jo parlo de sindicats de classe parlo de la UGT i Comissions i tots junts tenim un paper important en la societat."* (El Diari del Treball, 30-03-2021).

És fonamental per a la burgesia l'empresonament efectiu dels òrgans de lluita immediata dins de les xarxes empresarials i de l'Estat burgès, mantenint el miratge o la pantalla que continuen sent "sindicats de classe" quan són en realitat **empreses de serveis sindicals**. Per a aquells que no ho hagin vist clar encara, s'acaba de celebrar el XII Congrés de CCOO, amb la

invitació i participació estel·lar de... Antonio Garamendi president de la CEOE! El suposat sindicat de classe convida ni més ni menys que al portaveu de la burgesia espanyola... i quina va ser la seva intervenció? *"per a nosaltres, vosaltres no sou els cocos, sou les Comissions Obreres (...). Moltíssimes gràcies, moltíssima sort. Enhorabona Unai [Unai Sordo, reelegit secretari general de CCOO en aquest congrés], m'agradaria també saludar a Mari Cruz, als equips, a Carlos, a tanta gent per aquí que ens asseiem habitualment en les taules i simplement, i animar-vos, insisteixo al fet que aquest diàleg fluid és el que ens farà avançar. A més, veig que va avançant perquè fins i tot abans he vist a Agustín que ja se m'ha posat colls, jo crec que això va a poc a poc i anem arribant a un acord"*. També van assistir com a convidades les ministres de Treball i Economia.

A més del control que venen exercint aquests criminals, la Patronal ha aprofitat l'aturada dels confinaments totals i parcials per a atacar a les plantilles organitzades o per a reprimir a les plantilles que s'han llançat a la vaga.

Durant aquest període, part de les empreses en què es podrien haver convocat vagues estaven en situació de mig tancament o tancant totalment. Davant aquesta situació d'aturada la vaga veu altament reduïda la seva força.

Malgrat totes aquestes dificultats, hi ha hagut unes quantes vagues amb plantejament classista organitzades per part del petit sindicat de classe, Solidaritat i Unitat dels Treballadors (SUT), que van trencar amb aquest control i van aconseguir manifestar-se públicament. La primera de les vagues convocades durant aquest període va ser en un centre esportiu municipal en el qual la plantilla portava tres mesos sense cobrar ni el salari ni la prestació. A l'agost es va iniciar una vaga a la Pedrera de Barcelona, a la fi de setembre es va convocar la de Sagrada Família i poc després, a principis d'octubre, es va convocar la de Casa Batlló. L'última vaga convocada per part d'aquest sindicat va ser la del MUEC el maig del 2021. Es reproduïx una situació en la qual les vagues que s'inicien s'estenen geogràficament o seqüencialment pel que es demostra que grups de la classe obrera se senten empesos a la lluita, però la situació mateixa de mitja aturada de la Patronal en determinats sectors els resta força a aquestes lluites i li dona marge de maniobra a la Patronal per a utilitzar l'eina del tancament patronal.

Sent conscients d'aquestes limitacions, és innegable que en l'actual situació de control social aclaparador és molt important que grups de treballadors trenquin aquest control, es manifestin públicament i es projecti des d'aquestes lluites un posicionament de classe al carrer, rebutjant obertament qualsevol solidaritat amb la pròpia empresa i atacant-la fins i tot quan va malament econòmicament, superant o tendint a superar els límits de les empreses i sectors. Per aquest motiu, els militants i simpatitzants del Partit han d'encoratjar la preparació seriosa i la realització d'aquestes lluites. Això s'ha de fer sense realitzar mai accions merament escèniques o condemnades al fracàs, tenint sempre en compte el conjunt de les forces buscant no esgotar-les i que les experiències que visquin els grups de treballadors en lluita siguin el màxim de profundes en el sentit polític.

"És tasca del partit, en els períodes desfavorables i de passivitat de la classe proletària, preveure les formes i encoratjar l'aparició de les organitzacions amb objectius econòmics per a la lluita immediata, les quals podran fins i tot assumir aspectes totalment nous en el futur, després dels tipus ben coneguts de corporació, sindicat d'indústria, consell d'empresa, etc. El partit encoratja sempre les formes d'organització que faciliten el contacte i l'acció comuna entre els treballadors de diverses localitats i de diferents professions, rebutjant les formes tancades." (Tesis

Característiques, 1951).

Les decisions dels tribunals burgesos són cada vegada més descaradament favorables a la Patronal i directament dirigits a dificultar el desenvolupament de l'organització de classe. La Inspecció de Treball ha canviat tangiblement la seva actuació cap a aquestes vagues amb plantejaments classistes, negant-se a actuar, validant actuacions empresarials que, segons la legalitat burgesa i la pròpia actuació prèvia de la Inspecció de Treball, serien il·legals i reduint les multes a una desena part de les que posava anteriorment. Hem de saludar aquest procés de desemmascarament progressiu de les institucions burgeses i les experiències que grups de treballadors en lluita poden treure de la percepció directa de la funció real de les mateixes és molt important.

En l'ambient amorf actual, cada petita o mitjana lluita és una gran oportunitat perquè alguns individus del grup de treballadors tinguin els ingredients per a trencar amb la seva ideologia de procedència i també perquè el conjunt del grup guardi un record o una referència per a tornar a contactar-nos en futures situacions o lluites. Això només és possible si l'experiència (encara que sigui una derrota) és fructífera, si s'ha anticipat el desenvolupament que seguiran els fets, si s'ha anticipat el veritable caràcter de tots els agents de la burgesia que interaccionen amb la vaga o lluita en curs (parlamentaris, sindicats subvencionats, plataformes, inspecció de treball, mediadors, jutjat, mitjans de comunicació, etc.) i si es preval la qualitat sobre la quantitat (millor menys, però millor).

Aquest treball es desenvolupa tenint en compte l'advertiment de Marx en "Salari, preu i guany" i la perspectiva d'intervenció sindical traçada en les tesis del Partit: no ha de suposar una absorció tal que impedeixi el desenvolupament del treball polític i ha de servir abans de res per a introduir la consigna de l'abolició del treball assalariat i del plantejament marxista a l'interior de la classe obrera, ha de ser una part integrant de la nostra activitat sense atribuir-li el caràcter de fi en si mateixa, adquirint i ajudant a adquirir a través d'ella les experiències i entrenaments per a l'útil i eficaç preparació revolucionària.

*"(...) la classe obrera no ha d'exagerar als seus propis ulls el resultat final d'aquestes lluites diàries. No ha d'oblidar que lluita contra els efectes, però no contra les causes d'aquests efectes; que el que fa és contenir el moviment descendent, però no canviar la seva direcció; que aplica pal·liatius, però no cura la malaltia. **No deu, per tant, lliurar-se completament a aquesta inevitable lluita de guerrilla, continuament provocada pels abusos incessants del capital o per les fluctuacions del mercat.***

*Ha de comprendre que el sistema actual, fins i tot amb totes les misèries que bolca sobre ella, engendra simultàniament les condicions materials i les formes socials necessàries per a la reconstrucció econòmica de la societat. En comptes del lema conservador de "Un salari just per una jornada de treball justa!", **haurà d'inscriure en la seva bandera aquesta consigna revolucionària: "Abolició del sistema del treball assalariat!"**" (Salari, preu i guany, K. Marx, 1865).*

*"L'obra de propaganda ideològica i de proselitisme per a la seva milícia, que el partit realitza constantment, **és inseparable doncs de l'acció real i de tot desenvolupament del moviment proletari.** És un error banal el considerar contradictòria la participació en lluites per resultats contingents i limitats, amb la preparació de la lluita revolucionària final i general. L'existència mateixa de l'organisme unitari del partit, amb les indispensables condicions de claredat de visió programàtica i de sòlida disciplina organitzativa, dona la garantia que mai s'atribuirà a les*

reivindicacions parcials el valor de fi en si mateixes, i es considerarà la lluita per a aconseguir-les només com un mitjà per a adquirir experiències i entrenaments per a l'útil i eficaç preparació revolucionària." (Tesis de Roma, 1922).

Davant la desfiguració i falsificació sistemàtica del marxisme per la burgesia i les seves organitzacions satèl·lits, és fonamental que, en l'ambient de lluita immediata, durant la vaga s'introdueixin i realitzin, lectures de textos clàssics del marxisme: "Treball assalariat i capital", del "Manifest del Partit Comunista", de "Salari, preu i guany", etc. L'experiència viscuda en aquestes vagues o les experiències transmeses en les assemblees obreres, en el sindicat de classe, proporcionen un material extremadament útil per a la comprensió del marxisme i la denúncia de les falsificacions d'aquest. És important recordar que *"el sol món de les opinions, [...] per al marxista és un món fals sempre que no sigui tractat com a superestructura del món dels conflictes econòmics"* (Tesis de Nàpols, 1965). La confiança guanyada en el món del conflicte material de classe amb la nostra actuació en la preparació, organització i manteniment de les lluites serveix per a poder fer un estudi organitzat i enfocat a comprendre al màxim el text en lloc de ser una olla de grills o un debat intel·lectualoide entre xerraires de cafè.

Com a comunistes hem de denunciar i oposar-nos a tots els atacs descrits i als que vindran, preparar i organitzar els grups de treballadors que assumeixin el plantejament de la lluita reivindicativa pel manteniment i millora de les condicions de treball i de vida, organitzant i consolidant el sindicat de classe, rebutjant subvencions i alliberats i qualsevol suport (que sempre serà enverinat) del cretinisme parlamentari, denunciant el caràcter repressor, explotador i reaccionari de tots els governs i especialment dels anomenats d'"esquerra" (com el que està actualment al capdavant del govern espanyol), permanents defensors d'un sistema podrit i caduc que hem de destruir i enterrar al costat dels seus defensors.

**"Alternativa
al sistema mercantil
capitalista"**

Video documental:

<https://youtu.be/chHHqCdIkHw>

Les inundacions a la vall del Po i el confús debat sobre les seves causes i sobre la responsabilitat d'organismes i entitats que no han sabut dur a terme la defensa, amb tot el que té de repugnant el retret recíproc d'"especulacions" sobre la desgràcia, posen en dubte una de les falses opinions més esteses i comunes a tots els contendents: la societat capitalista contemporània, amb el correlatiu desenvolupament de la ciència, la tecnologia i la producció, posa a l'espècie humana en les millors condicions per lluitar contra les dificultats del medi natural. D'aquí la *culpa* contingent del govern i del partit A i B per no saber explotar aquest magnífic potencial a la seva disposició, en les equivocades i culpables mesures administratives i polítiques. D'aquí el no menys clàssic: marxa tu d'aquí que vull posar-me jo.

Si bé és cert que el potencial industrial i econòmic del món capitalista està en augment i no en disminució, és igualment cert que com més gran és la seva virulència, pitjors són les condicions de vida de les masses humanes enfront dels cataclismes naturals i històrics. A diferència de la crescuda periòdica dels rius, la crescuda de l'acumulació frenètica del capitalisme no té com a perspectiva el "decreixement" d'una *corba descendent* de les lectures de l'hidròmetre, sinó la catàstrofe del trencament.

AHIR

Estreta és la relació entre el desenvolupament mil·lenari de la tècnica de treball de l'home i les relacions amb l'entorn natural. L'home primitiu, com l'animal, recull i consumeix els fruits espontanis mitjançant una simple operació prènsil i, com l'animal, fuig sense control davant l'explosió d'un fenomen natural que amenaça la seva vida. Igual que la producció artificial de productes per al consum i l'acumulació d'existències dels mateixos productes i utensilis l'obliga a establir-se, així mateix l'obliga a defensar-se de les amenaces dels meteors i els trastorns naturals. Aquesta defensa, que no és diferent de la que es fa contra altres grups que competeixen pel millor seient, o contra els depredadors de l'acumulada reserva, només pot ser col·lectiva. D'aquestes exigències col·lectives, com tantes vegades hem vist, neix la divisió de classes i l'explotació per part dels dominadors.

En Marx (Capital, Secció V), *"el mode de producció capitalista pressuposa la dominació de l'home sobre la naturalesa"*. Això pressuposa també la guerra de la naturalesa contra l'home. Una naturalesa excessivament generosa i pròdiga no seria un ambient favorable per a l'auge del capitalisme: *"No és l'absoluta fertilitat del sòl, sinó més aviat la varietat dels seus productes naturals, el que constitueix la base de la divisió social del treball (...). La necessitat de dirigir socialment una força natural, de valer-se d'ella, d'economitzar-la, de dominar-la, d'apropiar-se d'ella en grans proporcions mitjançant l'obra dels homes, constitueix una de les funcions més importants en la història de la indústria. Així va ser la necessitat de regular i distribuir els cursos d'aigua a Egipte, Llombardia, Holanda. Així mateix succeeix a l'Índia, Pèrsia, on el reg per mitjà de canals artificials aporta al sòl no solament l'aigua que li és indispensable, sinó també els fertilitzants materials que l'aigua treu de les muntanyes i diposita en el seu llot. La canalització va ser el secret del desenvolupament industrial a Espanya i a Sicília sota el domini àrab. La distribució de les aigües era a les Índies una de les bases materials del Poder central per sobre dels petits organismes autònoms de*

producció comunista. Els conqueridors mahometans de l'Índia van comprendre això millor que els anglesos, els seus successors: només cal recordar la carestia de 1865 que va costar la vida a més d'un milió d'indis en el districte d'Orissa a Bengala." És ben sabut que l'acarnissament de caresties similars és molt recent, malgrat l'immens potencial capitalista mundial... La lluita contra la naturalesa genera la *indústria*, i l'home viu sobre dos sagrats elements dantescos: la *naturalesa* i l'*art* (el tercer és Déu). El capitalisme genera de la indústria l'explotació de l'home. El burgès no avorrirà la violència contra Déu, la naturalesa i l'art.

L'*alt capitalisme* moderníssim marca seriosos punts de reculada en la lluita de defensa contra les agressions de les forces naturals a l'espècie humana, i les raons són estrictament socials i de classe, fins al punt d'invertir l'avantatge que deriva del progrés de la ciència teòrica i aplicada. Esperem fins i tot inculpar-lo per haver exasperat amb els esclats atòmics la intensitat de les pluges meteòriques, o demà, de "burlar-se" de la naturalesa fins al punt d'arriscar-se a fer inhabitable la terra i la seva atmosfera, i potser, a rebentar el seu mateix esquelet per haver desencadenat "reaccions en cadena" en els complexos nuclears de tots els elements. Ara com ara, establim una llei econòmica i social de paral·lelisme entre la seva major eficàcia a explotar el treball i la vida dels homes, i la cada vegada menor racional defensa contra l'entorn natural, entès en el seu sentit més ampli.

L'escorça terrestre es modifica per processos geològics que l'home aprèn a comprendre cada vegada millor, i a atribuir cada vegada menys a les misterioses voluntats de poders ressentits, i que dins d'uns certs límits aprèn a corregir i controlar. Quan, a la prehistòria, la vall del Po era una immensa llacuna en la qual l'Adriàtic mullava els peus dels Alps, els primers habitants, que evidentment no van tenir la sort de poder lamentar-se de la interessada caritat d'Amèrica i els "mitjans amfibis", ocupaven habitatges construïts sobre palafits que sorgien de l'aigua. Es tractava de la civilització dels "terramars", de la qual Venècia n'és un desenvolupament llunyà, era massa senzill basar en ella els "negocis de reconstrucció" i els contractes de subministrament de fusta! Amb la crescuda de l'aigua l'habitatge sobre palafits no s'esfondrava: s'esfondren les cases modernes amb murs: i, no obstant això, amb quins mitjans es comptaria avui per a construir cases, carreteres i ferrocarrils penjants! Aquests serien suficients per tal de garantir la integritat de la població. Utopia! Els càlculs econòmics no quadren, però sí que quadra el de fer dos-cents mil milions d'obres de reparació i reconstrucció.

En temps històrics, els primers dics del Po es remunten ni més ni menys que als Etruscos. Durant segles i segles, el procés natural de degradació dels vessants muntanyencs i el transport en al·luvions dels materials suspesos en les aigües corrents havien format les immenses i fèrtils planures, i convenia assegurar allà la permanència de les poblacions agrícoles. Les successives poblacions i règims van continuar elevat alts dics als costats del gran riu, però això no va valer per a impedir els immensos cataclismes amb els quals va canviar el seu mateix curs. I des del segle V que el salt del llit del Po, prop de Guastalla pren un nou recorregut, que era llavors el de l'últim tram de l'Oglio, afluent esquerre. Al segle XIII, en el tram cap a la desembocadura, el gran riu abandona la branca sud del vast delta, l'actual secundari "Po de Volano", i pren el llit actual de Pontelagoscuro fins la mar. Aquests aterridors "salts" sempre

es produeixen del sud cap al nord. Una llei general vol atribuir a tots els rius del planeta aquesta tendència a desplaçar-se cap al pol, per motius geofísics. Però per al Po, la llei és evident, a causa de la naturalesa molt diferent dels afluents esquerres i drets. Els primers procedeixen dels Alps i són cursos d'aigua transparent, en detenir-se en els grans llacs, i per tenir les seves màximes crescudes no en correspondència amb les pluges torrencials, sinó amb el desglaç primaveral de les glaceres. Per tant, aquests afluents, en principi, no aporten terbolesa ni dipòsits de sorra al llit del riu principal. En canvi, des del sud, des dels Apenins, els afluents curts i torrencials de la dreta, amb enormes diferències entre l'afluència de crescudes i seques, vessen els enderrocs de l'erosió de les muntanyes i els enterren a la part dreta del llit del Po, que de tant en tant escapa de l'obstacle i flueix més al nord. No es necessita el xovinisme per saber que d'aquest problema va néixer la ciència hidràulica fluvial, que durant segles ha plantejat el problema de la utilitat i la funció dels dics, i el relaciona amb el de la distribució de l'aigua de reg en els canals, i després amb la navegació fluvial. Després de les obres romanes, tenim notícies dels primers canals a la vall del Po des del 1037. Després de la victòria de Legnano, els milanesos van portar el Canal Gran (Naviglio Grande) fins a Abbiategrasso que es va fer navegable el 1271. Així va sorgir l'agricultura capitalista, la primera d'Europa, i les grans obres hidràuliques van ser realitzades per part dels poders estatals: des dels canals de rescloses estudiats pel geni de Leonardo, que va dictar també normes per al règim fluvial, fins al canal Cavour iniciat el 1860.

La construcció de dics per a contenir els rius va plantejar un gran problema: el dels rius penjants. Mentre que els rius alpins, com el Ticino i l'Adda, es troben durant la major part del seu curs encaixats entre riberes naturals, els afluents de la dreta i el Po a partir de Cremona són *penjants*. Això significa que no solament el nivell de l'aigua, sinó també el llit del riu, és més alt que els camps circumdants. Els dics impedeixen que aquests quedin submergits, i un canal de drenatge que corre paral·lel al riu recull les aigües locals i les retorna aigües avall al propi riu: són les grans millores hidrològiques de terres; i a mesura que s'acosten a la mar el transvasament es realitza per mitjans mecànics, fins a mantenir seques planures al·luvials que estan a una cota més baixa no només del riu sinó també de la pròpia mar. Tot el Polesine és una immensa zona *baixa*. Adria està a 4 metres sobre el nivell de la mar; Rovigo a 5; a la seva altura el llit del Po és més alt, i el de l'Adigio encara més. És evident que un trencament dels dics convertiria tota la província de Rovigo en un immens llac.

Un dels grans debats entre els enginyers hidràulics fluvials és el de si la pujada del llit d'aquesta mena de rius és progressiva. Així ho van afirmar els enginyers hidràulics francesos fa un segle, amb l'oposició dels mestres de la hidràulica italiana, i encara avui es debat als congressos. No es pot negar, no obstant això, que la terbolesa del riu, amb el seu dipòsit, allunya la desembocadura, estenent-la cap a la mar, fins i tot si no es deté en els últims trams del llit. Per efecte d'aquest procés incessant, el pendent del llit del riu i de la superfície de l'aigua no pot no disminuir, i per llei hidràulica la velocitat del corrent a igual capacitat cabal: per tant, la necessitat d'elevat els dics apareix històricament indefinida i inexorable, i progressiva, també la naturalesa desastrosa dels eventuais trencaments.

En aquest camp, la disponibilitat de mitjans mecànics moderns ha contribuït a la difusió del mètode d'explotació de grans extensions de terra molt fèrtil, mantenint-la mitjançant el

drenatge continu en sec. El risc dels ocupants i dels treballadors preocupa relativament a una economia del benefici, i al mal de la possible destrucció d'obres es veu contraposat, d'una banda, la fertilització que segueix a les invasions de llim, i per una altra, el factor econòmic: fer obres és sempre un *negoci* capitalista.

A l'època moderna, s'estenien per tot el litoral italià, a les terres baixes, les clàssiques *recuperacions d'ompliment*: alternativament, es deixava que les aigües dels rius es desbordessin en grans conques d'emmagatzematge el nivell del qual pujava lentament, amb el doble avantatge de no deixar que les terres útils i fèrtils anessin a parar a la mar, i de posar a resguard de les inundacions i futures malalties, zones cada vegada més àmplies. Aquest sistema racional va resultar ser massa lent per a les exigències de la inversió dels capitals. Un altre argument tendencios era i és el que s'extreu de la densitat de població cada vegada major, que no permet la pèrdua de sòl útil. Així doncs, es van destruir gairebé totes les antigues millores hidrològiques de terres estudiades amb pacient i exacte anivellament dels enginyers hidràulics dels règims austríac, toscà, borbònic, etc.

És evident que en haver de decidir avui entre les diferents solucions radicals als problemes, no sols influeix la incapacitat del capitalisme de mirar a llarg termini pel que fa a la transmissió d'instal·lacions de generació en generació, sinó que també xoquen forts interessos locals de productors agraris i industrials que tenen interès en què no es vegin afectades determinades zones, i fan palanca sobre la inclinació de les miserables poblacions als seus inhòspits llocs. Fa temps que es propugnen solucions per tal de crear "desviaments" del Po. Un estudi d'aquest tipus és sempre molt difícil a causa de la incertesa dels resultats respecte a les previsions, la qual cosa és un gran fastigueig en el clima empresarial. Una solució, cap a la dreta, consisteix en un tall des de Pontelagoscuro fins a les valls o llacunes de Comacchio: el corresponent canal artificial reduiria en aproximadament un terç la longitud del llit actual fins a la mar. Una solució així xoca amb les grans inversions en les millores hidrològiques de terres ferrareses i la indústria de cria piscícola, i trobaria resistències. No obstant això, no trobarien menys resistència les solucions que tinguessin una visió a més llarg plaç, i amb més concordança – potser – amb el procés natural, cap a la unió dels cursos del Po i de l'Adigio, entre els quals es desenvolupa el baix Polesane, creant en el tàlveg d'aquesta, avui travessada per una xarxa de petits llits, un gran col·lector, i potser en el futur un desviament d'un dels dos rius, si no de tots dos.

En l'època burgesa, un estudi d'aquest tipus no conduiria a una recerca positiva, sinó a dues "polítiques", de *dreta* i *d'esquerra*, respecte al Po, amb el corresponent conflicte de grups d'especulació.

AVUI

Es discuteix si la catàstrofe actual, en la que alguns veuen ja la formació natural d'un gran marenys estable, i el desplaçament del llit del Po amb el desmembrament total del dic nord, deriva d'una densificació excepcional de precipitacions plujoses i altra participació de causes naturals, o de la negligència i culpa dels homes i administradors. És indiscutible que la successió de guerres i crisis ha fet que es descurin durant dècades els difícils serveis de supervisió tècnica i manteniment dels dics, de dragatge dels llits quan és necessari, així com l'arranjament de les conques de l'alta muntanya, la desforestació de la qual provoca una major i més ràpida recollida d'aigua de pluja en les crescudes i una major afluència de material en suspensió en els

cursos baixos.

Amb la tendència que impera avui dia a la ciència i l'organització tècnica oficial, també és difícil recopilar i comparar les dades udomètriques (quantitat de pluja caiguda en diversos dies en la conca que alimenta el riu) i hidromètriques (altures de l'aigua en els hidròmetres, cabal màxim del curs d'aigua) amb les del passat. Avui dia, oficines i científics respectats emeten els seus veredictes en funció de les exigències polítiques i de la raó d'Estat, és a dir, en funció de l'efecte que tindran, i les xifres estan subjectes a tota mena d'ensinistraments. D'altra banda, es pot creure perfectament el que diu el corrent de crítica, que les estacions d'observació destruïdes per la guerra ni tan sols han estat reconstruïdes; i també és de creure que la nostra actual burocràcia tècnica treballa sobre mapes vells que passen de còpia en còpia; i s'arrossegueu per les taules de personal tècnic dependent i desganat; i no actualitza els aixecaments i els difícils anivellaments i operacions geodèsiques de precisió que permeten connectar les diverses dades del fenomen: aquesta viu en tots els àmbits de mapes que responen a les parafernàlies de les circulars en el format i en els colors, però que no tenen res a veure amb la realitat física. Les xifres que es donen aquí i allà en la premsa generalista no es poden seguir: és fàcil culpar als periodistes que ho saben tot i no saben res. Per tant, queda per veure – i bé podrien intentar-ho els moviments que tenen grans mitjans i grans bases – si la intensitat de les pluges va ser realment major que la d'un segle d'observacions: és legítim dubtar-ne. Altrament ocorre amb les lectures hidromètriques del nivell màxim d'aigua aconseguit i del cabal màxim: és fàcil dir que el màxim històricament conegut a Pontelagoscuro, d'11 mil metres cúbics per segon, ha passat a 13 mil en els últims dies. El 1917 i 1926 es van produir crescudes altíssimes, també a la primavera, amb conseqüències incomparablement menors, i a Piacenza aquestes van arribar als 13.800 metres per segon.

Sense allargar-nos, donem per fet que les pluges no van ser d'una intensitat mai vista, i que el desastre va ser determinat sobretot per la llarga manca dels serveis necessaris i l'omissió d'obres de manteniment i millora, en relació amb les menors sumes que l'administració pública va destinar a aquests fins i amb la forma en què es van utilitzar, en comparació amb el passat.

Es tracta de donar a aquests fets una causa, que ha de ser i és social i històrica, i que és infantil remuntar a "falses maniobres" dels qui van estar o estan avui en les palanques de la màquina estatal italiana. A més, no es tracta d'un fenomen exclusiu italià, sinó de tots els països: el desordre administratiu, el robatori i les perversions dels negocis en les decisions de la maquinària pública han estat denunciats ara pels propis conservadors, i a Amèrica han estat relacionats també amb els desastres públics: fins i tot allà, ciutats moderníssimes de Kansas i Missouri han estat increïblement maltractades per rius mal regulats.

Hi ha dues idees errònies que subjauen a la crítica que hem posat de relleu: una és que la lluita per tornar de la dictadura feixista *a/sí* de la burgesia (la dictadura de la burgesia sempre ha estat aquí des que va guanyar la seva *llibertat*) a l'exterior democràcia multipartidista tingués com a objectiu una millor administració; mentre que era clar que havia de conduir i ha conduït a una pitjor administració. I això és culpa comuna de TOTS els colors del gran bloc dels comitès d'alliberament nacional. L'altra idea errònia és la de creure que la forma totalitària del règim capitalista (del qual el feixisme italià va ser el primer gran assaig) tingui com a contingut un poder excessiu

de la burocràcia estatal enfront de les iniciatives autònomes de l'emprenedoria i l'especulació privada. Aquesta forma és, en canvi, en una determinada etapa, una condició per a la supervivència del capitalisme i del poder de la classe burgesa, que concentra a la màquina de l'Estat forces antirevolucionàries, però fa que la màquina administrativa sigui més feble i manipulable pels interessos especulatius.

Aquí és necessari donar un cop d'ull a la història de la maquinària de l'administració italiana des de l'època de la unitat nacional. Al principi funcionava bé i tenia forts poders. Es donaven totes les circumstàncies favorables. La jove burgesia, per tal d'arribar al poder i sostenir els seus interessos, va haver de passar per una fase heroica i afrontar sacrificis, així que els elements individuals seguien disposats a prodigar-se, sent menys atrets pel benefici immediat no ostensible a la llum del sol. Es necessitava un entusiasme compacte addicional per liquidar la resistència dels vells poders i les màquines estatals oxidades de les diferents parts en què estava dividit políticament el país prèviament. No hi havia cap divisió perceptible en partits, governava el partit únic de la revolució liberal (verge en la data de 1860, substituïda en la de 1943), amb l'aquiescència evident dels pocs republicans mateixos, i sense haver encara sorgit el moviment obrer. Els tripijocs van haver de començar amb el *transformisme* bipartidista de 1876. L'esquelet de la burocràcia vinguda del Piemont, en essència darrera de les forces militars d'ocupació, gaudia d'una veritable dictadura sobre els elements locals, i els opositors autocràtics o clericals estaven a la pràctica sota el pes de lleis excepcionals... ja que eren culpables d'antiliberalisme. En aquestes condicions es va construir una màquina administrativa jove, conscient i honesta.

A mesura que el sistema capitalista es desenvolupava en profunditat i extensió, la burocràcia sofria un doble assalt a la seva hegemonia incorrupta. En l'àmbit econòmic, els grans empresaris de les obres públiques i dels sectors de producció assistits per l'Estat aixequen el cap. Paral·lelament, en l'àmbit polític, l'extensió de la corrupció en la pràctica parlamentària va fer que cada dia els "representants del poble" intervinguessin per tal d'influir en les decisions de l'engranatge executiu i d'administració general, que fins llavors havia funcionat amb estricta poca personalitat i imparcialitat.

Les obres públiques, que abans eren estudiades pels millors experts, ingènuament feliços de tenir el pa segur com a funcionaris del govern, i del tot independents en els seus judicis i opinions, comencen a ser imposades pels executors: es tracta dels clàssics "quiosquets" que comencen a circular. La màquina de les despeses estatals es converteix tant menys útil per a la col·lectivitat com més costosa és.

Aquest procés va ser important durant el període giolittià, no obstant això, la situació de millora de la prosperitat econòmica va fer que els danys fossin menys evidents. Aquest sistema, i aquí radica l'obra mestra de la política, embolica lentament a l'emergent partit dels treballadors. Precisament perquè a Itàlia abunda la mà d'obra i escasseja el capital, s'invoca per tots costats l'Estat com a ocupador, i el diputat que vol els vots de la circumscripció industrial o agrícola puja les escales dels ministeris a la caça de la panacea: les obres públiques!

Després de la primera gran guerra, encara que va ser "guanyada", la burgesia italiana va veure massa canviades totes les condicions rosades dels temps heroics, i es té el feixisme. La concentració de la força policial de l'Estat, juntament amb la concentració del control de gairebé tots els

sectors de l'economia, permet al mateix temps evitar l'esclat de moviments radicals de les masses i assegurar a la classe pudent lliures maniobres especulatives, a condició que es doti d'un centre únic de classe, que enquadri la seva política de govern. Tots els mitjans i petits empresaris es veuen obligats a fer les concessions reformistes invocades en la llarga lluita per les organitzacions obreres, que (com sempre) es destrueixen robant-los el programa; amb tot això, mentre s'afavoreix l'alta concentració capitalista, es pacifica la situació interna. La forma totalitària permet al capital posar en pràctica l'engany reformista de les dècades anteriors, anant cap a la col·laboració de classes prevista pels traïdors del partit revolucionari.

La maniobra de la màquina estatal i la mateixa curulla legislativa especial es posen al servei descarat de les iniciatives empresarials. D'una llei tècnica – per tornar al nostre assumpte original, que tractava dels rius – que havia tingut algunes veritables obres mestres cap a 1865, es va convertir en un autèntic pou negre de despropòsits obert a totes les maniobres, i el funcionari va quedar reduït a un titella de les grans empreses. Els serveis hidrològics estan precisament entre els que es donen de puntades amb l'ideal de la famosa *iniciativa, privada*. Exigeixen un sistema unitari i ple poder: tenien tradicions molt rellevants. Jacini va escriure en 1857: *el raonament civil de l'aigua va trobar en Giandomenico Romagnosi un tractadista immortal*. En resum, l'administració i la tècnica burgeses tenien objectius de classe ja llavors, però eren un assumpte seriós: avui són una nimietat.

D'aquí deriva la tendència que ha portat a la degeneració, més que al progrés, del sistema de defensa hidràulica a la Vall Padana: d'un procés que no concerneix a un sol partit ni a una sola nació, sinó a les vicissituds seculares d'un règim de classe.

Per dir-ho de manera senzilla, si una vegada la burocràcia – independent, si no omnipotent – estudiava els seus projectes en el tauler i després convocava les licitacions de les "empreses" de contractació pública i, negant-los fins a les tasses de cafè, els obligava a fer el seu treball de manera rigorosa, per la qual cosa en principi l'elecció de les obres a les quals s'assignaven els fons es feia segons criteris generals; avui la relació està invertida. Feble i servil, la burocràcia tècnica rep els projectes elaborats per les pròpies empreses i els passa sense tot just mirar-los, i les empreses, òbviament, trien aquelles obres que ofereixen beneficis, i deixen de costat les obres delicades que impliquen un compromís seriós i una despesa menys repetible.

No és que el fet moral subjau a tot això, ni que per regla general el funcionari sucumbeixi a la corrupció d'altres propines. És que, si un funcionari es resisteix, no només el seu treball es fa deu vegades més pesat, sinó que els interessos amb els quals xoca mobilitzen en contra seva influències partidistes decisives en els alts cercles dels ministeris dels quals depèn. Antany era el tècnic més hàbil el que progressava, avui és el que té més capacitat per a moure's dins d'aquesta xarxa.

Quan l'unipartidisme feixista va cedir el lloc a un multipartidisme desconegut per la mateixa Itàlia giolittiana, a una Anglaterra model de constitucionalisme, i així successivament (ja que mai hem tingut deu partits declarats disposats a governar en la constitució, sinó com a molt dues o tres) el mal es va agreujar. Els exèrcits aliats havien de portar de tornada als experts i als honorats! Quina ximple expectativa la de tants i tants: el nou canvi de guàrdia ha donat la pitjor de les *guàrdies*, com en els dics padans.

És molt simptomàtic per al diagnòstic de la fase actual del règim capitalista que un alt funcionari del Consell Superior d'Obres Públiques s'hagi deixat portar i hagi dit que els guàrdies

de les inundacions han desertat en el moment oportú: l'únic fi per al qual se'ls paga permanentment; aquest és l'estil de la burocràcia moderna (per a alguns la suposada nova classe dirigent! Les classes dirigents arriben amb les goles obertes, però no amb el cor tremolós).

No menys interessant és el que va escriure Alberto de Stefani sota el títol: *El govern del Po*. Després de donar una mica d'història de les disposicions relatives al passat, cita l'opinió d'escriptors de revistes tècniques: "No s'insistirà mai prou sobre la necessitat de reaccionar davant el sistema de concentració de l'activitat dels despatxos exclusivament o gairebé en el disseny i execució de grans obres". El tal De Stefani no veia l'abast radical d'aquesta crítica, deplorava que es descurés la conservació i el manteniment de les obres existents i es donin a traçar els plans de noves; cita d'altres passatges: "S'estan gastant desenes de milers de milions a conseqüència de les inundacions (i demà centenars) després d'escatimar i negar sistemàticament els pocs fons per a obres de manteniment i fins i tot per al tancament de les trencaments". Això sembla haver ocorregut per al Rin. Un economista del tamany de De Stefani se les arregla amb: "Tots manquem de *l'esperit de conservació* a causa de l'abundància de *fantasia* descontrolada."

És una qüestió de psicologia nacional? Ja no; és el resultat del modern tipus de producció capitalista. El Capital està ara inhabilitat per a la funció social de transmetre el treball de la generació actual a les generacions futures i utilitzar per a això el treball de les generacions passades. No vol contractes de manteniment, sinó gegantescos projectes de construcció: per fer-los possibles, no sent suficients els cataclismes naturals, el capital crea, per necessitat ineludible, els humans, i fa de la reconstrucció de la postguerra "*el negoci del segle*".

Aquests conceptes han d'aplicar-se a la crítica de la posició baixa i demagògica dels anomenats partits obrers italians. Doneu a l'especulació i a l'empresa capitalista d'inversió en obres hidràuliques els capitals de les comandes d'armament, i aquesta (excepte per posar en crisi als pseudovermells en els centres metal·lúrgics, si la cosa es fes de veritat) els utilitzarà amb el mateix estil; embullant i especulant al mil per cent, i aixecant la copa per l'arribada, si no de la pròxima guerra, de la pròxima inundació.

Fins i tot l'immens riu de la història humana té les seves crescudes irresistibles i amenaçadores. Quan l'ona s'aixeca, rugeix contra els dos dics que la constrenyen: a la dreta està el dic conformista, el dic de la preservació de les formes existents i tradicionals; i al llarg d'aquest, salmodien en processó els capellans, patrullen els policies i els gendarmes, parlotegen els mestres i els contacontes de les falsedats oficials i de l'escolasticisme de classe.

El dic d'esquerra és el reformista, i en ell s'amunteguen els "populars", els artesans de l'oportunisme, els parlamentaris i els organitzadors progressistes; intercanviant injúries a través del corrent, totes dues corts reivindiquen tenir la recepta perquè el poderós riu segueixi el seu camí embridat i forçat.

Però en les grans corbes el corrent trenca tot fre, surt del seu llit i "salta", com va saltar el Po en Guastalla i en Volano, en una direcció inesperada, atropellant a les dues sòrdides bandes en l'ona imparable de la revolució subversiva de tota antiga forma de dic, modelant la societat com la terra amb un nou rostres.